

ЛОРЪН КЕЙТ СТРАСТ

Част 3 от „Паднали ангели“

Превод от английски: Деница Райкова, 2011

chitanka.info

*„Във всеки живот ще избирам теб. Точно
както ме избираше ти. Завинаги“.*

*Ако не ти се удаде да ме
намериш веднага,
не падай духом.
Ако не ме намериш на едно
място,
търси ме на друго.
Все някъде аз съм спрял и чакам
теб.*

*Уолт
Уитман,
„Песен за мен“*

ПРОЛОГ

ЧЕРЕН КОН

Луисвил, Кентъки, 27 ноември 2009 г.

Изстрел процепи въздуха. С трясък се разтвори широка порта. Силен тропот на конски копита отекна из хиподрума като мощен трясък на гръмотевица.

— И ето че потеглят!

София Блис намести широката периферия на твърдата си кръгла шапка с пера. Беше в приглушен нюанс на бледоморавото, двацет и седем инча в диаметър, с падаща шифонена воалетка. Достатъчно голяма, за да ѝ придаде вид на обикновена запалена почитателка на конните състезания, не толкова натруфена и биеща на очи, че да привлече прекомерно внимание.

За надбягването през този ден при един и същи шапкар беше направена специална поръчка за три шапки. Едната — масленожълто боне — покриваше снежнобялата глава на Лирика Крисп, която седеше от лявата страна на мис София, дъвчейки с наслада сандвич с осолено говеждо. Другата — сламена шапка с цвят на зелена морска пяна, с дебела сатенена панделка на точки — увенчаваше смолисточерната грива на Вивина Соул, която седеше с измамно скромнен и въздържан вид със скръстени на скута ръце в бели ръкавици отдясно до мис София.

— Великолепен ден за състезание — каза Лирика. На сто трийсет и шест години тя беше най-младата от Старейшините на Зесмелим. Тя избърса петънце горчица от ъгълчето на устата си. — Можете ли да повярвате, че за пръв път идвам на хиподрума?

— Шшшт — изсъска София. Лирика беше такава глупачка. Причина за днешното събиране изобщо не бяха конете, а по-скоро тайна среща на велики умове. Така че какво, ако другите големи умове още не се бяха появили? Щяха да са тук. На това напълно неутрално място, посочено в поканата с изрисувани златни букви, която София беше получила от неизвестен подател. Останалите щяха да бъдат тук,

за да разкрият същността си и да измислят план за нападение заедно. Вече всеки момент. Надяваше се.

— Прекрасен ден, прекрасен спорт — каза Вивина сухо. — Жалко, че нашият кон не тича в плавни кръгове като тези кобилки. Нали, София? Трудно е да се обзаложим на кое място ще завърши чистокръвната Лусинда.

— Казах шшшт — прошепна София. — Стига си дрънкала. Навсякъде е пълно с шпиони.

— Ти си параноичка — каза Вивина, при което Лирика се изкикоти високо.

— Аз съм това, което е останало — отвърна София.

Някога бяха много, много повече — двайсет и четирима Старейшини в най-висшите рангове на „Зесмелим“. Група смъртни, безсмъртни и неколцина „пътешественици между вечностите“, като самата София. Ядро от познание, страст и вяра, с единствена сплотяваща цел: да възстановят света до състоянието му отпреди грехопадението — онзи кратък, славен момент преди Падението на ангелите. За добро или зло.

Беше писано, ясно като бял ден, на шифрования език, който бяха измислили заедно и всеки беше подписал: За добро или зло.

Защото, наистина, нещата можеха да се обърнат във всяка от двете посоки.

Всяка монета имаше две страни. Ези и тура. Светлина и мрак. Добро и...

Е, София нямаше вина за факта, че останалите Старейшини не се бяха подготвили за двата варианта. Тя обаче носеше отговорност, когато те един по един изпращаха съобщения за оттеглянето си. „Вашите цели стават твърде тъмни“. Или: „Стандартите на организацията са се снижили“. Или: „Старейшините са се отклонили твърде много от първоначалния код“. Както лесно можеше да се предвиди, първата вихрушка от писма пристигна, преди да мине и седмица след инцидента с онова момиче Пениуедър. Заявяваха, че не можели да толерират това — смъртта на едно малко, незначително дете. Миг невнимание с един кинжал — и изведнъж Старейшините се разбягаха изплашени, до един боящи се от гнева на Съдниците.

Страхливци.

София не се боеше от Съдниците. Тяхното задължение бе да съдят падналите, не праведните. Да изпращат на земята такива ангели като Роланд Спаркс и Ариана Олтър. Стига да не дезертира от Рая, човек беше свободен да се отклони леко. Отчаяните времена на практика умоляваха за това. София бе станала почти кривогледа, докато четеше неубедителните извинения на останалите Старейшини. Но дори да беше искала завръщането на дезертъорите — а случаят не беше такъв, — не можеше да се направи нищо.

София Блис — училищната библиотекарка, която бе служила единствено като секретарка в борда на Зесмелим — сега беше най-висшият служител сред Старейшините. Бяха останали само дванайсет души. И на девет не можеше да се има доверие.

Така че оставаха те трите, които бяха тук днес, с огромните си шапки в пастелни цветове, докато правеха фалшиви залози на хиподрума. И чакаха. Падението им бе толкова дълбоко, че бяха достойни за съжаление.

Едно надбягване свърши. Пращяц от статично електричество високоговорител оповести победителите и курса на залаганията за следващото надбягване. По-заможните хора и пияниците навсякъде около тях нададоха ликуващи възгласи или се смъкнаха по-ниско на местата си.

А едно момиче, около деветнайсетгодишно, с бяло-руса конска опашка, кафяв тренчкот и дебели, тъмни слънчеви очила, се изкачи бавно по алуминиевите стъпала към Старейшините.

София настръхна. Защо ли пък тя беше тук?

Беше почти невъзможно да се определи в коя посока гледаше момичето, а София упорито се старееше да не се вира. Не че щеше да има значение: момичето нямаше да може да я види. Беше сляпо. Но после...

Прокуденицата кимна веднъж на София. О, да — тези глупаци можеха да видят как пламти душата на човек. Беше мъждиво, но жизнената сила на София сигурно още можеше да се види.

Момичето седна на празния ред пред Старейшините, като се обърна с лице към хиподрума и запрелиства програмата за пет долара, която слепите ѝ очи нямаше да могат да прочетат.

— Здравей. — Гласът на прокуденицата бе монотонен. Тя не се обърна.

— Наистина не знам защо си тук — каза мис София. В Кентъки беше влажен ноемврийски ден, но по челото ѝ беше избил тънък слой пот. — Съвместната ни работа приключи, когато вашите кохорти не успяха да измъкнат момичето. Никакво печално бърбене от онзи, който нарича себе си Филип, няма да промени мнението ни. — София се наведе напред, по-близо до момичето, и сбърчи нос. — Всички знаят, че на Прокудениците не бива да се има доверие...

— Не сме дошли по дела, свързани с вас — каза прокуденицата, като се взираше право напред. — Вие бяхте просто инструмент, който да ни приближи към Лусинда. Оставаме незаинтересовани от „сътрудничене“ с вас.

— Напоследък никого не го е грижа за вашата организация. — Стъпки по редовете със седалки.

Момчето беше високо и слабо, с бръсната глава и същия тренчкот като на момичето. Слънчевите му очила бяха от онези, евтините и пластмасовите, които се продаваха близо до батериите в дрогерията.

Филип се плъзна на седалката точно до Лирика Крисп. Подобно на момичето-прокуденица, не се обърна с лице към тях, когато заговори.

— Не съм изненадан, че те намирам тук, София. — Той смъкна тъмните очила върху носа си, разкривайки две празни бели очи. — Само разочарован, задето не сметна да ми кажеш, че и ти си поканена.

Лирика ахна при вида на ужасните бели празнини зад очилата му. Дори Вивина изгуби хладнокръвието си и се дръпна назад. София кипеше вътрешно.

Прокуденицата вдигна златиста картичка — същата покана, каквато София беше получила — притисната между пръстите ѝ.

— Получихме това. — Само че тази изглеждаше написана на Брайлово писмо. София посегна към нея, за да се увери, но с едно бързо движение поканата изчезна обратно в тренчката на момичето.

— Вижте, малки негодници такива. Белязах звездните ви стрели със знака на Старейшините. Работите за мен...

— Поправка — вметна Филип. — Прокудениците не работят за никого, освен за себе си.

София го загледа как леко изпружва шия, преструвайки се, че следи обиколката на един кон по хиподрума. Винаги ѝ се бе струвало

зловещо как създават впечатлението, че могат да виждат. Когато всички знаеха, че той ги беше ослепил всичките само с едно мръдване на пръста.

— Жалко, че така се провалихте със залавянето ѝ. — София почувства как гласът ѝ се усили повече, отколкото знаеше, че е редно, привличайки погледите на възрастна двойка, която прекосяваше трибуната. — Предполагаше се, че трябва да работим заедно — изсъска тя, — да я открием, а... а вие се провалихте.

— Така или иначе нямаше да има значение.

— Моля?

— Пак щеше да е изгубена във времето. Съдбата ѝ винаги е била такава. А Старейшините пак щяха да висят на косъм. Това е вашата съдба.

Прииска ѝ се да се хвърли към него, прииска ѝ се да го души, докато огромните бели очи изхвъркнат от орбитите си. Кинжалът ѝ сякаш прогаряше дупка в дамската чанта от телешки бокс на скута ѝ. Само да беше звездна стрела. София се надигаше от седалката, когато гласът се разнесе иззад тях.

— Моля, седнете — прогърмя той. — Срещата е открита.

Гласът. Веднага разбра на кого е. Спокоен и властен.

Напълно смиряващ. При звука му редовете със седалки се разтресоха.

Намиращите се наблизо простосмъртни не забелязаха нищо, но по тила на София изби топла червенина. Стече се на тънки струйки из тялото ѝ, правейки я безчувствена. Това не беше обикновен страх. Беше парализиращ ужас, от който стомахът ѝ се присви. Смееше ли да се обърне?

Надзъртайки едва-едва с крайчеца на окоето си, забеляза мъж в ушит по поръчка черен костюм. Тъмната му коса под черната шапка беше късо подстригана. Лицето, приветливо и привлекателно, не беше особено запомнящо се. Гладко избръснато, с прав нос, с кафяви очи, които ѝ се струваха познати. И все пак мис София не го беше виждала никога преди. Въпреки това знаеше кой е той, знаеше го с мозъка на костите си.

— Къде е Кам? — попита гласът зад тях. — Изпратихме му покана.

— Вероятно се прави на Господ във Вестителите. Като останалите от тях — избълва Лирика на един дъх.

София я перна.

— Прави се на Господ — това ли каза?

София затърси думите, които щяха да поправят подобен гаф.

— Неколцина от останалите последваха Лусинда назад във времето — каза тя накрая. — Включително двама Нефилими. Не сме сигурни още колко други.

— Смея ли да попитам — изрече гласът, внезапно леденостуден, — защо никой от вас не избра да я последва?

София се бореше да преглътне, да диша. Паниката възпираше и най-интуитивните движения.

— Не можем точно да, ами... Все още не сме способни да...

Прокуденицата я прекъсна рязко:

— Прокудениците точно сега...

— Тишина — заповяда гласът. — Спестете ми оправданията си. Те вече нямат значение, както вече нямате значение и вие.

Дълго време групата мълча. Беше ужасяващо да не знаят как да го удовлетворят. Когато той най-сетне проговори, гласът му беше потих, но не по-малко убийствен:

— Залогът е твърде голям. Не мога да оставя нищо друго на случайността.

Пауза.

После той каза:

— Дойде време да поема нещата в собствените си ръце.

София прехапа устни, за да заглуши ужасеното си ахване.

Но не можа да сдържи треперенето на тялото си. Неговата пряка намеса? Наистина, това беше най-ужасяващата перспектива. Не можеше да си представи да работи с него, за да...

— Вие, останалите, няма да се забърквате в това — каза той. — Това е всичко.

— Но... — Беше случайност, но думата се откъсна от устните на София. Не можеше да си я вземе обратно. Но всичките тези десетилетни усилия! Всичките й планове. Плановете й!

Онова, което последва, бе продължителен рев, който разтърси земята.

Той отекна нагоре из редовете със седалки, сякаш обиколи целия хиподром за частица от секундата.

София се присви от страх. Шумът сякаш почти се блъсна в нея, проникна през кожата ѝ и си проби път надолу до най-дълбоката ѝ сърцевина. Имаше чувството, че разбиват сърцето ѝ на парчета.

Лирика и Вивина се притиснаха към нея, със здраво стиснати очи. Дори Прокудениците потрепераха.

Точно когато София си мислеше, че звукът никога няма да спре, че най-сетне ще я убие, ревът отстъпи място на толкова пълна тишина, че и игла да паднеше, щеше да се чуе.

За миг.

Достатъчно време да се огледа наоколо и да види, че останалите хора на хиподрума не бяха чули абсолютно нищо.

Той прошепна в ухото ѝ:

— Времето ти в това начинание изтече. Не се осмелявай да се изпречваш на пътя ми.

Долу под тях отекна нов изстрел. Широка порта отново се разтвори с трясък. Само че този път тропотът на конските копита по пръстта звучеше почти тихо, като съвсем леки дъждовни капки по балдахин от дървета.

Преди състезателните коне да пресекат стартовата линия, фигурата зад тях беше изчезнала, оставяйки само следа от черни като въглен отпечатъци от копита, прогорени в дъските на трибуната.

ПОД ОБСТРЕЛ

Москва, 15 октомври 1941 г.

— Лусинда!

Гласовете достигнаха до нея в мътната тъмнина.

— Върни се!

— Чакай!

Тя не им обърна внимание, продължавайки упорито по-нататък. Отгласи от името ѝ рикошираха от сенчестите стени на Вестителя и изпращаха леки вълни от горещина, които ближеха кожата ѝ. Гласът на Даниел ли бе това, или на Кам? На Ариана или на Габ? Дали Роланд я умоляваше да се върне сега, или това беше Майлс?

Призивите станаха по-трудно различими, докато накрая Лус вече изобщо не можеше да ги разграничи: добри или зли. Враг или приятел. Би трябвало да е по-лесно да ги отдели, но нищо вече не беше лесно. Всичко, което някога беше черно и бяло, сега се сливаше в сивота.

Разбира се, и двете страни бяха съгласни по един въпрос: всички искаха да я издърпат от Вестителя. За нейна защита — така щяха да твърдят.

Не, благодаря.

Не и сега.

Не и след като бяха опустошили задния двор на родителите ѝ, бяха го превърнали в още едно от своите покрити с прах бойни полета. Не можеше да се сети за лицата на родителите си, без да ѝ се прииска да се обърне назад — не че и без друго знаеше как да се обърне назад във Вестител. Освен това беше твърде късно. Кам се беше опитал да я убие. Или да убие онази, която бе сметнал за нея. А Майлс я беше спасил, но дори това не беше просто. Той беше успял да отрази като в огледало нейния образ само защото държеше на нея твърде много.

А Даниел? Дали го беше грижа достатъчно? Тя не можеше да определи.

Накрая, когато Прокуденицата се беше приближила към Лус, Даниел и останалите се бяха взирали в Лус, сякаш тя беше онази, която

им беше длъжница.

Ти си нашият входен билет за Рая, беше й казала Прокуденицата. Цената. Какво бе означавало това? До преди две седмици тя дори не бе знаела, че Прокудениците съществуват. И все пак, те искаха нещо от нея — достатъчно силно, за да се бият с Даниел заради това. Сигурно имаше нещо общо с проклятието — онова, заради което Лус се прераждаше отново и отново. Но какво смятаха, че може да направи Лус?

Дали отговорът беше погребан някъде тук?

Стомахът й се преобърна, когато тя започна да се мята объркано из тъмната сянка, дълбоко в бездната на тъмния Вестител.

Лус...

Гласовете започнаха да заглъхват и да стават по-неясни. Скоро бяха просто шепоти. Сякаш се бяха отказали. Докато...

Отново започнаха да стават по-силни. По-високи и по-ясни.

Лус...

Не. Тя стисна здраво очи, за да се опита да ги изолира.

Лусинда...

Луси...

Лусия...

Лушка...

Беше й студено и бе уморена и не искаше да ги чува. Поне веднъж искаше да я оставят на мира.

Лушка! Лушка! Лушка!

С глухо тупване краката й се удариха в нещо.

Нещо много, много студено.

Стоеше на твърда земя. Знаеше, че вече не пада, макар че не можеше да види пред себе си нищо, освен пелената от тъмнина. После погледна надолу към маратонките си „Конвърс“.

И преглътна с усилие.

Бяха затънали в снежна пелена, която стигаше почти до средата на прасците й. Влажната хладина, с която бе свикнала — обвитият в сенки тунел, през който пътуваше, излизайки от задния си двор, навътре в миналото, — отстъпваше място на нещо друго. Нещо бурно и абсолютно смразяващо.

Когато за първи път беше пристъпила във Вестител — от спалното помещение на „Шорлайн“ до Лас Вегас, — тя беше с

приятелите си Шелби и Майлс. В края на прохода се бяха натъкнали на бариера: тъмна, сенчеста завеса между тях и града. Тъй като Майлс беше единственият, който бе чел текстовете, описващи пристъпването, той беше започнал да удря Вестителя с кръгообразно движение, докато мрачната черна сянка се отдели. Досега Лус не знаеше, че той бе действал като в аварийна ситуация.

Този път нямаше бариера. Може би защото пътуваше сама, чрез Вестител, когото бе призовала чрез собствената си ожесточена воля. Но изходът беше толкова лесен. Почти прекалено лесен. Завесата от черен мрак просто се раздели.

Силен порив на студен вятър връхлетя върху нея и коленете ѝ се вдървиха от мразовития хлад. Ребрата ѝ се стегнаха, а очите ѝ се насълзиха от острия, внезапен вятър.

Къде се намираше?

Лус вече съжаляваше за отчаяния си скок през времето. Да, имаше нужда от убежище и, да, искаше да проследи миналото си, да спаси предишните си превъплъщения от цялата болка, да разбере каква любов беше имала с Даниел всички онези предишни пъти. Да я почувства, вместо да ѝ разказват за нея. Да разбере, а после да се справи с него — проклятието, наложено на Даниел и на нея.

Но не така. Замръзнала, сама и напълно неподготвена за мястото и времето, където се намираше — където и когато да беше това.

Видя пред себе си покрита със сняг улица, стоманеносиво небе над бели постройки. Чуваше как нещо тътне в далечината. Но не искаше да мисли какво означава каквото и да било от това.

— Чакай — прошепна тя на Вестителя.

Сянката се отдалечи мъгливо на трийсетина сантиметра зад връхчетата на пръстите ѝ. Тя се опита да я улови, но Вестителят ѝ се изплъзна, отдалечавайки се с потрепване. Тя скочи към него и улови малко влажно късче от него между пръстите си...

Но после, в един миг, Вестителят се разби на меки черни отломки върху снега. Те избледняха, после изчезнаха.

— Страхотно — промърмори тя. — Сега какво?

В далечината тясната улица завиваше наляво и се свързваше с обгърнатата в сенки пресечка. По тротоарите бяха натрупани високи купчини разчистен сняг, който преди това се беше труपाल между двете дълги редици от белокаменни сгради. Те бяха зашеметяващи, не

приличаха на нищо друго, което Лус беше виждала някога, с по няколко етажа, и целите им фасади бяха изваяни с редици от светли каменни арки и сложно изработени колони.

Всички прозорци бяха тъмни. Лус изпита усещането, че може би целият град ще е тъмен. Единствената светлина идваше от самотна газова улична лампа. Ако имаше луна, то тя беше затулена от плътна облачна пелена. В небето отново се разнесе тътен. Гръмотевица?

Лус обви ръце около гърдите си. Замръзваше.

— Лушка!

Женски глас. Дрезгав и стържещ, като на жена, прекарала живота си в рязко даване на заповеди. Но гласът също трепереше.

— Лушка, глупачка такава. Къде си?

Сега звучеше по-близо. На Лус ли говореше? В този глас имаше и още нещо, нещо странно, което Лус не можеше да облече напълно в думи.

Когато фигурата се зададе с клатушкане иззад заснежения уличен ъгъл, Лус се взря в жената, като се опитваше да се сети откъде я познава. Беше много ниска и леко прегърбена, може би в края на шейсетте. Обемистите ѝ дрехи изглеждаха твърде големи за тялото ѝ. Косата ѝ беше прибрана под дебел черен шал. Когато видя Лус, лицето ѝ се сбърчи в объркана гримаса.

— Къде беше?

Лус се огледа наоколо. Беше единственият друг човек на улицата. Старата жена говореше на нея.

— Точно тук — чу се да казва.

На руски.

Плесна се с длан през устата. Значи това ѝ се беше сторило толкова странно в гласа на старицата: тя говореше език, който Лус никога не беше учила. И въпреки това Лус не само разбираше всяка дума, но и можеше да отговори на същия език.

— Идва ми да те убия — каза жената, като дишаше тежко, като се втурна към Лус и бурно обви ръце около нея.

За жена, толкова крехка на вид, прегръдката ѝ бе силна. От топлината на друго тяло, притискащо се към Лус след толкова силен студ, почти ѝ се доплака. В отговор тя прегърна силно жената.

— Бабо? — прошепна тя, приближила устни към ухото на жената, някак знаейки, че жената е именно това.

— Само като си помисля за всички ноци, в които се прибирам от работа и откривам, че те няма — каза жената. — А сега подскачаш наред улицата като луда? Ходи ли изобщо на работа днес? Къде е сестра ти?

В небето отново се разнесе онзи тътен. Звучеше като приближаваща мощна буря. Бързо придвижваща се. Лус потрепери и поклати глава. Не знаеше.

— Аха — каза жената. — Сега не си толкова безгрижна. — Тя погледна Лус с присвити очи, после я отблъсна, за да я огледа по-подробно. — Боже мой, какво си облякла?

Лус се раздвижи смутено, докато баба ѝ от предишния живот гледаше със зяпнала уста джинсите ѝ и прокарваше топчестите си пръсти по копчетата на фланелената ѝ риза. Сграбчи късата, разчорлена конска опашка на Лус.

— Понякога си мисля, че си луда като баща си, мир на праха му.

— Аз просто... — Зъбите на Лус тракаха. — Не знаех, че ще бъде толкова студено.

Жената се изплю на снега, за да покаже неодобрението си. Изхлузи палтото си:

— Вземи това, преди да замръзнеш до смърт. — Тя грубо загърна с палтото Лус, чиито пръсти бяха наполовина замръзнали, докато се мъчеше да го закопчае. После баба ѝ развърза шала от врата си и го уви около главата на Лус.

Мощен бумтеж в небето стресна и двете. Сега Лус знаеше, че това не е гръмотевица.

— Какво е това? — прошепна тя.

Старицата се втрени в нея.

— Войната — промърмори тя. — Да не си изгубила и ума си заедно с дрехите? Идвай сега. Трябва да вървим.

Докато газеха надолу по заснежената улица, по грубия паваж и трамвайните релси, положени в него, Лус осъзна, че градът всъщност не беше пуст. Встрани бяха паркирани няколко коли, но от време на време, надолу по затъмнените странични улици, тя чуваше цвиленето на коне от екипажи, които чакаха заповеди, после — мразовитото им пръхтене, което образуваше облачета във въздуха. Тела, очертани като силуети, прескачаха по покривите. Надолу по една пресечка мъж в

скъсано палто помагаше на три малки деца да влязат през капака в едно мазе.

В края на тясната улица пътят се отваряше към широк булевард с дървета от двете страни, с обширен изглед към града. Единствените коли, паркирани тук, бяха военни превозни средства. Изглеждаха старомодни, почти нелепи, като реликви във военен музей: джипове с подвижни покриви с огромни брони отпред, много тънки волани и със съветския сърп и чук, изрисуван върху вратите. Но, ако не се брояха Лус и баба й, и на тази улица нямаше хора. Всичко — с изключение на ужасния тътен в небето — беше призрачно, злоещо тихо.

В далечината виждаше река, а далеч срещу нея — голяма сграда. Дори в тъмнината успя да различи сложните й многопластови шпилове и богато украсени куполи с форма на луковици, които й се струваха едновременно познати и митични. На Лус й трябваше един миг да го осъзнае — а после я прониза страх.

Намираше се в Москва.

А градът беше военна зона.

В сивото небе се издигаше черен дим, бележещ частите от града, които вече бяха ударени: вляво от огромния Кремъл, и точно зад него, и отново далече надясно. По улиците нямаше боеве, нямаше никакъв знак, че в града вече са влезли пеш войници. Но пламъците, които ближеха овъглените сгради, огненият мирис на войната навсякъде и заплахата, че ще последват още, по някакъв начин бяха дори по-ужасни.

До този момент това беше най-обърканото нещо, което Лус беше правила през живота си — вероятно в който и да било от животите си. Родителите й щяха да я убият, ако знаеха къде е. Даниел можеше никога да не й проговори отново.

Но пък: какво, ако дори не им се удадеше шанс да й се ядосат? Можеше да умре, точно тук в тази военна зона.

Защо беше направила това?

Защото трябваше. Трудно беше да изрови онази мъничка частица гордост сред паниката си. Но трябваше да е била някъде там.

Беше пристъпила. Сама. В далечно място и отдавнашно време, в миналото, което имаше нужда да разбере. Това беше искала. Достатъчно дълго я бяха побутвали насам-натам като шахматна пионка.

Но какво се предполагаше да прави сега?

Ускори крачка и хвана здраво ръката на баба си. Странно, тази жена нямаше истинско усещане какво преживява Лус, нямаше истинска представа дори коя е тя и въпреки това сухата хватка, с която я теглеше, беше единственото, което караше Лус да продължава да се движи.

— Къде отиваме? — попита Лус, докато баба ѝ я дърпаше надолу по друга затъмнена улица. Камъните на настилката станаха по-остри, а пътят стана непавиран и хлъзгав. Снегът се беше просмукал през платнената тъкан на кецовете на Лус и пръстите на краката ѝ започваха да горят от студа.

— Да вземем сестра ти, Кристина. — Старицата се намръщи. — Онази, която работи нощем, копаейки окопи за армията с голи ръце, та да можеш ти да се наспиваш и да си хубава. Забрави ли я?

На мястото, където спряха, нямаше улична лампа, която да осветява пътя. Лус примигна няколко пъти, за да помогне на очите си да се приспособят. Стояха пред нещо, което приличаше на много дълга канавка, точно наред града.

Там сигурно имаше сто души. Всичките — дебело навлечени и увити чак до ушите. Някои бяха на колене, копаейки с лопати. Други копаеха с ръце. Трети стояха, сякаш замръзнали, загледани в небето. Няколко войници извозваха тежки товари от пръст и камъни с паянтови ръчни колички и фермерски двуколки, за да ги добавят към барикадата от натрошени камъни и чакъл в края на улицата. Телата им бяха скрити под дебели военни вълнени палта, които се издуваха около коленете им, но под стоманените им каски лицата им бяха толкова мършави и изпити, колкото и тези на цивилните граждани. Лусинда разбра, че всички — мъжете в униформа, жените и децата — работят заедно, превръщайки града си в крепост, правейки всичко по силите си, чак до последния миг, за да попречат на вражеските редици да влязат.

— Кристина — извика баба ѝ със същите нотки на пропита от паника обич в гласа, както когато търсеше Лус.

До тях почти мигновено се появи едно момиче:

— Защо се забавихте толкова?

Висока и слаба, с дълги кичури коса, измъкнали се изпод кръглата шапчица с плоско дъно на главата ѝ, Кристина беше толкова

красива, че Лус трябваше да преглътне надигналата се в гърлото ѝ буца. Веднага разпозна момичето като своя роднина.

Виждайки Кристина, Лус си спомни за Вера, сестра от друг минал живот. Лус сигурно бе имала стотици сестри в течение на времето. Хиляда. Сигурно всичките бяха преживявали нещо подобно. Сестри и братя, родители и приятели, които Лус сигурно беше обичала, а после — изгубила. Никой от тях не бе знаел какво се задава. Всички те бяха оставени да скърбят.

Може би имаше начин да промени това, да облекчи болката на хората, които я бяха обичали. Може би това беше част от нещата, които Лус можеше да направи в предишните си животи.

Силен бумтеж от експлозия отекна из града. Толкова близо, че земята се разлюля под краката на Лус и ѝ се стори, че тъпанчето на дясното ѝ ухо ще се пръсне. На тъгла започнаха да вият сирени за въздушно нападение.

— Бабо. — Кристина хвана баба си под ръка. Почти се беше просълзила. — Нацистите — тук са, нали?

Германците. Лус за първи път пристъпваше сама във времето, а се бе приземила право във Втората световна война.

— Атакуват Москва? — Гласът ѝ потрепери. — Тази вечер?

— Трябваше да напуснем града заедно с останалите — каза Кристина горчиво. — Сега вече е твърде късно.

— И да изоставите майка си и баща си, а също и дядо си? — Баба поклати глава. — Да ги оставите сами в гробовете им?

— По-добре ли е да се присъединим към тях в гробището? — изсъска Кристина в отговор. Посегна към Лус и стисна ръката ѝ. — Знаеше ли за нападението? Ти и приятелят ти, онзи кулак? Затова ли не дойде на работа тази сутрин? С него си била, нали?

Какво си мислеше сестра ѝ, че може да е знаела Лус? С кого е била?

С кого, освен с Даниел?

Разбира се. Лушка сигурно е с него точно сега. А ако собствените ѝ близки бъркаха онази Лушка с Лус...

Гърдите ѝ се стегнаха. Колко време ѝ оставаше, преди да умре? Какво ще стане, ако Лус успееше да намери Лушка, преди това да се случи?

— Лушка.

Сестра ѝ и баба ѝ я гледаха втренчено.

— Какво ѝ става тази вечер? — попита Кристина.

— Да вървим. — Баба им се намръщи. — Да не мислите, че ще държат мазето отворено цяла вечност?

Протяжното монотонно бръмчене на перки на изстребител прозвуча в небето над тях. Толкова близо, че когато Лус вдигна очи, черната свастика, изрисувана с боя върху долната част на крилете му, се видя ясно. От вида ѝ през тялото на Лус премина тръпка. После нова бомба разлюля града и въздухът се изпълни с лютив черен дим. Бяха улучили близка цел. Още две мощни експлозии разтресаха земята под краката ѝ.

На улицата цареше хаос. Тълпата при окопите изчезваше, всички се разпръсваха по дузина тесни улици. Някои бързаха надолу по стълбите на станцията на метрото на ъгъла, за да изчакат под земята спирането на бомбардировката; други изчезваха в тъмни входи.

На една пресечка оттам Лус зърна тичаща фигура: момиче на около нейната възраст, с червена шапка и дълго вълнено палто. Момичето обърна глава само за миг, преди да продължи да тича. Но на Лус ѝ беше достатъчно, за да разбере.

Това беше тя.

Лушка.

Грубо се изтръгна от ръката на баба си.

— Съжалявам. Трябва да вървя.

Лус си пое дълбоко въздух и затича надолу по улицата, право в кълбящия се мръсен дим, към най-ожесточените бомбардировки.

— Полудя ли? — изкрещя Кристина. Но не я последваха. Трябваше самите те да са луди, за да го сторят.

Краката на Лус бяха изтръпнали и безчувствени, когато се опита да изтича през високия до прасците ѝ сняг на тротоара. Когато стигна до ъгъла, където беше видяла да префучава нейното превъплъщение с червената шапка, забави ход. После си пое дъх през зъби.

Една сграда, която заемаше половината пресечка пред нея, беше пропаднала. По белия камък имаше ивици черна пепел. Дълбоко в кратера в стената на сградата бушуваше огън.

При експлозията от сградата се бяха изсипали купчини неузнаваеми отломки. По снега имаше червени ивици. Лус се присви отвратно, докато осъзна, че червените ивици не бяха кръв, а

парцалчета червена коприна. Това сигурно е било шивашко ателие. Няколко лошо обгорени стойки за дрехи бяха разпръснати по улицата. Един манекен лежеше на една страна в някакъв изкоп. Гореше. Лус трябваше да покрие уста с шала на баба си, за да не се задуши от изпаренията. Накъдето и да пристъпеше, отломки от стъкла и камъни се връзваха в снега.

Трябваше да се върне, да намери бабата и сестрата, които щяха да ѝ помогнат да стигне до някакво укритие, но не можеше. Трябваше да намери Лушка. Никога преди не се беше намирала толкова близо до някое от миналите си превъплъщения. Лушка може би щеше да е в състояние да ѝ помогне да разбере защо продължителността на живота на самата Лус беше различна. Защо Кам беше изстрелял звездна стрела в отражението ѝ, смятайки, че това е тя, и беше казал на Даниел: „Такъв край е по-добър за нея“. По-добър край от какво?

Тя бавно се обърна, опитвайки се да забележи проблясването на червената шапка в нощта.

Ето там.

Момичето тичаше надолу по склона към реката. Лус също затича.

Тичаха точно с едно и също темпо. Когато Лус се сниши при звука на експлозията, Лушка също се сниши — в странен отглас на движението на самата Лус. А когато стигнаха брега на реката и градът се показа пред погледа им, Лушка застина точно в същата скована поза като самата Лус.

На петдесетина метра пред Лус огледалният ѝ образ зарида.

Толкова голяма част от Москва гореше. Толкова много домове биваха изравнявани със земята. Лус се опита да си даде сметка за останалите животи, които се унищожаваха из целия град тази вечер, но те ѝ се струваха далечни и недостижими, като нещо, за което бе прочела в учебник по история.

Момичето отново се движеше. Тичаше толкова бързо, че Лус нямаше да може да го настигне, дори да искаше. Тичаха покрай огромни кратери, издълбани в калдъръмения път. Тичаха покрай горящи сгради, от които се разнасяше ужасното прашене, каквото издава огънят, когато се разпростира по нова цел. Тичаха покрай разбити, преобърнати военни камиони, от страните на които висяха почернели ръце.

После Лушка зави наляво надолу по една улица и Лус вече не я виждаше.

Адреналинът се задейства. Лус се устреми напред, краката ѝ затичаха по-силно и по бързо по заснежената улица. Хората тичат така бързо само когато са отчаяни. Когато нещо по-голямо от тях ги подтиква да продължават.

Лушка можеше да тича само към едно нещо.

— Лушка...

Неговият глас.

Къде беше той? За миг Лус забрави миналото си превъплъщение, забрави руското момиче, чийто живот бе в опасност и можеше да свърши всеки момент, забрави, че този Даниел не беше нейният Даниел, но после...

Разбира се, че беше.

Той никога не умираше. Той винаги си беше там. Винаги ѝ беше принадлежал и тя винаги беше негова. Всичко, което искаше, бе да намери ръцете му, да се зарови в тяхната прегръдка. Той щеше да знае какво трябва да прави тя, щеше да може да ѝ помогне. Защо се беше съмнявала в него преди?

Тя затича: нещо я притегляше в посока на този глас. Но никъде не виждаше Даниел. Нито Лушка. На една пресечка от реката Лус спря рязко на един опустошен кръстопът.

Имаше чувството, че дъхът ѝ е заседнал в замръзналите ѝ дробове. Студена, пулсираща болка се промъкна дълбоко в ушите ѝ, а от ледените иглички, които бодяха стъпалата ѝ, ѝ беше непоносимо да стои неподвижно.

Но в коя посока трябваше да тръгне?

Пред нея имаше обширен и пуст участък, пълен с отломки и отцепен от улицата със скеле и желязна ограда. Но дори в тъмнината, Лус можеше да определи, че това е по-отдавна съборена сграда, а не нещо, разрушено от бомба по време на въздушните нападения.

Не изглеждаше особено забележително — просто грозна, изоставена шахта. Не знаеше защо още стои пред нея. Защо беше спряла да тича след гласа на Даниел...

Докато се вкопчи в оградата, примигна и видя как се мярна нещо блестящо.

Църква. Величествена бяла църква, запълваща тази зейнала дупка. Огромен триптих от мраморни арки на предната фасада. Пет златни шпила, издигащи се високо в небето. А вътре: редове от излъскани с восък скамейки докъдето поглед стигаше. Олтар в горния край на бяло стълбище. А всички стени и сводести тавани — покрити с пишно украсени фрески. Ангели навсякъде.

Църквата „Христос Спасител“.

Откъде Лус знаеше това? Защо чувстваше с всяка фибра на съществуването си, че на мястото на това опустошение някога бе имало внушителна бяла църква?

Защото се беше намирала там минути преди това. Видя отпечатъците от нечий други ръце в пепелта по метала: Лушка също беше спряла тук, беше се взряла в развалините на църквата и беше почувствала нещо.

Лус се вкопчи в парапета, примигна отново и видя себе си — или Лушка — като момиче.

Седеше вътре на една от скамейките, в бяла дантелена рокля. Звучеше музика от орган, докато хората влизаха вътре един по един преди началото на църковна служба. Красивият мъж от лявата ѝ страна сигурно беше баща ѝ, а жената до него — майка ѝ. Там бяха бабата, която Лус беше срещнала току-що, и Кристина. И двете изглеждаха по-млади, по-добре нахранени. Лус си спомни как баба ѝ каза, че и двамата ѝ родители са мъртви. Но тук изглеждаха толкова живи. Изглежда познаваха всички, поздравяваха всяко семейство, което минеше покрай скамейката им. Лус изучаваше предишното си превъплъщение, което гледаше баща си, докато той се ръкуваше с привлекателен млад рус мъж. Младият мъж се надвесил над скамейката и ѝ се усмихнал. Имаше прекрасни виолетови очи.

Тя примигна отново и видението изчезна. Участъкът отново не беше нищо повече от куп отломки. Тя беше премръзнала. И сама. Нова бомба избухна от отсрещната страна на реката и шоковата вълна от експлозията повали Лус на колене. Тя покри лицето си с ръце...

Докато чу някой да плаче тихо. Вдигна глава и се взря с присвити очи в по-плътния мрак на развалините, и го видя.

— Даниел — прошепна тя. Той изглеждаше съвсем същият. Почти излъчваше светлина, дори в смразяващия мрак. Русата коса, из която ѝ се искаше неспирно да прокарва пръсти, виолетово-сивите

очи, които сякаш бяха създадени да срещат погледа на нейните. Онова невероятно лице, високите скули, онези устни. Сърцето ѝ заблъска силно и тя трябваше да се вкопчи по-здраво в желязната ограда, за да се въздържи да не затича към него.

Защото той не беше сам.

Беше с Лушка. Утешаваше я, милваше я по бузата и пресушаваше с целувка сълзите ѝ. Бяха обвили ръце един около друг, бяха наклонили глави напред в нескончаема целувка. Бяха толкова погълнати от прегръдката си, че сякаш не почувстваха как улицата се разлюля и разтrese от нова експлозия. Изглеждаха, сякаш на света не съществуваше нищо друго, освен тях двамата.

Между телата им нямаше празно пространство. Светлината бе твърде мъждива, за да се види къде свършва единият от тях и започва другият.

Лусинда се изправи на крака и се запромъква напред, като се придвижваше от една купчина отломки в тъмнината към следващата, просто копнеейки да бъде по-близо до него.

— Мислех си, че никога няма да те намеря — чу Лус да изрича предишното ѝ превъплъщение.

— Винаги ще се намираме един друг — отговори Даниел, като я повдигна от земята и я притисна по-плътно. — Винаги.

— Ей, вие двамата! — извика един глас от някаква съседна сграда. — Идвате ли?

От другата страна срещу запустелия участък някакъв човек, чието лице Лус не можеше да различи, въвеждаше малка група хора в солидна каменна сграда. Натам се бяха отправили Лушка и Даниел. Сигурно през цялото време това беше планът им — да се скрият от бомбите заедно.

— Да — извика Лушка на другите. Погледна Даниел. — Да вървим с тях.

— Не. — Гласът му беше рязък. Нервен. Лус познаваше този тон прекалено добре. — На улицата ще сме в по-голяма безопасност. Не беше ли това причината да се разберем за среща тук?

Даниел се обърна назад да погледне зад гърба им: погледът му бързо премина точно покрай скривалището на Лус. Когато небето се освети от нова поредица златисточервени експлозии, Лушка изпищя и

зарови лице в гърдите на Даниел. Затова единствено Лус видя изражението му.

Нещо му тежеше. Нещо по-силно, отколкото страхът от бомбите. О, не.

— Даниил! — Момчето близо до сградата още държеше отворена вратата на скривалището. — Лушка! Даниил!

Всички други бяха вече вътре.

Именно в този миг Даниил рязко завъртя Лушка и приближи ухото ѝ до устните си. В обвитото си в сенки скривалище, Лус копнееше до болка да узнае какво шепне той. Дали изричаше някое от нещата, които Даниел говореше на нея, когато бе разстроена или обърквана. Искаше ѝ се да изтича към тях, да издърпа Лушка — но не можеше. Нещо дълбоко в нея отказваше да се поддаде.

Съсредоточи се върху изражението на Лушка, сякаш целият ѝ живот зависеше от това.

Може би наистина беше така.

Лушка кимна, докато Даниил говореше, и изражението ѝ се промени — от ужасено стана спокойно, почти умиротворено. Тя затвори очи. Кимна още веднъж. После наклони глава назад и по устните ѝ бавно се разпростря усмивка.

Усмивка?

Но защо? Как? Сякаш тя знаеше какво ще се случи.

Даниил я взе в обятията си и я наведе ниско. Приближи се за нова целувка, притискайки силно устни към нейните, прокарвайки ръце през косата ѝ, после — надолу по тялото ѝ, по всеки сантиметър от нея.

Докосването бе толкова страстно, че Лус се изчерви; толкова интимно, че тя не можеше да диша; толкова прекрасно, че не можеше да откъсне очи. Нито за миг.

Дори и когато Лушка изпищя.

И избухна в колона от опустошителен бял пламък.

Циклонът от пламъци беше като от друг свят, гъвкав и почти елегантен по някакъв призрачен начин, като дълъг копринен шал, виещ се около бледото ѝ тяло. Той погълна Лушка, започна да се излива от нея и навсякъде около нея, осветявайки гледката на горящите ѝ крайници, които се мятаха буйно — а после престанаха да се мятат. Даниил не я пускаше, дори и когато огънят опърли дрехите му, нито

когато трябваше да крепи цялата тежест на отпуснатото ѝ, изпаднало в несвяст тяло, нито когато пламъците изгаряха плътта ѝ с грозно, парливо съскане, нито когато кожата ѝ започна да се овъглява и да почернява.

Едва когато пламъците затихнаха — толкова бързо, накрая като изгасване на самотна свещ — и не остана нищо, което да държи, нищо, освен пепел, Даниил отпусна ръце отстрани до тялото си.

Във всичките си най-безумни фантазии как ще се върне и ще посети отново миналите си животи, Лус нито веднъж не си беше представяла това: собствената си смърт. Реалността беше по-ужасна от всичко, което и най-мрачните ѝ кошмари можеха да създадат. Тя стоеше в студения сняг, парализирана от видението, тялото ѝ беше лишено от способността да се движи.

Даниил се отдръпна със залитане назад от овъглената маса ма снега и заплака. Сълзите, които струяха по бузите му, проправяха чисти следи сред черните сажди, които бяха всичко, останало от нея. Лицето му се разкриви. Ръцете му трепереха. На Лус те ѝ се струваха голи, големи и празни, сякаш — макар че мисълта я изпълни със странна ревност — мястото на ръцете му беше около талията на Лушка, в косата ѝ, обгръщащи бузите ѝ. Какво, за бога, да сториш с ръцете си, когато едничкото, което искаха да държат, внезапно и ужасно си отидеше? Цяло едно момиче, цял един живот... го нямаше вече.

Болката, изписана върху лицето му, сграбчи сърцето на Лус и го стисна, изцеждайки я напълно. Въпреки цялата болка и объркване, които тя чувстваше, неговата агония бе по-ужасна.

Така се чувстваше той през всеки живот.

При всяка смърт.

Отново и отново, и отново.

Лус беше грешила, въобразявайки си, че Даниел е себичен. Въпросът не беше, че него не го е грижа. А че го бе грижа толкова много, че това го съсипваше. Все още ѝ беше омразно, но внезапно проумя горчивината му, задръжките му относно всичко. Съвсем възможно беше Майлс да я обича, но неговата обич изобщо не беше като тази на Даниел.

Никога не можеше да бъде.

— Даниел! — изплака тя и излезе от сенките, затичвайки се към него.

Искаше да отвърне на всички целувки и прегръдки, с които току-що го бе видяла да обсипва миналото ѝ превъплъщение. Знаеше, че е погрешно, че всичко е погрешно.

Очите на Даниил се разшириха. Изражение на безумен ужас премина по лицето му.

— Какво е това? — попита той бавно. Обвинително. Сякаш не беше видял току-що своята Лушка да умира. Сякаш това, че Лус беше там, бе по-ужасно, отколкото да гледа как Лушка умира. Той вдигна ръка, почерняла от пепел, и посочи към нея: — Какво става?

Беше истинска агония да го принуждава да я гледа така. Тя спря като закована и примигна, за да прогони една сълза.

— Отговори му — каза някой, глас от сенките. — Как попадна тук?

Лус би разпознала надменния глас навсякъде. Не ѝ беше нужно да види как Кам излиза от входа на бомбоубежището.

С тихо щракване и шумолене като от развяване на огромно знаме, той разпери големите си криле. Те се разпростряха зад него, придавайки му още по-внушителен и заплашителен вид от обикновено. Лус не се сдържа и се втренчи. Крилете хвърляха златист отблясък върху тъмната улица.

Лус присви очи, опитвайки се да осмисли гледката пред себе си. Имаше още от тях, още фигури, спотайващи се в сенките. Сега всичките пристъпиха напред.

Габ. Роланд. Моли. Ариана.

Всички бяха там. Всички — със силно извити напред криле. Блещукащо море от златно и сребърно, ослепително ярко на тъмната улица. Изглеждаха напрегнати. Връхчетата на крилете им потрепваха, сякаш готови да се хвърлят в битка.

Поне веднъж Лус не се почувства изплашена от блясъка на крилете им или тежестта на погледите им. Почувства се отвратена.

— Всички ли го гледате всеки път? — попита тя.

— Лушка — каза Габ с равен тон. — Просто ни кажи какво стана.

А после се появи Даниил, който я беше хванал здраво за раменете. И я разтърсваше.

— Лушка!

— Не съм Лушка! — изкрещя Лус, като се отскубна от него и се дръпна пет–шест крачки назад.

Беше ужасена. Как можеха да се примиряват? Как можеха всички просто да си седят спокойно и да я гледат как умира?

Всичко това беше прекалено. Не беше готова да види това.

— Защо ме гледате така? — попита Даниил.

— Тя не е тази, за която я мислиш, Даниил — каза Габ. — Лушка е мъртва. Това е... това е...

— Какво е тя? — попита Даниил. — Как така стои тук? Когато...

— Погледни дрехите ѝ. Тя явно е...

— Млъквай, Кам, не е възможно да е такава — каза Ариана, но тя също изглеждаше изплашена, че Лус може да е такава, за каквото Кам се готвеше да я обяви — каквото и да беше това. Нов писък от въздуха, а после залп от артилерийски снаряди се посипа по сградите на отсрещната страна на улицата, като оглуши Лус и подпали един дървен склад. Ангелите не се интересуваха от войната, бушуваща около тях, само от Лус. Сега между Лус и ангелите имаше двайсетина стъпки разстояние и те я гледаха със същата предпазливост, която изпитваше и тя спрямо тях. Никой не се приближаваше.

На светлината от тлеещата сграда сянката на Даниил се простираше далече пред тялото. Лус се съсредоточи да я призове при себе си. Дали щеше да се получи? Очите ѝ се присвиха и всяко мускулче в тялото ѝ се напрегна. Още беше толкова несръчна в това, никога не знаеше какво е нужно, за да примами сянката в ръцете си.

Когато тъмните линии започнаха да потрепват, тя скочи. Сграбчи сянката с две ръце и започна да усуква тъмната маса на топка, точно както беше видяла да правят учителите ѝ Стивън и Франческа през един от първите ѝ дни в „Шорлайн“. Току–що призованите Вестители винаги бяха неподатливи и безформени. Трябваше първо да им бъде придадено ясно очертание. Едва тогава можеха да бъдат издърпани и разтеглени, докато се превърнат в по–голяма плоска повърхност. Тогава Вестителят се преобразяваше: в екран, през който да зърнеш миналото — или в портал, през който да пристъпиш.

Този Вестител беше лепкав, но скоро тя го издърпа и му придаде форма. Посегна вътре и отвори портала.

Не можеше да стои повече тук. Сега имаше мисия: да се озове жива в друго време и да научи каква цена бяха имали предвид Прокудениците, и накрая, да проследи произхода на проклятието, което съществуваше между Даниел и нея.

А после да го обезсили.

Останалите ахнаха, докато тя обработваше Вестителя.

— Кога си се научила как да правиш това? — прошепна Даниил.

Лус поклати глава. Обяснението ѝ щеше само да обърка Даниил.

— Лусинда! — Последното нещо, което чу, беше гласът му, който викаше истинското ѝ име.

Странно — гледаше право в зашеметеното му лице, но не беше видяла устните му да се движат. Умът ѝ играеше номера.

— Лусинда! — изкрещя той още веднъж, с усилие се отпаниката тон, точно преди Лус да се гмурне с главата напред в зовящата тъмнина.

ИЗПРАТЕН ОТ НЕБЕТО

Москва, 15 октомври 1941 г.

— Лусинда! — изкрещя отново Даниел, но твърде късно: в този миг нея я нямаше вече. Той току-що се бе появил в мрачния, заснежен пейзаж. Беше усетил проблясване на светлина зад гърба си и горещината на пожар наблизо, но виждаше единствено Лус. Втурна се към нея на затъмнения уличен ъгъл. Тя изглеждаше миниатюрна в нечие чуждо овехтяло палто. Изглеждаше изплашена. Беше я наблюдавал как отвори една сянка, и после...

— Не!

В една постройка зад гърба му се разби ракета. Земята се разтресе, улицата подскочи и се разцепи, а късчета от стъкло, стомана и бетон се събраха във въздуха и после се посипаха като дъжд по земята.

След това на улицата се възцари мъртвешка тишина. Но Даниел почти не забеляза. Просто стоеше невярващо сред отломките.

— Тя се връща още по-назад — промърмори той, като отупваше праха от раменете си.

— Тя се връща още по-назад — каза някой.

Онзи глас. Неговият глас. Ехо ли беше това?

Не, беше твърде близо, за да е ехо. Твърде ясно, за да е дошло отнякъде вътре в ума му.

— Кой каза това? — Втурна се покрай разбърканите отломки от някакво скеле към мястото, където беше стояла Лус.

Две ахвания.

Даниел стоеше лице в лице със себе си. Само че не точно със себе си — със свое по-ранно превъплъщение, своя не толкова цинична версия. Но откога? Къде се намираше?

— Не пипай! — изкрещя Кам на двамата. Носеше работна униформа, военни ботуши и обемисто черно палто. При вида на Даниел очите му запламтяха от гняв.

Неволно и двамата Даниеловци се бяха приближили, като предпазливо се обикаляха взаимно в кръг в снега. Сега отстъпиха назад.

— Стой далече от мен — по-възрастният предупреди по-младия.
— Опасно е.

— Знам това — излая Даниел. — Не мислиш ли, че знам това? — Дори само от това, че бе толкова близо, стомахът му се присви. — Бил съм тук преди. Аз съм ти.

— Какво искаш?

— Аз... — Даниел се огледа наоколо, опитвайки се да се ориентира. След хиляди години, в които беше живял, беше обичал Лус и я бе губил, тъканта на спомените му се беше прокъсала. Повторението правеше миналото трудно за припомняне. Но това място не беше толкова отдавнашно, него той си спомняше...

Разрушен и пуст град. Сняг по улиците. Огън в небето.

Можеше да е всяка една от сто войни.

Но там...

Мястото на улицата, където снегът се беше стопил. Тъмният кратер в морето от белота. Даниел се свлече на колене и посегна към кръга от черна пепел, останал като петно на земята. Затвори очи. И си спомни точно как беше умряла в ръцете му.

Москва, 1941 година.

Значи това правеше тя — промъкваше се в миналите си животи. Надяваше се да разбере.

Въпросът беше, че в смъртта ѝ, в нито един от всичките пъти, нямаше логика. Даниел бе по-наясно с това от всеки друг.

Но имаше определени животи, когато се беше опитал да ѝ даде някаква яснота с надеждата, че това ще промени нещата. Понякога се беше надявал да я опази жива по-дълго, макар че никога не се получаваше. Понякога — като този път по време на обсадата на Москва — беше избирал да я изпрати по пътя ѝ по-бързо. Да я пощади. За да може целувката му да е последното, която тя да почувства в този живот.

И това бяха животите, които хвърляха най-дълги сенки през епохите. Това бяха животите, които се открояваха и привличала Лус,

както магнитът привлича металните стружки, докато тя пристъпваше тромаво през Вестителите. Животите, в които ѝ беше разкрил онова, което тя трябваше да знае, макар че фактът, че го знаеше, щеше да я унищожи.

Като смъртта ѝ в Москва. Той си я спомни ясно и отчетливо и се почувства глупаво. Дръзките думи, които беше прошепнал, пламенния начин, по който я беше целунал. Изражението на блажено осъзнаване върху лицето ѝ, когато умираше. Това не беше променило нищо. Краят ѝ си беше точно същият, както винаги.

А Даниел също си беше съвсем същият след това. Мрачен. Черен. Празен. Опустошен. Неутешим.

Габ пристъпи напред да изрита малко сняг върху кръга от пепел, където беше загинала Лушка. Въздушно леките ѝ криле сияеха в нощта, а блестяща аура обгръщаше тялото ѝ, когато се приведе в снега. Плачеше.

Приблжиха се и останалите: Кам, Роланд, Моли, Ариана.

А Даниил, отдавнашният Даниел, завършваше разнородната им група.

— Ако си дошъл да ни предупредиш за нещо — обади се Ариана, — тогава казвай, каквото имаш да казваш, и си върви. — Дъгоцветните ѝ криле се насочиха напред, почти отбранително. Тя пристъпи пред Даниил, който изглеждаше леко позеленял.

Беше незаконно и неестествено ангелите да общуват с по-раншните си превъплъщения. Даниел се чувстваше лепкав и слаб — не можеше да определи дали това бе защото беше принуден да изживява отново смъртта на Лус, или защото бе толкова близо до предишното си превъплъщение.

— Да ни предупреди ли? — подметна подигравателно Моли, като обикаляше в кръг около Даниел. — Защо Даниел Григори би си давал труд да ни предупреждава за каквото и да било? — Тя бутна лицето си в неговото, дразнейки го с крилето си с цвят на бакър. — Не, сещам се какво е намислил — той препуска из вековното минало. Вечно търсец, вечно закъснял.

— Не — прошепна Даниел. Това бе невъзможно. Беше решил да я улови и щеше да го направи.

— Това, което тя има предвид с въпроса си — обърна се Роланд към Даниел, — е какво се случи, за да се озовеш тук? Откъдето и да

идваш?

— Почти бях забравил — каза Кам, като масажираше слепоочията си. — Тръгнал е след Лусинда. Тя изпадна извън времето. — Той се обърна към Даниел и повдигна вежда. — Може би сега ще загърбиш гордостта си и ще ни помолиш за помощ?

— Нямам нужда от помощ.

— Струва ми се, че имаш — подметна подигравателно Кам.

— Не се замесвай в това — изсъска Даниел. — Достатъчно неприятности ни създаваш напоследък.

— О, колко забавно. — Кам изръкопляска. — Предоставяш ми нещо, което да чакам с нетърпение.

— Играеш опасна игра, Даниел — каза Роланд.

— Зная това.

Кам се изсмя мрачно и зловещо.

— И така. Най-после стигнахме до края на играта, нали?

Габ преглътна:

— Значи... нещо се е променило?

— Тя започва да проумява положението! — каза Ариана. — Отваря вестители и прекрачва през времето, и е още жива!

Очите на Даниел пламнаха във виолетово. Той се извърна всички тях, загледан назад към развалините на църквата — първото място, където беше видял Лушка.

— Не мога да остана. Трябва да я настигна.

— Е, от това, което си спомням — каза Кам тихо, — никога няма да успееш. Миналото е вече написано, братко.

— Моето минало — може би. Но не и моето бъдеще. — Даниел не можеше да мисли ясно. Крилете горяха вътре в тялото му, до болка копнеещи да бъдат освободени. Тя си беше отишла. Улицата бе пуста. Нямаше за кого друг да се тревожи.

Той отметна рамене назад и освободи крилата си със свистене. Ето. Онази лекота. Онази най-дълбока свобода. Сега можеше да мисли по-ясно. Това, от което имаше нужда, беше един миг насаме. Със себе си. Стрелна другия Даниел с поглед и отлетя в небето.

Мигове по-късно чу отново звука: същото свистене на разперващи се криле — звукът от други криле, по-млади криле, политащи от земята отдолу.

По-ранното превъплъщение на Даниел го настигна безмълвно в небето:

— Накъде?

Безмълвно, двамата спряха върху козирката на третия етаж на една сграда близо до Патриаршеското езеро, на покрива срещу прозореца на Лус, където имаха навика да я гледат как спи. Споменът щеше да е по-пресен в ума на Даниил, но от слабия спомен за Лус, която лежеше, сънуваща, под завивките, по крилете на Даниел още преминаваше топъл полъх.

И двамата бяха мрачни и с печални изражения на лицата. Тъжно и иронично бе, че в разрушения от бомби град нейната жилищна сграда бе пощадена, когато самата тя не беше. Стояха мълчаливо в студената нощ и двамата прибирайки внимателно крилете си назад, за да не се докоснат случайно.

— Как стоят нещата за нея в бъдещето?

Даниел въздъхна:

— Добрата новина е, че в този живот нещо е различно. По някакъв начин проклятието е... променено.

— Как? — Даниил вдигна поглед и надеждата, която блестеше ярко в очите му, помръкна. — Искаш да кажеш, че в настоящия си живот тя все още не е обвързана с нищо?

— Смятаме, че не. Това е част от положението. Изглежда, че се е отворила пролука и ѝ е позволила да живее по-дълго от обичайното...

— Но това е толкова опасно. — Даниил говореше бързо, енергично избълвайки същите думи, които се гонеха из ума на Даниел още от последната нощ в „Меч и Кръст“, когато беше осъзнал, че този път е различно: — Тя може да умре и да не се върне. Това може да е наистина краят. Сега абсолютно всичко е заложено на карта.

— Знам.

Даниил спря, овладя се.

— Съжалявам. Разбира се, че знаеш. Но... въпросът е, дали тя разбира защо в този живот е различно?

Даниел погледна празните си ръце.

— Една от Старейшините на Зесмелим успя да се добере до нея, разпитвала я е, преди Лус да знае нещо за миналото си. Лусинда признава, че всички са съсредоточени върху факта, че не е кръстена... но има толкова много неща, които не знае.

Даниил пристъпи към перваза и се взря в тъмния ѝ прозорец:

— Тогава каква е лошата новина?

— Опасявам се, че има и много неща, които аз не знам. Не мога да предвидя последиците от бягството ѝ назад във времето, ако не я намеря и не я спра, преди да е твърде късно.

Долу на улицата се чу вой на сирена. Въздушното нападение беше приключило. Скоро руснаците щяха да излязат да разчистват града в търсене на оцелели.

Даниел започна да пресява късчетата от спомените си. Тя се връщаше по-далече назад — но в кой живот? Обърна се да изгледа сурово по-ранното си превъплъщение:

— И ти си го мислиш, нали?

— Че... тя се връща назад?

— Да. Но колко далече назад? — Проговориха едновременно, взирайки се в тъмната улица.

— И къде ще спре? — каза Даниел рязко, като се дръпна назад от ръба. Затвори очи, пое си дъх. — Сега Лус е различна. Тя е... — Почти можеше да усети миризмата ѝ. Чиста, неопетнена светлина, като светлината на слънцето. — Нещо съществено се е променило. Най-сетне имаме истински шанс. А аз... аз никога не съм бил по-изпълнен с възторг... нито пък така ми е прилявало от ужас. — Той отвори очи и с изненада видя, че Даниил кима.

— Даниел?

— Да?

— Какво чакаш? — попита Даниил с усмивка. — Върви да я вземеш.

И при тези думи, Даниел побутна една сянка по покрива — един Вестител, — за да я отвори — и пристъпи вътре.

САМО ГЛУПАЦИТЕ ПРИБЪРЗВАТ

Милано, Италия, 25 май 1918 г.

Лус излезе със залитане от Вестителя и се озова сред шум от експлозии. Сниши се и затули уши.

Мощни взривове люлееха земята. Силни бумтежи, един след друг, всеки — по-зрелищен и парализиращ от предишния, докато звукът и треперенето ехтяха, сякаш в нападението няма никакво прекъсване. Никакъв начин да избягаш от шума и никакъв край.

Лус се препъваше в оглушителния мрак, присвита, опитвайки се да защити тялото си. Взривовете я блъскаха като барабанни удари в гърдите, хвърляха прах в очите и устата ѝ.

Всичко това — преди още да бе имала шанс да види къде се озовала. При всяка ярка експлозия зърваше вълнисти поля, пресечени накръст от дренажни тръби и полуразрушени огради. Но после проблясването изчезваше и тя отново оставаше сляпа.

Бомби. Още избухваха.

Нещо не беше наред. Лус бе възнамерявала да прекрачи през времето, да се махне от Москва и от войната. Но сигурно в крайна сметка беше попаднала обратно там, откъдето бе тръгнала. Роланд я беше предупредил за това — за опасностите на пътуването чрез Вестители. Но тя бе прекалено твърдоглава, за да се вслуша.

В непрогледната тъмнина Лус се препъна в нещо и се приземи тежко, по лице в пръстта.

Някой изпъшка. Някой, върху когото Лус се бе приземила.

Тя ахна, присви се и се отдръпна, усещайки остро убождане в хълбока от мястото, където беше паднала. Но когато видя мъжа, който лежеше на земята, забрави собствената си болка.

Беше млад, приблизително на нейната възраст. Дребен, с деликатни черти и плахи кафяви очи. Лицето му беше бледо. Дишаше плитко и задъхано. Присвигата длан, която притискаше към корема си, беше покрита със спечена черна мръсотия. А под тази ръка войнишката му униформа бе подгизнала от тъмночервена кръв.

Лус не можеше да извърне поглед от раната.

— Не би трябвало да съм тук — прошепна тя полугласно.

Устните на момчето потрепнаха. Окървавената му ръка потрепери, когато направи върху гърдите си кръстния знак.

— О, умрял съм — каза той, като се взираше в нея с широко разтворени очи. — Ти си ангел. Умрял съм и съм отишъл в... В Рая ли съм?

Посегна към нея: ръката му трепереше силно. Искаше ѝ се да изпищи или да повърне, но всичко, което можеше да направи, бе да покрие ръцете му и да ги притисне отново върху зейналата дупка в стомаха му. Нов бумтеж разтресе земята и момчето, което лежеше на нея. През преплетените пръсти на Лус се процеди прясна кръв.

— Аз съм Джовани — прошепна той, като затвори очи. — Моля те. Помогни ми. Моля те.

Едва тогава Лус осъзна, че вече не беше в Москва. Земята под нея беше по-топла. Не покрита със сняг, а тревиста равнина, която беше разкъсана на места и отдолу се показваше плодороден чернозем. Въздухът беше сух и прашен. Това момче ѝ беше заговорило на италиански и, точно както в Москва, тя го беше разбрала.

Очите ѝ се бяха приспособили. Виждаше в далечината прожектори, чиито светлини обхождаха обагрени в пурпурно хълмове. А отвъд хълмовете вечерното небе беше обсипано с петънцата на ярки бели звезди. Лус се извърна. Не можеше да види звезди, без да се сети за Даниел, а тъкмо сега не трябваше да мисли за Даниел. Не и докато бе притиснала ръце към тялото на този младеж, не и когато той всеки момент щеше да умре.

Поне все още не беше умрял.

Само си мислеше, че е.

Тя не можеше да го вини. След като го бяха улучили, той вероятно беше изпаднал в шок. А после може би я беше видял да прекрачва през Вестителя — черен тунел, появил се от нищото. Сигурно е бил ужасен.

— Ще се справиш — каза тя, служейки си със съвършения италиански, който винаги беше искала да научи. Усещаше го удивително естествено върху езика си. Гласът ѝ също звучеше по-меко и гладко, отколкото очакваше; това я накара да се запита каква ли е била в този живот.

Залп от оглушителна преградна артилерийска стрелба я накара да подскочи. Оръдейна стрелба. Безкрайна, в бърза последователност, ярки свистящи трасиращи снаряди, които описваха дъги из небето, горящи бели линии в полезрението ѝ, последвани от силни викове на италиански. После приглушеният тропот на стъпки в пръстта. Приближаваха се.

— Отстъпваме — промълви младежът. — Това не е добре.

Лус погледна натам, откъдето се чуваха войниците, тичащи към тях, и за първи път забеляза, че тя и раненият войник не са сами. Поне още десет мъже лежаха ранени около тях, като стенеха и трепереха, а кръвта им попиваше в черната пръст. Дрехите им бяха опърлени и разкъсани от сухопътната мина, която сигурно ги бе заварила неподготвени. Наситената воня на разложение, пот и кръв бе надвиснала тежко във въздуха, покривайки всичко. Беше толкова ужасяващо, че Лус трябваше да прехапе устна, за да сдържи писъка си.

Мъж в офицерска униформа притича покрай нея, после спря.

— Какво прави тя тук? Това е военна зона, не място за медицински сестри. Мъртва няма да си ни от полза, момиче. Поне свърши нещо полезно. Трябва да натоварим жертвите.

Той се отдалечи бързо, преди Лус да успее да реагира. Под нея очите на момчето започваха да се замъгляват, а цялото му тяло трепереше. Тя отчаяно се огледа наоколо за помощ.

На около половин миля оттам имаше тесен черен път, отстрани на който бяха паркирани два камиона с направо дъвен вид и две малки, ниски и схлупени линейки.

— Връщам се веднага — каза Лус на младежа, като притисна ръцете му по-здраво към корема, за да овладее кървенето. Той изхленчи тихо, когато тя се отдръпна.

Тя затича към камионите, като се препъна, когато зад нея падна нов снаряд и покри земята с чернилка.

Групичка жени в бели униформи стояха събрани около каросерията на един от камионите. Медицински сестри. Те щяха да знаят какво да правят, как да помогнат. Но когато Лус се приближи достатъчно, за да види лицата им, сърцето ѝ се сви. Бяха момичета. Някои от тях едва ли бяха повече от четиринайсетгодишни. Униформите им изглеждаха като маскарадни костюми.

Тя огледа набързо лицата им, търсейки себе си в някоя от тях. Сигурно имаше причина да влезе в този Ад. Но никоя не изглеждаше позната. Трудно ѝ беше да проумее спокойните, ведри изражения на момичетата. У никое от тях не личеше ужасът, за който Лус знаеше, че е изписан ясно на собственото ѝ лице. Може би вече бяха видели достатъчно от войната, за да свикнат с онова, което причинява тя.

— Вода. — От вътрешността на камиона се разнесе глас на по-възрастна жена. — Превръзки. Марля.

Раздаваше медицински консумативи на момичетата, които се натовариха, после се заловиха да стъкмяват импровизиран лазарет отстрани край пътя. Една редица ранени вече бяха преместени зад камиона за лечение. Задаваха се още. Лус се нареди на опашката за бинтове, марля и вода. Беше тъмно и никой не ѝ каза нито дума. Сега усещаше колко стреснати бяха младите медицински сестри. Сигурно ги бяха обучавали да поддържат външно овладяно, спокойно изражение заради войниците, но когато момичето пред Лус посегна да вземе своята дажба от медицински запаси, ръцете му се тресяха.

Около тях войниците се движеха бързо по двойки, носейки ранените, като ги държаха под мишниците и за краката. Някои от пренасяните шепнеха въпроси за битката, питаха колко зле са улучени. Следваха онези, улучени по-сериозно, чиито устни не можеха да оформят въпроси, защото бяха твърде заети да сподавят писъците си и които трябваше да бъдат повдигани, като ги държат за кръста, защото единият или и двата им крака бяха откъснати от сухопътна мина.

— Вода. — Една кана се приземи в ръцете на Лус. — Бинтове. Марля. — Главната сестра тръсна в ръцете ѝ дажбата от медицински запаси механично, готова да продължи към следващото момиче, но след това не го стори. Прикова поглед върху Лус. Очите ѝ се плъзнаха надолу и Лус осъзна, че още е облечена в тежкото вълнено палто от бабата на Лушка в Москва. Кое то беше добре, защото под палтото бяха джинсите ѝ и ризата с копчета на яката от настоящия ѝ живот.

— Униформа — каза накрая жената със същия монотонен глас, като ѝ подхвърли бяла престилка и сестринска шапчица, каквито носеха останалите момичета.

Лус кимна с признателност, после се сниши зад един камион да се преоблече. Бялата престилка се издуваше, стигаше ѝ до глезените и миришеше силно на белина. Опита се да избърше кръвта на войника от

ръцете си с вълненото палто, после го метна зад едно дърво. Но докато закопчае сестринската униформа, навие нагоре ръкавите и завърже колана около кръста си, униформата вече беше изцяло покрита с ръждивочервени ивици.

Грабна бинтовете, марлята и водата и затича обратно отсреща. Гледката пред нея бе ужасяваща. Офицерът не беше излъгал. Имаше поне сто мъже, които се нуждаеха от помощ. Тя погледна бинтовете в ръцете си и се запита какво трябва да прави.

— Сестра! — провикна се един мъж. Вкарваше носилка в задната част на една линейка. — Сестра! Този човек се нуждае от медицинска сестра.

Лус осъзна, че говори на нея.

— О — изрече немощно. — Аз ли? — Надникна в линейката. Вътре беше тясно и тъмно. Пространство, което изглеждаше направено за двама души, сега побираше шестима. Ранените войници бяха положени на носилки, които се прикрепваха с три реда ремъци, от двете страни. За Лус нямаше място, освен на пода.

Някой я изблъскваше настрани: някакъв мъж, който вмъкваше нова носилка върху малкото празно пространство на пода. Положеният върху нея войник бе в безсъзнание, черната му коса беше сплъстена върху лицето.

— Хайде — обърна се войникът към Лус. — Линейката потегля сега.

Когато тя не помръдна, той посочи дървено столче, прикрепено към вътрешната страна на задната врата на линейката с кръстосано въже. Наведе и се направи стреме с ръцете си, за да помогне на Лус да се качи на столчето. Нов снаряд разтърси земята и Лус не можа да сдържи писъка, който се откъсна от устните ѝ.

Хвърли към войника извинителен поглед, пое си дълбоко въздух и скочи горе.

След като тя се настани на миниатюрното столче, той ѝ подаде каната с вода и кутията с марля и превръзки. Понечи да затвори вратата.

— Чакайте — прошепна Лус. — Какво да правя?

Мъжът спря за миг.

— Знаете колко е дълго пътуването до Милано. Превържете раните им и се погрижете да им е удобно. Направете най-доброто,

което можете.

Вратата се затръшна с Лус, застанала на нея. Трябваше да се вкопчи в столчето, за да се предпази да не изпадне от линейката и да не се приземи върху войника в краката ѝ. В линейката бе задущаващо горещо. Миришеше ужасно. Единствената светлина идваше от малък фенер, окачен на пирон в ъгъла. Единственият прозорец беше точно зад главата ѝ, от вътрешната страна на вратата. Не знаеше какво е станало е Джовани, момчето с куршума в стомаха. Дали някога щеше да го види отново. Дали той щеше да преживее нощта.

Двигателят заработи. Линейката превключи на скорост и се люшна напред. Войникът на една от горните носилки започна да стене.

След като достигнаха равномерна скорост, Лус чу потропващия звук на нещо течащо. Нещо капеше. Тя се наведе напред на столчето, присвивайки очи в мъждивата светлина на фенера.

Беше кръвта на войника на горното легло, която капеше през платнения ремък върху войника на леглото по средата. Очите на войника по средата бяха отворени. Той гледаше как кръвта пада върху гърдите му, но беше ранен толкова тежко, че не можеше да се отдръпне. Не издаваше нито звук. Не и докато тънката струйка кръв не се превърна в поток.

Лус изхленчи заедно с войника. Понечи да се надигне от столчето си, но нямаше място да застане права, освен ако не притиснеше крака от двете страни на тялото на войника на пода. Внимателно промъкна краката си около гърдите му. Докато линейката се тресеше по неравния черен път, тя сграбчи изопнатия брезент на най-горната койка и притисна пълна шепа марля към най-долния ѝ край. Кръвта се просмука през марлята и напои пръстите ѝ след броени секунди.

— Помощ! — извика тя на шофьора на линейката. Не знаеше дали той изобщо ще я чуе.

— Какво има? — Шофьорът имаше силен местен акцент.

— Този мъж тук отзад — има кръвоизлив. Мисля, че умира.

— Всички умираме, красавице — каза шофьорът. Той сериозно ли флиртуваше с нея сега? Миг по-късно той се обърна, хвърляйки поглед към нея през отвора зад шофьорското място. — Вижте, съжالياвам. Но нищо не може да се направи. Трябва да откарам останалите до болницата.

Беше прав. Вече бе твърде късно. Когато Лус отдръпна ръка изпод носилката, кръвта отново рукна силно.

Лус нямаше утешителни думи за момчето на средната койка, чиито очи бяха широко отворени и застинали и чиито устни трескаво шепнеха молитва към Дева Мария. Потокът от кръвта на другото момче капеше отстрани по тялото му, образувайки локва на мястото, където хълбоците му се допираха до ремъка.

На Лус ѝ се искаше да затвори очи и да изчезне. Искаше ѝ се да пресее сенките, хвърляни от фенера, да намери Вестител, който да я отведе някъде другаде. На което и да е друго място.

Например плажа на скалите под кампуса на „Шорлайн“, където Даниел я беше извел да танцуват върху океана, под звездите. Или девствено изглеждащият вир, в който бе зърнала да се гмуркат двамата, когато бе носила жълтия бански костюм. Беше готова да приеме „Меч и Кръст“ вместо тази линейка, дори най-лошите моменти, като нощта, когато беше отишла да се срещне с Кам в онзи бар. Като онзи път, когато го беше целунала. Би предпочела дори Москва. Това беше по-лошо. Не се беше сблъсквала с нещо подобно никога преди.

Освен...

Разбира се, че беше. Сигурно вече беше преживявала почти същото нещо. Именно затова беше попаднала тук. Някъде в този разкъсан от войни свят беше момичето, което беше умряло, се беше върнало към живота и беше продължило нататък, за да се превърне в нея. Сигурна беше в това. Сигурно беше превързвала рани, беше носила вода и беше потискала позива на повръщане. Това даде на Лус сили да помисли за момичето, което бе преживяло тези неща преди.

Потокът от кръв започна да се превръща в струйка, после закапа съвсем бавно. Момчето отдолу беше припаднало, затова Лус безмълвно наблюдаваше сама в продължение на много време. Докато капенето напълно спря.

После посегна за кърпа и за водата, и започна да мие войника на средната койка. От доста време не се беше къпал. Лус го изми внимателно и смени превръзката около главата му. Когато войникът се свести, тя му даде да отпие няколко глътки вода. Дишането му стана равномерно и той престана да се взира ужасено в койката отгоре. Сякаш се почувства по-удобно.

Всички войници, изглежда, намираха някаква утеха, докато тя се грижеше за тях — дори онзи в средата на пода, който така и не отвори очи. Тя почисти лицето на момчето на най-горната койка, което беше умряло. Не можеше да обясни защо. Искаше той също да бъде по-умиротворен.

Невъзможно беше да определи колко време е минало. Лус знаеше само, че е тъмно и отвратително и гърбът я боли, а гърлото ѝ е пресъхнало и е изтощена — но в по-добро състояние от когото и да е от мъжете около нея.

Беше оставила войника на най-долната носилка отляво за накрая. Той беше уцелен зле във врата и Лус се тревожеше, че ще изгуби още повече кръв, ако се опита да смени превръзката на раната. Тя направи най-доброто, на което беше способна, като седна отстрани до носилката му и почисти с гъба мръсното му лице, отмивайки част от кръвта от русата му коса. Под цялата тази кал той беше красив. Много красив. Но вниманието ѝ се разсейваше заради врата му, който още кървеше през марлята. Всеки път, щом тя дори само го доближеше, войникът надаваше вик от болка.

— Не се тревожи — прошепна тя. — Ще се оправяш.

— Знам. — Шепотът му бе толкова тих и звучеше толкова невероятно тъжно, че Лус не беше сигурна дали го е чула правилно. Дотогава си мислеше, че той е в безсъзнание, но нещо в гласа ѝ сякаш достигна до ума му.

Клепачите му потрепнаха. После очите му бавно се отвориха.

Бяха виолетови.

Каната с вода падна от ръцете ѝ.

Даниел.

Инстинктивният ѝ порив беше да се вмъкне до него и да покрие устните му с целувки, да се престори, че не е толкова тежко ранен, колкото беше в действителност.

При вида ѝ очите на Даниел се разшириха и той понечи да седне в леглото. Но тогава кръвта отново започна да се лее от врата му и целият цвят се отдръпна от лицето му. Лус нямаше избор, освен да го възпре.

— Шшшт. — Притисна раменете му назад към носилката, като се опитваше да го накара да се отпусне.

Той се затърчи под хватката ѝ. С всяко ново движение през превръзката избиваше ново петно ярка кръв.

— Даниел, трябва да престанеш да се бориш — изрече умолително тя. — Моля те, престани да се бориш. Заради мен.

Преплетоха погледи за един дълъг, напрегнат миг — а после линейката рязко спря. Летящата задна врата се отвори. Нахлу зашеметяващ порив на чист въздух. Улиците отвън бяха тихи, по мястото създаваше усещането за голям град, дори посред нощ.

Милано. Там беше казал войникът, че отиват, когато я изпрати в тази линейка. Сигурно бяха в някоя болница в Милано.

Двама мъже във военни униформи дойдоха до вратите и започнаха да измъкват носилките навън с бърза прецизност. За броени минути ранените бяха поставени на колички и откарани. Мъжете избутаха Лус от пътя, за да могат да измъкнат носилката на Даниел. Миглите му отново потрепваха и ѝ се стори, че протяга ръка към нея. Тя гледаше от задната част на линейката, докато той се изгуби от поглед. После започна да трепери.

— Добре ли си? — Едно момиче подаде глава вътре. Беше свежо и хубавичко, с малка червена уста и дълга тъмна коса, прибрана в нисък кок. Сестринската ѝ униформа беше по-спретната, отколкото тази на Лус, и толкова бяла и чиста, че накара Лус да осъзнае колко покрита с кръв и кал беше.

Лус скочи на крака. Почувства се, сякаш я бяха хванали да върши нещо срамно.

— Добре съм — каза тя бързо. — Аз просто...

— Не е нужно да обясняваш — каза момичето. Лицето му помръкна, когато огледа вътрешността на линейката. — Ясно ми е, че е било доста зле.

Лус загледа втренчено как момичето вмъкна тежка кофа с вода в линейката, после се повдигна и се вмъкна вътре. Залови се незабавно за работа, като изтърка окървавените ремъци и избърса с парцал пода, изливайки вълни от обагрена в червено вода от задната врата. Смени изцапаните чаршафи в шкафчето с чисти и добави още газ във фенера. Едва ли беше на повече от тринайсет години.

Лус се изправи да ѝ помогне, но момичето я отпрати с махване на ръка:

— Сядай. Почини си. Току-що те прехвърлиха тук, нали?

Лус колебливо кимна.

— Съвсем сама ли пътува от фронта? — Момичето спря да чисти за миг, а когато погледна Лус, лешниковите му очи преливаха от съчувствие.

Лус понечи да отговори, но устата ѝ беше толкова пресъхнала, че не можеше да говори. Как така ѝ беше отнело толкова време да осъзнае, че гледа себе си?

— Да — успя да прошепне тя. — Бях съвсем сама.

Момичето се усмихна:

— Е, вече не си. Тук в болницата сме много. При нас са всичките най-мили сестри. И най-сладките пациенти. Мисля, че няма да имаш нищо против. — Тя понечи да протегне ръка, но после погледна надолу и видя колко е мръсна. Изкикоти се и отново взе парцала с дълга дръжка. — Аз съм Лучия.

Знам — възпря се да каже Лус. — Аз съм...

Умът ѝ блокира. Опита се да измисли някакво име, каквото и да е име, което би свършило работа.

— Аз съм Дори — Дория — каза накрая. Почти името на майка ѝ. — Знаеш ли... къде водят войниците, които бяха тук?

— О-хо. Не си вече влюбена в някого от тях, нали? — подразни я Лучия. — Отвеждат новите пациенти в източното крило, за да им мерят температурата и кръвното налягане.

— Източното крило — повтори си полугласно Лус.

— Но е добре да идеш да се срещнеш с госпожица Фиеро в сестринския пункт. Тя се занимава с регистрирането на постъпилите и със съставянето на разписанията... — Лучия се изкикоти отново и сниши глас, накланяйки се към Лус — ... и с доктора, във вторник следобед!

Лус се втрени в Лучия. Отблизо, миналото ѝ превъплъщение беше толкова истинско, толкова живо, толкова подобно на онзи вид момичета, с които Лус щеше да се сприятели мигновено, ако обстоятелствата бяха поне донякъде нормални. Искаше и се да протегне ръце и да прегърне Лучия, но беше завладяна от неописуем страх. Беше почистила раните на седем полумъртви войници — включително любовта на живота ѝ, — но не беше сигурна как да постъпи, когато ставаше въпрос за Лучия. Момичето изглеждаше прекалено младо да знае която и да е от тайните, които Лус търсеше —

за проклятието, за Прокудениците. Лус се опасяваше, че само ще изплаши Лучия, ако започне да говори за прераждания и Рай. Имаше нещо в очите на Лучия, нещо в невинността ѝ — Лус си даваше сметка, че Лучия знае дори още по-малко от нея самата.

Слезе от линейката и се отдръпна.

— Беше ми приятно да се запознаем, Дориа — провикна се Лучия.

Но Лус вече си беше отишла.

Лус шест пъти сбърка стаята, стресна трима войници и преобърна един шкаф с лекарства, преди да го открие.

Даниел беше в една стая в източното крило с още двама войници. Единият бе мълчалив мъж, чието лице беше цялото в превръзки. Другият хъркаше силно, с не твърде добре скрита бутилка уиски под възглавницата и с два счупени крака, повдигнати с ремък.

Самата стая беше гола и стерилна, но имаше прозорец, от който се откриваше гледка към широк градски булевард с портокалови дръвчета от двете страни.

Застанала над леглото му, гледайки го как спи, Лус можеше да си представи как бе разцъфнала любовта им тук. Можеше да си представи как Лучия влиза да донесе храната на Даниел, как той бавно отваря сърцето си за нея. Как двамата вече са неразделни, когато Даниел се възстанови. И това я накара да изпита ревност, вина и смущение, защото точно в този момент не можеше да каже дали любовта им е била нещо красиво, или това е поредният пример колко е погрешна.

Ако е била толкова млада, когато са се запознали в този живот, сигурно бяха имали продължителна връзка. Сигурно беше успяла да прекара години с него, преди това да се случи. Преди да умре и да се прероди в изцяло друг живот. Сигурно си беше мислила, че ще прекарат заедно цяла вечност — и сигурно дори не беше знаела какво означава вечност.

Но Даниел знаеше. Той винаги знаеше.

Лус се отпусна отстрани на леглото, като внимаваше да не го събуди. Може би той винаги е бил толкова затворен и недостижим. Току-що го беше видяла в живота им в Москва, да ѝ шепне нещо в критичния момент, преди тя да умре. Може би ако само успееше да

поговори с него в този живот, той щеше да се държи с нея различно от онзи Даниел, когото познаваше. Може би нямаше да крие толкова много от нея. Може би щеше да ѝ помогне да разбере. Може би щеше да ѝ каже истината, за разнообразие.

Тогава тя можеше да се върне в настоящето и нямаше да има повече тайни. Това беше всичко, което всъщност искаше: двамата да се обичат открито. И тя да не умира.

Протегна ръка и го докосна по бузата. Обичаше бузата му. Той беше изтощен и ранен, и вероятно с мозъчно сътресение, но бузата му беше топла и гладка, и, най-важното, беше на Даниел. Той беше прекрасен както винаги. В съня лицето му бе толкова спокойно, че Лус можеше с часове да се взира в него от всеки ъгъл, без нито за миг да се отегчи. За нея той бе съвършен. Съвършените му устни си бяха съвсем същите. Когато ги докосна с пръст, бяха толкова меки, че трябваше да се наведе и да го целуне. Той не се раздвижи.

Тя проследи с устни очертанията на челюстта му, зацелува го по онази страна на шията, която не беше натъртена и насинена, и по ключицата. Най-горе на дясното му рамо устните ѝ спряха за миг над малък бял белег.

За всеки друг той щеше да е почти неразличим, но Лус знаеше, че това беше мястото, от което се разперваха крилете на Даниел. Целуна белега. Толкова тежко беше да го вижда как лежи безпомощен на това болнично легло, когато знаеше на какво е способен. Когато крилете му я обгръщаха, Лус винаги губеше представа за всичко друго. Какво не би дала да ги види да се развяват сега, в безбрежното бяло великолепие, което сякаш отнемаше цялата светлина от стаята! Положи глава на рамото му: белегът беше горещ, когато докосна кожата ѝ.

Главата ѝ рязко се вдигна. Осъзна, че е задрямала едва когато скърцането от колелата на количката надолу по неравния под в коридора я стресна и я събуди.

Кое време беше? През прозореца върху белите чаршафи на леглата струеше слънчева светлина. Тя извъртя рамо, опитвайки се да разхлаби схващането в мускула си. Даниел още спеше.

Белегът над рамото му изглеждаше по-бял на утринната светлина. Лус искаше да види другата страна, белега, който бе същият като този, но тя беше обвита в марля. Поне раната, изглеждаше, беше престанала да кърви.

Вратата се отвори и Лус подскочи.

Лучия стоеше на прага, понесла в ръце купчина от три покрити подноса.

— О! Ти си тук. — Звучеше изненадана. — В такъв случай, значи вече са закусвали?

Лус се изчерви и поклати глава:

— Аз... ъъ...

— Ах. — Очите на Лучия светнаха. — Познавам това изражение. Ужасно си хлътнала по някого. — Остави подносите със закуската върху една количка и застана до Лус. — Не се тревожи, няма да те издам — стига да одобря. — Тя наклони глава да погледне към Даниел и дълго време се взира съсредоточено в него. Не помръдваше, нито дишаше.

Усещайки как очите на момичето се разтвориха широко, когато видя Даниел за пръв път, Лус не знаеше какво да изпитва. Съчувствие. Завист. Скръб. Чувстваше всичко това.

— Божествен е. — Лучия звучеше така, сякаш бе готова да се разплаче. — Как се казва?

— Името му е Даниел.

— Даниел — повтори по-младото момиче с такъв тон, че думата прозвуча свято, когато се откъсна от устните му. — Някой ден ще срещна такъв мъж. Някой ден ще ги подлудявам всичките. Точно както правиш ти, Дориа.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лус.

— Онзи, другият войник, през две врати отгук? — Лучия се обърна към Лус, без дори за миг да откъсва очи от Даниел. — Сецаш ли се — Джовани?

Лус поклати глава. Не се сецаше.

— Онзи, когото ще оперират — все пита за теб.

— Джовани. — Момчето, уцелено в стомаха. — Той добре ли е?

— Разбира се. — Лучия се усмихна. — Няма да му кажа, че си имаш приятел. — Тя намигна на Лус и посочи надолу към подносите със закуската. — Ще те оставя ти да ги нахраниш — каза на излизане.

— Ще ме потърсиш ли по-късно? Искам да чуя всичко за теб и Даниел. Цялата история, ясно?

— Разбира се — излъга Лус и сърцето ѝ леко се сви.

Отново насаме с Даниел Лус беше нервна. В задния двор на родителите ѝ, след битката с Прокудениците, Даниел ѝ се беше сторил толкова ужасен, когато я видя да прекрачва през Вестителя. Също и в Москва. Кой знае какво щеше да направи този Даниел, когато отвореше очи и разбереше откъде е дошла?

Ако някога отвореше очи.

Тя отново се надвеси над леглото му. Трябваше да отвори очи, нали? Ангелите не умират. Логично, тя мислеше, че е невъзможно, но какво, ако... какво, ако чрез връщането си назад във времето е объркала нещо? Беше гледала филмите от поредицата „Завръщане в бъдещето“ и веднъж в училище издържа тест по квантова физика. С постъпките си тук, вероятно объркваше пространствено-времето единство. А Стивън Филмор, демонът, който преподаваше хуманитарни науки в „Шорлайн“, беше качал нещо за изменянето на времето.

Тя не знаеше наистина какво означава каквото и да било от това, но определено знаеше, че може да е много лошо. Толкова лошо, че заличи цялото ти съществуване. Или толкова лошо, че да убие гаджето ти ангел.

Именно тогава Лус изпадна в паника. Сграбчвайки раменете на Даниел, тя започна да го разтърсва. Леко, внимателно — все пак, беше преживял война. Но достатъчно, за да му покаже, че има нужда от знак. Точно сега.

— Даниел — прошепна тя. — Даниел?

Ето. Миглите му започнаха да потрепват. Тя издиша шумно. Очите му се отвориха бавно, както миналата нощ. И също като миналата нощ, когато забелязаха момичето пред тях, се ококориха. Устните му се отвориха леко.

— Ти си... стара.

Лус се изчерви.

— Не съм — каза през смях. Никой преди не я беше наричал „стара“.

— Да, стара си. Ти си наистина стара. — Изглеждаше почти разочарован. Разтърка челото си. — Искам да кажа... Откога съм...?

Тогава тя си спомни: Лучия беше с няколко години по-млада. Но Даниел дори още не беше срещнал Лучия. Откъде знаеше на колко години е тя?

— Не се тревожи за това — каза тя. — Трябва да ти кажа нещо, Даниел. Аз... аз не съм тази, за която ме мислиш. Искам да кажа, предполагам, че съм, аз винаги съм, но този път, дойдох от... ъъ...

Лицето на Даниел се разкриви.

— Разбира се. Пристъпила си през Вестител, за да стигнеш дотук.

Тя кимна:

— Трябваше.

— Бях забравил — прошепна той, обърквайки Лус още повече. — От колко далече? Не. Не ми казвай. — Той я отпрати с махване на ръка, отдръпвайки се назад в леглото си, сякаш тя беше заразна. — Как изобщо е възможно това? В проклятието нямаше пролуки. Не би трябвало да можеш да си тук.

— Пролуки? — попита Лус. — Какви пролуки? Трябва да знам...

— Не мога да ти помогна — каза той и се закашля. — Трябва да научиш сама. Такива са правилата.

— Дория. — Една жена, която Лус никога не беше виждала, стоеше в рамката на вратата. Беше по-възрастна, руса и строга, с колосана сестринска шапчица, прикрепена с игли така, че стоеше под ъгъл на главата ѝ. Отначало Лус не осъзна, че жената говори на нея. — Ти си Дория, нали? Току-що прехвърлена тук?

— Да — каза Лус.

— Трябва да си попълниш документите тази сутрин — каза рязко жената. — Не разполагам с нищо от досиетата ти. Но първо ще ми направиш една услуга.

Лус кимна. Ясно ѝ беше, че е загазила, но имаше да се тревожи за по-важни неща от тази жена и нейните книжа.

— Редник Бруно отива на операция — каза сестрата.

— Добре. — Лус се опита да съсредоточи вниманието си върху сестрата, но всичко, което искаше, бе да се върне към разговора си с Даниел. Най-после стигаше до някъде, най-после откриваше ново парче в пъзела на животите си!

— Редник Джовани Бруно? Той помоли да заменят дежурната сестра, която е определена да асистира при операцията му. Казва, че е

влюбен в сестрата, която му спасила живота. Неговият ангел? — Жената изгледа строго Лус. — Момичетата ми казват, че това си ти.

— Не — каза Лус. — Не съм...

— Няма значение. Той вярва именно в това. — Сестрата посочи към вратата. — Да вървим.

Лус се надигна от леглото на Даниел. Той беше извърнал поглед от нея, гледаше навън през прозореца. Тя въздъхна.

Операцията не беше толкова ужасна, колкото можеше да бъде. Всичко, което Лус трябваше да прави, беше да държи малката, мека ръка на Джовани и да шепне утешителни думи, да подаде няколко инструмента на доктора и да се опита да не гледа, когато той пъкна ръка в тъмночервения оголен стомах на Джовани и измъкна окървавените късчета шрапнел. Дори и да се чудеше на очевидната ѝ неопитност, лекарят не каза нищо. Тя не беше отсъствала повече от час.

— Трябва да говоря с теб — прошепна тя, макар че той не я погледна в очите. — Връщам се веднага.

Точно достатъчно дълго, за да се върне при леглото на Даниел и да открие, че е празно.

Лучия сменяше чаршафите. Втурна се към Лус, и Лус си помисли, че ще я прегърне. Вместо това Лучия рухна в краката ѝ.

— Какво стана? — попита Лус. — Къде отиде той?

— Не знам. — Момичето се разплака. — Тръгна си. Просто си тръгна. Не знам къде. — Тя вдигна поглед към Лус, с пълни със сълзи лешникови очи. — Помоли да ти кажа „довиждане“ от негово име.

— Не може да си е отишъл — промълви Лус. Дори не бяха успели да поговорят...

Разбира се, че не бяха. Даниел беше знаел точно какво прави, когато си беше тръгнал. Не искаше да ѝ каже цялата истина. Криеше нещо. Какви бяха правилата, които спомена? И каква пролука?

Лицето на Лучия беше пламнало и зачервено. Говорът ѝ беше накъсан от хълцания.

— Знам, че не бива да плача, но не мога да го обясня... Чувствам се, сякаш някой е умрял.

Лус разпозна чувството. Това беше общото между тях: когато Даниел си тръгнеше, и двете момичета бяха неутешими. Лус сви юмруци, чувствайки се разгневена и унила.

— Не се дръж детински.

Лус примигна, помислила отначало, че момичето говори на нея, но после осъзна, че Лучия хокаше себе си. Лус се изпъна, като отново изправи треперещите си рамене, сякаш се опитваше да възвърне спокойната увереност, която излъчваха сестрите.

— Лучия. — Лус протегна ръце към момичето, посягайки да го прегърне.

Но момичето се отдръпна леко, извърщайки се от Лус, за да погледне празното легло на Даниел.

— Добре съм. — То отново започна да смъква чаршафите. — Единственото, което можем да контролираме, е работата, която вършим. Сестра Фиеро винаги казва така. Останалото е извън контрола ни.

Не. Лучия грешеше, но Лус не виждаше как да я поправи. Лус не разбираше много, но беше наясно с това — нейният живот не трябваше да бъде извън контрола ѝ. Тя можеше да оформи собствената си съдба. По някакъв начин. Още не си беше изяснила всичко, но чувстваше как се приближава някакво решение. Как иначе би се озовала тук, преди всичко? Откъде иначе би знаела сега, че е време да продължи?

В светлината на късната сутрин една сянка се протегна от склада за материали. Имаше вид, сякаш може да ѝ свърши работа, но Лус не беше напълно уверена в уменията си за призоваване. Съсредоточи се за миг върху сянката и зачака да види мястото, където трептеше тя.

Ето. Видя я как се присвива. Преборвайки се с отвращението, което все още изпитваше, Лус я сграбчи.

В отсрещния край на стаята Лучия съсредоточено прибираше и трупаше на купчина чаршафите и усърдно се опитваше да скрие, че още плаче.

Лус работеше бързо: придаде на Вестителя сферична форма, а после го разтегли с пръсти по-бързо от когато и да било преди.

Затаи дъх, намисли си желание и изчезна.

ВРЕМЕТО ЛЕКУВА ВСИЧКИ РАНИ

Милано, Италия, 25 май 1918 г.

Даниел се чувстваше предпазлив и напрегнат, когато се изтласка от Вестителя.

Нямаше достатъчно опит, за да се ориентира бързо в новото време и новото място, когато не знаеше точно къде се намира или какво би трябвало да направи. И когато знаеше, че поне едно превъплъщение на Лус със сигурност щеше да е наблизо и със сигурност щеше да се нуждае от него.

Стаята беше бяла. Бели чаршафи на леглото пред него, прозорец с бяла рамка в ъгъла, ярка бяла светлина, напиреща през стъклото. За миг всичко беше тихо. После в ума му като ромон ма поток нахлуха спомените.

Милано.

Той беше отново в болницата, където тя бе негова болногледачка по време на Първата от световните войни на смъртните. Там, в леглото в ъгъла, лежеше Траверти, съквартирантът му от Салерно, който бе настъпил сухопътна мина на път към столовата. И двата крака на Траверти бяха обгорени и счупени, но той беше толкова обаятелен, че всички сестри тайно му носеха бутилки с уиски. Винаги намираще по някоя шега за Даниел.

А там, от другата страна на стаята, беше Макс Портър, британецът с обгореното лице, който не издаваше нито звук, докато не изпищя и рухна, когато му свалиха превръзката.

Точно сега и двамата стари съквартиранти на Даниел бяха потънали в дълбока следобедна дрямка, предизвикана от морфина.

В средата на стаята беше леглото, където беше лежал той, след като куршумът го уцели във врата близо до фронта на река Пиаве. Беше глупава атака, влезли бяха право в нея. Но Даниел се беше записал на военна служба само защото Лучия беше сестра, така че нещата се подредиха добре. Разтри мястото, където го бяха улучили. Усецаше болката сякаш се беше случило вчера.

Ако Даниел беше останал достатъчно дълго да позволи на раната да зарасне, лекарите щяха да са удивени от липсата на белег. Днес вратът му беше гладък и безупречно изглеждащ, сякаш никога не го бяха прострелвали.

През годините Даниел беше пребиван, удрян, хвърлян през балкони, прострелван във врата, в стомаха и в крака, измъчван върху горещи въглени и влачен през улиците на десетки градове. Но при внимателен оглед на всеки сантиметър от кожата му щяха да се видят само два малки белега: две тънки бели черти над раменните му лопатки, там, откъдето се разперваха крилете му.

Всички паднали ангели получаваха тези белези, когато възприемеха човешката си същност. В известен смисъл, белезите бяха всичко, което някой от тях можеше да покаже, за да удостовери самоличността си.

Повечето от останалите се наслаждаваха, че са неуязвими за белези. Е, с изключение на Ариана, но белегът на врата ѝ беше друга история. Кам и дори Роланд, обаче, бяха готови да се впуснат в най-ужасни битки с, кажи-речи, всеки на земята. Разбира се, никога не губеха от смъртни, но изглежда им харесваше да понесат някое и друго сътресение по пътя. Знаеха, че след ден-два щяха пак да изглеждат безупречно.

За Даниел съществуването без белези беше просто поредният признак, който показваше, че съдбата му не е в неговите ръце. Нищо, което правеше, не оставяше и най-малка следа. Бремето на собствената му безполезност бе смазващо — особено когато ставаше дума за Лус.

И той внезапно си спомни как я беше видял тук, някога, през 1918. И си спомни как избяга от болницата.

Това бе нещото, което можеше да остави белег върху Даниел — върху душата му.

Беше се объркал, когато я видя там тогава, точно както бе объркан и сега. В онзи момент беше помислил, че не е възможно простосмъртната Лусинда да е в състояние да прави това — да тича безразсъдно през времето, посещавайки предишните си превъплъщения. Нямаше начин изобщо да е жива. Сега, разбира се, Даниел знаеше, че нещо се беше променило с живота на Лусинда

Прайс, но какво беше то? Започваше с нейната липса на обвързаност с Небесата, но имаше още...

Защо не можеше да го проумее? Той знаеше правилата и границите на проклятието по-добре от всичко останало, следователно как можеше отговорът да му убягва...

Лус. Сигурно тя самата бе направила промяната в собственото си минало. Осъзнаването накара сърцето му да затупти нервно. Сигурно се беше случило точно по време на това нейно бягство през Вестителите. Разбира се, сигурно беше изменила нещо, за да направи възможно всичко това. Но кога? Къде? Как? Даниел не можеше да попречи на това.

Трябваше да я намери, точно както винаги бе обещавал, че ще го стори. Но трябваше също и да се увери, че тя ще успее да направи каквото трябваше, да извърши нужната промяна в миналото си, за да може Лусинда Прайс — неговата Лусинда — да се появи.

Може би ако успееше да я настигне, можеше да помогне. Можеше да я насочи към момента, когато тя променяше правилата на играта за всички тях. Беше я изпуснал на косъм в Москва, но щеше да я намери в този живот. Просто трябваше да разбере защо се е озовала тук. Винаги имаше причина, нещо, което се съдържаше вътре, в дълбоките селения на паметта ѝ...

О.

Крилете му пламнаха и той се почувства засрамен. Този живот в Италия беше завършил с мрачна и ужасна смърт за нея.

Една от най-ужасните. Той никога нямаше да спре да се обвинява за ужасния начин, по който тя беше напуснала този живот.

Но това беше години след мястото, на което стоеше Даниел днес. Това беше болницата, в която се бяха срещнали за пръв път, когато Лучия беше толкова млада и прекрасна, едновременно невинна и дръзка. Тук тя го беше обикнала мигновено и напълно. Макар да беше прекалено млада, за да ѝ покаже Даниел, че отвърща на любовта ѝ, той никога не бе обезкуражавал привързаността ѝ. Тя имаше навика да пъха ръка в неговата, когато се разхождаха бавно под портокаловите дръвчета на Пиаца делла Република, но когато стиснеше ръката ѝ, тя се изчервяваше. Това винаги го разсмиваше — как тя можеше да бъде толкова дръзка, а после изведнъж да стане свенлива. Често му казваше, че иска да се омъжи за него някой ден.

— Ти се върна!

Даниел рязко се извърна. Не беше чул вратата зад гърба му да се отваря. Лучия подскочи, когато го видя. Беше грейнала в усмивка, която разкриваше редица от свършени дребни бели зъби. Красотата ѝ го оставяше без дъх.

Какво искаше да каже тя с това, че се е върнал? А, това беше онзи момент, когато се беше скрил от Лус, изплашен да не я убие случайно. Не му беше позволено да ѝ разкрива нищо; тя трябваше сама да открие подробностите. Дори само ако ѝ намекнеше най-общо, тя щеше просто да се възпламени. Ако беше останал, тя може би щеше да го разпитва безпощадно и навярно да изтръгне истината от него... Не смееше.

Затова по-раншното му превъплъщение беше избягало. Сега сигурно вече беше в Болоня.

— Добре ли се чувстваш? — попита Лучия, като тръгна към него. — Наистина е по-добре да си легнеш отново. Вратът ти — тя посегна да докосне мястото, където беше прострелян преди повече от деветдесет години. Очите ѝ се разшириха и тя отдръпна ръка. Поклати глава: — Мислех си... бих могла да се закълна...

Започна да си вее на лицето с купчината папки, които държеше. Даниел взе ръката ѝ и я заведе да седне на крайчеца на леглото.

— Моля ти — каза той, — можеш ли да ми кажеш, имаше ли тук едно момиче...

Момиче точно като теб.

— Дориа? — попита Лус. — Твоята... приятелка? С хубава къса коса, и с онези странни обувки?

— Да. — Даниел издиша шумно. — Можеш ли да ми покажеш къде е тя? Много е спешно.

Лучия поклати глава. Не можеше да спре да се взира във врата му.

— Откога съм тук? — попита той.

— Пристигна едва снощи — каза тя. — Не си ли спомняш?

— Умът ми е замъглен — излъга Даниел. — Сигурно са ме ударили по главата.

— Беше много тежко ранен. — Тя кимна. — Сестра Фиеро не мислеше, че ще изкараш до сутринта, когато дойдат лекарите.

— Не. — Той си спомни. — Не мислеше.

— Но после ти оцеля и всички толкова се зарадвахме. Мисля, че Дориа остана при теб цяла нощ. Спомняш ли си това?

— Защо би го направила? — попита Даниел остро, стряскайки Лучия.

Но, разбира се, Лус беше останала с него. Даниел би направил същото.

До него Лучия подсмръкна. Беше я разстроил, а всъщност трябваше да е ядосан на себе си. Обви ръка около рамото ѝ, чувствайки се почти замаян. Колко лесно беше да се влюби във всеки миг от съществуването ѝ! Той се облегна назад, за да фокусира погледа си.

— Знаеш ли къде е тя сега?

— Замина. — Лучия нервно задъвка устна. — След като ти си тръгна, тя се разстрои и тръгна нанякъде. Но не знам къде.

Значи бе избягала отново. Какъв глупак беше Даниел да се тътри едва-едва през времето, когато Лус препускаше. Трябваше обаче да я настигне; може би можеше да ѝ помогне да се насочи към онзи момент, в който да промени всичко. След това никога нямаше да се отдели от нея, никога нямаше да позволи нещо да я нарани, само да бъде с нея и да я обича винаги.

Скочи от леглото. Беше на вратата, когато ръката на младото момиче го дръпна обратно.

— Къде отиваш?

— Трябва да тръгвам.

— След нея?

— Да.

— Но трябва да останеш още малко. — Дланта и, пъхната в неговата, бе влажна. — Всички доктори казаха, че се нуждаеш от почивка — каза тя меко. — Не знам какво ме е прихванало. Просто няма да го понеса, ако си отидеш.

Даниел се почувства ужасно. Притисна малката ѝ ръка към сърцето си.

— Пак ще се срещнем.

— Не. — Тя поклати глава. — Баща ми каза същото, и брат ми, а после заминаха на война и загинаха. Никой не ми остана. Моля те, не си тръгвай.

Беше му непоносимо да го стори. Но ако искаше някога да я намери отново, да си тръгне сега беше единственият му шанс.

— Когато войната свърши, ние с теб ще се срещнем отново. Едно лято ще отидеш във Флоренция и когато си готова, ще ме намериш в градините „Боболи“...

— Какво ще направя?

— Точно зад двореца „Пити“, в края на Уличката на паяка, където цъфтят хортензиите. Потърси ме.

— Сигурно имаш треска. Това е лудост!

Той кимна. Знаеше, че е така. Ненавиждаше факта, че няма алтернатива на варианта да насочи това красиво, мило момиче по такъв ужасен път. Тогава тя трябваше да отиде в градините, точно както Даниел трябваше да тръгне след Лусинда сега.

— Ще бъда там и ще те чакам. Бъди уверена в това.

Когато я целуна по челото, раменете ѝ се затресоха от тихи ридания. Противно на всякакъв инстинкт, Даниел се отдръпна, стрелвайки се да намери Вестител, който да го върне обратно.

ДА СЕ ОТКЛОНИШ ОТ ПРАВИЯ ПЪТ

Хелстън, Англия, 18 юни 1854 г.

Лус се хвърли като стрела във Вестителя, подобно на кола, излизаща от контрол с бясна скорост.

Мяташе се и се блъскаше в сенчестите му стени, чувствайки се така, сякаш я бяха запратили в шахта за боклук. Не знаеше къде отива или какво ще намери, щом пристигне, знаеше единствено, че този Вестител ѝ се струваше по-тесен и по-неподатлив от последния и че беше изпълнен с влажен, шибав вятър, който я тласкаше все по-надълбоко в тъмния тунел.

Гърлото ѝ бе пресъхнало, а тялото ѝ беше изтощено от безсънието в болницата. С всяко обръщане се чувстваше все пообъркана и несигурна.

Какво правеше в този Вестител?

Затвори очи и се опита да изпълни ума си с мисли за Даниел: силната прегръдка на ръцете му, изгарящата сила на погледа му, начинът, по който се променяше цялото му лице, когато тя влезеше в някоя стая. Меката утеха от това, да бъде обвита в крилете му, рееща се високо, докато светът и неговите тревоги бяха далече.

Каква глупачка беше да избяга! В онази нощ в задния ѝ двор пристъпването в онзи Вестител ѝ се беше струвало правилната постъпка — единствената възможна постъпка. Но защо? Защо го беше направила? Що за глупава представа беше накарала това да изглежда като хитър ход? А сега беше далече от Даниел, от всички, на които държеше, изобщо от всякакви хора. И всичко беше по нейна вина.

— Ти си идиот! — изкрещя тя в тъмнината.

— Хей, хайде сега — обади се един глас. Беше дрезгав и рязък и изглежда прозвуча отнякъде точно до нея. — Няма нужда да обиждаш!

Лус се вцепени. Не беше възможно в пълната тъмнина на нейния Вестител да има някой. Нали? Сигурно ѝ се причуваше. Тя се устреми напред, по-бързо.

— Забави малко, става ли?

Дъхът ѝ секна. Който и да беше това, не звучеше неясно или далечно, сякаш някой говореше през сянката. Не, имаше някой вътре. С нея.

— Хей? — обади се тя, като преглътна с усилие.

Никакъв отговор.

Плющящият вятър във Вестителя се усили, свистейки в ушите ѝ. Тя се запрепва напред в тъмнината, все по-изплашена и по-изплашена, докато най-после шумът на вятъра, който вееше покрай нея, замря и бе заменен от нов звук — шум като от пукот на статично електричество. Нещо като вълни, разбиващи се в далечината.

Не, звукът беше прекалено равномерен, за да идва от вълни — помисли си Лус. Водопад.

— Казах да забавиш.

Лус трепна. Гласът се бе върнал. На сантиметри от ухото ѝ — и се движеше в едно и също темпо с нея, докато тя тичаше. Този път звучеше раздразнено.

— Няма да научиш нищо, ако продължаваш да фучиш така наоколо.

— Кой си ти? Какво искаш? — извика тя. — Ууф!

Бузата ѝ се сблъска с нещо студено и твърдо. Шум на водопад изпълни ушите ѝ, достатъчно наблизко, че да почувства как хладни капки от него опръскаха кожата ѝ.

— Къде се намирам?

— Намиращ се тук. Намиращ се... на Пауза. Да си чувала никога, че може да спреш, за да помиришеш божурите?

— Имаш предвид розите. — Лус започна да опипва в тъмнината, вдишвайки силен минерален мирис, който не беше неприятен или непознат, просто объркващ. После осъзна, че дори още не беше излязла от Вестителя и не бе пристъпила обратно насред някой живот, което можеше да означава единствено...

Все още беше вътре.

Беше много тъмно, но очите ѝ започнаха да се приспособяват. Вестителят беше приел формата на нещо като малка пещера. Зад Лус имаше стена, направена от същия хладен камък като пода, с изрязана в нея вдлъбнатина, в която на тънка струйка течеше вода. Водопадът, който чуваше, беше някъде отгоре.

А под нея? Десетина стъпки каменна издатина — и после нищо. Отвъд издатината имаше черен мрак.

— Нямах представа, че човек може да прави това — прошепна полугласно Лус.

— Какво? — попита дрезгавият глас.

— Да спре във Вестител — каза тя. Не говореше на него и все още не можеше да го види, а фактът, че се бе озовала заклецена на това място, където и да беше, с този — който и да бе той, ами, това определено беше повод за тревога. Но все пак не можеше да не се удиви на обкръжението си. — Не знаех, че съществува такава място. Междинна станция.

Влажно сумтене.

— Може да се напълни цяла книга с всички неща, които не знаеш, момиче. Всъщност, мисля, че някой може вече да я е написал. Но това не е от значение в случая. — Силна разтърсваща кашлица. — И наистина имах предвид божури, между другото.

— Кой си ти? — Лус се надигна до седнало положение и се облегна на стената. Надяваше се, че онзи, на когото принадлежеше гласът, не може да види, че краката ѝ треперят.

— Кой? Аз ли? — попита той. — Аз съм си... просто аз. Доста се навъртам тук.

— Добре... И какво правиш?

— О, нали знаеш, мотая се. — Той прочисти гърло, и звукът беше сякаш някой си прави гаргара с камъни. — Тук ми харесва. Приятно и спокойно. Някои от тези Вестители могат да бъдат такива шумни и нахални смотаняци. Но не и твоите, Лус. Поне не още, във всеки случай.

— Объркана съм. — Не само объркана: Лус се страхуваше. Редно ли беше изобщо да говори с този непознат? Откъде ѝ знаеше името?

— През повечето време аз съм просто обикновен случаен наблюдател, но понякога се ослушвам за пътешественици. — Гласът му се приближи, при което Лус потрепери. — Като теб. Виждаш ли, от доста време се навъртам тук и понякога пътешествениците имат нужда от мъничък съвет. Беше ли вече горе при водопада? Много живописно. Невероятен водопад.

Лус поклати глава:

— Но ти каза... че този Вестител е мой! Послание от моето минало. Тогава защо ти ще си...

— Добре! Съж-жалявааам! — Гласът се усили и се изпълни с възмущение. — Но ще позволиш ли само да повдигна един въпрос: ако каналите, които водят към твоето минало, са толкова ценни, защо би оставила Вестителите си широко разтворени, та цял свят да наскача вътре? Хмм? Защо просто не ги заключи?

— Аз не, ъм... — Лус нямаше представа, че е оставила нещо широко отворено. И никаква представа, че Вестителите изобщо може да се заключват.

Чу леко тупване, сякаш някой хвърля дрехи или обувки в куфар, но все още не виждаше нищо.

Виждам, че се застоях повече, отколкото съм желан. Няма ни ти губя времето. — Изведнъж гласът прозвуча задавено. А после — по-меко, отдалече: — Сбогом.

Гласът изчезна в тъмнината. Във Вестителя отново беше почти тихо. Чуваше се само лекият шум от водопада горе. Само отчаяното биене на сърцето на Лус.

Само за миг тя не беше сама. С присъствието на този глас се беше чувствала нервна, разтревожена, напрегната... но не беше сама.

— Чакай! — извика тя, като се изправи тронаво на крака.

— Да? — Гласът отново беше точно до нея.

— Не исках да те гоня — каза тя. По някаква причина не беше готова гласът просто да изчезне. Имаше нещо в него. Той я познаваше. Беше я повикал по име. — Просто исках да узная кой си.

— О, по дяволите — каза той, малко замаян. — Можеш да ми казваш... Бил.

— Бил — повтори тя, присвивайки очи, за да види нещо повече от стените на мъждиво осветената пещера наоколо. — Ти невидим ли си?

— Понякога. Невинаги. Със сигурност не се налага да бъда. Защо? Би ли предпочела да ме виждаш?

— Това може да направи нещата по-малко странни.

— Не зависи ли как изглеждам?

— Ами... — подхвана Лус.

— И така — гласът му звучеше, сякаш се усмихва, — като какво искаш да изглеждам?

— Не знам. — Лус пристъпи от крак на крак. Лявата ѝ страна беше влажна от пръските на водопада. — Наистина ли зависи от мен? Как изглеждаш, когато си просто ти?

— Имам голям обхват от образи. Вероятно би искала да започна с нещо миловидно и привлекателно. Прав ли съм?

— Предполагам...

— Добре — промърмори гласът. — Хъмхъмхъм хъмхъмхъм хмммм.

— Какво правиш? — попита Лус.

— Нагласявам си лицето.

Блесна светлина. Разнесе се взрив, който можеше да запрати Лус назад, ако стената не беше точно зад нея. Блясъкът се уталожил до малко кълбо хладна бяла светлина. На нейното проблясване тя видя под краката си грубата обширна повърхност на сив каменен под. Зад нея се простираше каменна стена, по чиято фасада се стичаха тънки струйки вода. И още нещо.

На пода пред нея стоеше дребен гаргойл.

— Та-дам! — пропя той.

Беше висок трийсетина сантиметра, ниско прегърбен, със скръстени ръце и с лакти, подпирани на коленете. Кожата му беше с цвят на камък, но когато ѝ помахаша, тя видя, че е достатъчно гъвкав, за да е направен от плът и мускули. Някои неща у него го правеха да прилича на онези статуи, които може да се видят по покривите на католическите църкви. Например фактът, че ноктите на ръцете и краката му бяха дълги и заострени, като малки нокти на хищно животно. Ушите му също бяха заострени — и пробити, с малки каменни халки в тях. Имаше два малки израстъка, подобни на рога, стърчащи от месесто и набръчкано чело. Големите му устни бяха присвити в гримаса, която му придаваше вид на много старо бебе.

— Значи ти си Бил?

— Точно така — каза той. — Аз съм Бил.

Бил беше странно изглеждащо създание, но със сигурност не и някой, от когото да се страхуваш. Лус го обиколи в кръг и забеляза ръбестите прешлени, които изпъкваха от гръбнака му. И чифта малки сиви криле, прибрани зад гърба му, така че двете връхчета бяха усукани заедно.

— Какво мислиш? — попита той.

— Страхотно — каза тя с равен тон. Един поглед към който и да било друг чифт криле — дори на Бил — я изпълни с такава тъга по Даниел, че стомахът я заболя.

Бил се изправи: странно беше да види направените от камък ръце и крака да се движат, сякаш имаха мускули.

— Ако не ти харесва как изглеждам, мога да се справя по-добре — каза той, изчезвайки в нов проблясък на светлина. — Почакай.

Проблясване.

Даниел стоеше пред нея, обгърнат в блестяща аура от виолетова светлина. Разперените му криле бяха бляскави и огромни, призоваващи я да пристъпи в прегръдката им. Той протегна ръка и тя си пое дъх през зъби. Знаеше, че има нещо странно в присъствието му, че тя тъкмо правеше нещо друго — само че не можеше да си спомни какво или с кого. Усещаше ума си замъглен, паметта си — неясна. Но нищо от това нямаше значение. Даниел беше тук. Идваше ѝ да заплаче от щастие. Пристъпи към него и сложи ръка в неговата.

— Ето така — каза той меко. — Ето, тази реакция очаквах.

— Какво? — прошепна Лус, объркана. Нещо се надигаше на преден план в ума ѝ, подсказваше ѝ да се отдръпне. Но очите на Даниел обезсилваха това колебание и тя почувства как се остави да я притеглят, забравяйки всичко, освен вкуса на устните му.

— Целуни ме. — Гласът му беше дрезгаво грачене. Гласът на Бил.

Лус изпищя и отскочи назад. Стори ѝ се, че умът ѝ е рязко изтръгнат от дълбок сън. Какво се бе случило? Как ѝ се беше торило, че е видяла Даниел в...

Бил. Той я бе изиграл. Тя рязко отдръпна ръка от неговата, или може би той пусна нейната по време на проблясването, когато се преобрази в голяма, покрита с брадавици крастава жаба. Изквака два пъти, после подскочи до водата, която капеше по стената на пещерата. Езикът му се изстреля в потока.

Лус дишаше с усилие и се опитваше да не показва колко съкрушена се чувства.

— Престани — каза остро. — Просто се превърни отново в гаргойл. Моля те.

— Както желаш.

Проблясване.

Бил отново се появи, ниско прегърбен, с ръце, скръстени върху коленете. Неподвижен като камък.

— Мислех си, че ще се осъзнаеш — каза той.

Лус извърна очи, смутена, че със закачките си я бе предизвикал да избухне, ядосана, че това явно му беше доставило удоволствие.

— Сега, след като уредихме напълно този въпрос — каза той, като дотича и застана на място, откъдето тя можеше да го вижда отново, — какво би искала да научиш най-напред?

— От теб ли? Нищо. Дори нямам представа какво правиш тук.

— Разстроих те — каза Бил, като щракна с каменните си пръсти. — Съжалявам. Просто се опитвах да разбера какви са вкусовете ти. Нали се сещаш — неща, които харесваш: Даниел Григори и миловидни малки гаргойли. — Той броеше на пръсти. — Неща, които не харесваш: жаби. Мисля, че сега разбрах. Вече никакви такива странни шегички от моя страна. — Той разпери криле и подхвъркна нагоре, за да се настани на рамото ѝ. Беше тежък. — Просто триковете на професията — прошепна той.

— Не ми трябват никакви трикове.

— Хайде сега. Та ти дори не знаеш как да заключиш Вестител, за да не пускаш вътре лошите типове. Не искаш ли да узнаеш поне това?

Лус го погледна и повдигна вежда:

— Защо ти е да ми помагаш?

— Не си първата, която подскача из миналото, знаеш, а всеки има нужда от водач. Ти си късметлийка — случайно попадна на мен. Можеше да заседнеш някъде с Вергилий...

— Вергилий ли? — попита Лус, в чиято памет възкръсна бърз спомен от часовете по английски във втори курс. — Имаш предвид онзи, който водел Данте през деветте кръга на Ада?

— Същият. Толкова е надут и педантичен, че направо да заспиш от скука. Както и да е, ние с теб няма да се отправяме на експедиция из Ада тъкмо сега — обясни той, свивайки рамене. — Туристическият сезон е.

Мислите на Лус се върнаха към мига, когато бе видяла Лушка да избухва в пламъци в Москва, към силната болка, която беше почувствала, когато Лучия ѝ беше казала, че Даниел е изчезнал от болницата в Милано.

— Понякога ме се струва, че това е Адът — каза тя.

— Това е само защото мина толкова време, докато се запознаем.
— Бил протегна малката си каменна ръка към нейната.

Лус се колебаеше.

— В такъв случай, хм, ти на коя страна си?

Бил подсвирна:

— Никой ли не ти е казал, че положението е по-сложно? Че границите между „добро“ и „зло“ са размътени от хилядолетия на свободна воля?

— Знам всичко това, но...

— Виж, ако това те кара да се чувстваш по-добре... чувала ли си някога за Съдниците?

Лус поклати глава.

— Нещо като наблюдатели вътре във Вестителите, които се грижат пътниците да стигнат закъдето са тръгнали. Членовете на борда на Съдниците са безпристрастни, така че няма такова нещо като вземане на страната на Рая или на Ада. Ясно?

— Ясно. — Лус кимна. — Значи ти си в борда на Съдниците?

Бил примигна.

— Е, вече почти стигнахме, така че...

— Почти стигнахме къде?

— До следващия живот, към който пътуваш, онзи, който е хвърлил сянката, в която се намираме.

Лус прокара ръка през водата, която се стичаше по стената.

— Тази сянка — този Вестител — е различна.

— Ако е различна, то е само защото ти искаш да бъде. Ако искаш пещера от типа „спирка за почивка“ във вътрешността на някой Вестител, тя се появява за теб.

— Не съм искала спирка за почивка.

— Не, но се нуждаеше от такава. Вестителите могат да предусетят това. Освен това аз бях тук да помагам и я исках от твое име. — Малкият гаргойл сви рамене и Лус чу звук, сякаш два каменни блока се удариха един в друг. — Вътрешността на някой Вестител не е какво да е място. Тя е небитие, несъществуващо място, тъмното ехо, отекващо от нещо в миналото. Всеки Вестител е различен, адаптиращ се към нуждите на пътешествениците, докато те са вътре.

Имаше нещо безумно в представата, че това ехо от миналото на Лус знае по-добре от нея какво иска или от какво има нужда тя.

— В такъв случай, колко време остават хората вътре? — попита тя. — Дни? Седмици?

— Там не съществува време. Не и по начина, по който си мислиш. Във вътрешността на Вестителите реалното време изобщо не тече. Но въпреки това не ти трябва да се мотаеш тук твърде дълго. Може да забравиш къде отиваш, да се изгубиш завинаги. Да станеш блуждаещо създание. А това е гадна работа. Помни — това са портали, не крайни цели на пътуването.

Лус облегна глава на влажната каменна стена. Не знаеше как да възприема Бил.

— Значи това ти е работата. Да служиш като гид на, въъ, пътешественици като мен?

— Разбира се, точно. — Бил щракна с пръсти и при триенето се появи искра. — Съвсем точно си схванала.

— Как един гаргойл като теб се е сдобил с тази работа?

— Извинявай, аз се гордея с работата си.

— Искам да кажа, кой те нае?

Бил се замисли за миг, мраморните му очи се въртяха напред-назад в орбитите си.

— Приеми го като доброволна работа. Просто ме бива в пътуванията чрез Вестители, това е всичко. Няма причина да не разпростра опитността си. — Обърна се към нея, обгърнал с длан каменната си брадичка. — Всъщност, в кое време отиваме?

— В кое време...! — Лус се втренчи объркано в него.

— Нямах представа, нали? — Той се плесна по челото. — Искаш да ми кажеш, че си изплувала от настоящето без никакви основни познания за прекрачването през Вестители? Че за теб е пълна мистерия как се озоваваш във времето, в което попадна накрая?

— Как се предполагаше да науча? — попита Лус. — Никой не ми каза нищо!

Бил се смъкна с пърхане от рамото ѝ и закри по издатината.

— Права си, права си. Просто ще се върнем към основните неща. — Той спря пред Лус, сложил мъничките си ръце на месестите си хълбоци. — Така. Ето сега. Какво искаш?

— Искам... да бъда с Даниел — каза тя бавно. Имаше още, но по беше сигурна как да го обясни.

— Хъм! — Бил доби още по-несигурно изражение, отколкото изветите вежди, каменните устни и кривият нос му придаваха в естественото му състояние. — Пролуката в аргумента ти, госпожице адвокат, е, че Даниел вече беше точно до теб, когато ти изскочи от собственото си време. Нали?

Лус се плъзна надолу по стената и седна, чувствайки нов силен прилив на съжаление.

— Трябваше да си тръгна. Той не искаше да ми каже нищо за нашето минало, затова трябваше да се заема и да открия сама.

Очакваше Бил да спори още с нея, но той просто каза:

— Значи искаш да ми кажеш, че си се отправила на поход за търсене.

Лус почувства как по устните ѝ премина слаба усмивка. Поход за търсене. Харесваше ѝ как звучи.

— Значи все пак искаш нещо. Виждаш ли? — Бил плесна с ръце. — Добре, първото, което трябва да знаеш, е, че Вестителите биват призовавани при теб въз основа на това, какво става тук вътре. — Той се потупа по гърдите с каменния си юмрук.

Те са нещо като малки акули, привлечани от най-съкровения ти желания.

— Правилно. — Лус си спомни сенките в „Шорлайн“ — как сякаш точно онези Вестители бяха избрали нея, а не обратното.

— Така че когато пристъпиш, Вестителите, които сякаш потрепват пред теб, умолявайки те да ги вдигнеш... сецаш ли се? Тези Вестители те насочват към мястото, където душата ти копнее да бъде.

— Значи момичето, което видях в Москва и в Милано — и всичките други животи, в които надзърнах, преди да знам как да пристъпвам през Вестителите... аз съм искала да ги посетя?

— Именно — каза Бил. — Просто не си го знаела. Вестителите са го знаели заради теб. Ще станеш по-добра и в това. Скоро би трябвало да започнеш да чувстваш как споделяш тяхното знание. Колкото и странно да е може би усещането, те са част от теб.

Всяка една от тези студени, тъмни сенки — част от нея? Изведнъж, неочаквано, това ѝ се стори логично. То обясняваше как дори още от началото, дори когато това я плашеше, Лус не успяваше да се сдържи да не пристъпи през тях. Дори когато Роланд я предупреди, че са опасни. Дори когато Даниел я гледаше със зяпнала уста, сякаш

беше извършила някакво ужасно престъпление. Вестителите винаги ѝ създаваха чувството за отваряща се врата. Възможно ли беше наистина да са това?

Миналото ѝ, някога толкова непознаваемо, сега беше там, навън, и всичко, което тя трябваше да направи, бе да пристъпи в правилните врати? Можеше да види коя е била, какво е привлякло Даниел към нея, защо любовта им е била прокълнатата, как се бе усилвала и променяла с течение на времето. И, най-важното, какви можеха да бъдат в бъдеще.

— Вече доста сме напреднали по пътя си нанякъде — каза Бил, — но сега, когато знаеш на какво сте способни ти и твоите Вестители, следващия път, когато тръгнеш да прекрачваш през времето, трябва да помислиш какво искаш. И не мисли за място или време, мисли за търсенето като цяло.

— Добре. — Лус се опитваше да подреди обърканите емоции в душата си в думи, които да прозвучат донякъде смислено, изречени на глас.

— Защо не пробваш сега? — предложи Бил. — Просто за упражнение. Това може да ни предупреди в какво ни предстои да влезем. Помисли си към какво се стремиш.

— Разбиране — каза тя бавно.

— Добре — каза Бил. — Какво друго?

Нервна енергия циркулираше из тялото ѝ, сякаш беше на косъм от нещо важно.

— Искам да открия защо Даниел и аз сме били прокълнати. И искам да разваля това проклятие. Искам да попреча любовта да ме убива, за да можем най-накрая да бъдем заедно — наистина.

— Чакай, чакай, чакай. — Бил започна да размахва ръце като човек, заседнал отстрани край тъмен път. — Хайде да не стигаме до безумия. Проклятието, срещу което си изправена, е много отдавнашно. Ситуацията с теб и Даниел е като... не знам, не можеш просто да щракнеш с хубавите си пръстчета, да развалиш проклятието и да излезеш от положението. Трябва да започнеш от дребните неща.

— Ясно — каза Лус. — Добре. Тогава би трябвало да започна, като опозная едно от миналите си превъплъщения. Да се приближа и да видя как се развиват отношенията ѝ с Даниел. Да разбера дали тя чувства същите неща, които чувствам аз.

Бил кимаше, по пълните му устни се разпростираше леко налудничавата усмивка. Отведе я до ръба на издатината.

— Мисля, че си готова. Да вървим.

Да вървим? Гаргойлът идваше с нея? Излизаше от Вестителя и влизаше в друго минало? Да, на Лус би ѝ дошла добре малко компания, но едва познаваше този тип.

— Питаш се защо би трябвало да ми се доверяваш, нали? — попита Бил.

— Не, аз...

— Ясно — каза той, като кръжеше във въздуха пред нея. — Аз съм неприятен тип, когото постепенно започваш да харесваш. Особено в сравнение с компанията, в която си свикнала да се движиш. Определено не съм ангел. — Той изсумтя. — Но мога да помогна да направиш това пътуване такова, че да си заслужава времето и усилията. Можем да сключим сделка, ако искаш. Когато ти втръсне от мен — просто кажи. И си хващам пътя. — Той протегна ръката си с дълги нокти.

Лус потръпна. Ръката на Бил беше като покрита с кора от скални шисти и късчета лишеи, подобно на разнебитена статуя. Последното, което искаше да направи, беше да я поеме в собствената си ръка. Но ако не го направеше, ако го отпратеше точно сега...

Може би щеше да ѝ е по-добре с него, отколкото без него.

Хвърли поглед надолу към краката си. Късата мокра издатина под тях свършваше там, където стоеше тя, и се спускаше в нищото. Нещо между обувките ѝ привлече погледа ѝ — проблясване в скалата, което я накара да примигне. Земята се изместваше... омекваше... олюляваше се под краката ѝ.

Лус погледна зад гърба си. Голямата скала се ронеше, чак до стената на пещерата. Тя се препъна, олюлявайки се на ръба. Издатината потрепери под нея — по-силно, — когато частиците, които държаха скалата цяла, започнаха да се разделят. Издатината изчезваше около нея, все по-бързо и по-бързо, докато свеж въздух лъхна петите ѝ и тя скочи...

И впи дясната си ръка в протегнатия нокът на Бил. Разлюляха се във въздуха.

— Как ще се измъкнем оттук? — извика тя, като сега се вкопчи по-здраво в него от страх да не падне в бездната, която не можеше да

види.

— Следвай сърцето си. — Бил сияеше, беше спокоен. — То няма да те подведе.

Лус затвори очи и си помисли за Даниел. Завладя я чувство на безтегловност и тя затаи дъх. Когато отвори очи, някак се рееше из изпълнена със статично електричество тъмнина. Каменната пещера се измести и се отдръпна в малко златно кълбо светлина, което се смали и изчезна.

Лус хвърли поглед през рамо и Бил бе точно там, с нея.

— Какво беше най-първото нещо, което ти казах? — попита той.

Лус си припомни как гласът му сякаш беше проникнал чак в нея.

— Каза да забавя скоростта. Че никога няма да науча нищо, ако профучавам из миналото си толкова бързо.

— И?

— Точно това исках да направя. Просто не знаех, че го искам.

— Може би затова ме намери тъкмо сега — изкрещя Бил, за да надвика вятъра: сивите му криле настръхнаха, докато се движеха с бясна скорост. — И може би затова в крайна сметка се озовахме... точно... тук.

Вятърът спря. Статичният пукот омекна до тишина.

Краката на Лус се блъснаха в земята — чувство, сякаш излита от люлка и се приземява върху тревиста ливада. Беше излязла от Вестителя и се намираше някъде другаде. Въздухът беше топъл и малко влажен. От светлината около краката си разбра, че е паднал здрач.

Бяха потопени дълбоко в поле от гъста, мека, блестяща зелена трева, която стигаше до прасците ѝ. Тук-там тревата беше осеяна с мънички яркочервени плодове — диви ягоди. Пред тях рехавя редица от сребърни брези бележеше края на подстриганата ливада на някакво имение. Малко зад нея се издигаше огромна къща.

Оттук тя можа да различи бяло каменно стълбище, което водеше към задния вход на голямото имение в стила от времето на Тюдорите. Един акър подрязани храсти от жълти рози граничеха със северния край на ливадата, а миниатюрен лабиринт от жив плет запълваше площта недалеч от желязната порта на изток. В центъра се намираше прекрасна зеленчукова градина, бобови стъбла се увиваха високо по придържащите ги пръти.

Настлана с чакъл пътека разделяше двора наполовина и водеше към просторна белосана веранда.

Кожата по ръцете на Лус настръхна. Това беше мястото. Изпитваше вътрешно усещане, че е била тук преди. Това не беше обикновено дежа вю. Гледаше към място, което беше означавало нещо за нея и Даниел. Почти очакваше да ги види двамата там точно сега, прегърнати.

Но верандата беше пуста, изпълнена единствено с оранжевата светлина на залязващото слънце.

Някой подсвирна, при което тя подскочи.

Бил.

Беше забравила, че е с нея. Той кръжеше във въздуха, така че главите им бяха на едно и също ниво. Извън Вестителя беше някак поотблъскващ, отколкото ѝ се стори отначало. На светло плътта му беше суха и люспеста и миришеше силно на плесен. Около главата му бръмчаха мухи. Лус се отдръпна леко от него почти пожелавайки си той отново да стане невидим.

— Определено е по-добре от военна зона — каза той, като оглеждаше парка.

— Откъде знаеш къде съм била преди?

— Аз съм... Бил. — Той сви рамене. — Знам разни неща.

— Добре тогава, къде сме сега?

— Хелстън, Англия — той насочи връхчето на един извит нокът към главата си и затвори очи, — в това, което ти би нарекла 1854 година. — После той склочи каменните си пръсти с големи нокти пред гърдите, подобно на дребен като гном ученик, който рецитира доклад по история. — Сънливо южняшко градче в графство Корнуол, удостоено с правата на град от самия крал Джон. Царевницата е висока няколко фута, затова бих предположил, че вероятно е средата на лятото. Жалко, че сме пропуснали месец май — тук устройват такъв празник на цветята, че направо няма да повярваш. Или може би ще повярваш! Момичето, каквото си била в предишното си превъплъщение, е било красавицата на бала през последните две поредни години. Баща ѝ е много богат, разбираш ли. Забогатял, като натрупал акции в търговията с мед...

— Звучи фантастично. — Лус го прекъсна насред изречението и закричи през тревата. — Влизам там. Искам да говоря с нея.

— Стой. — Бил прелетя покрай нея, после направи лупинг назад, като пърхаше на няколко сантиметра пред лицето ѝ. — Така ли ще се появиш? Това изобщо няма да свърши работа.

Той размаха пръста си в кръг и Лус осъзна, че говори за дрехите ѝ. Още беше облечена в униформата на италианска медицинска сестра, която беше носила през Първата световна война.

Той сграбчи края на дългата ѝ бяла пола и я повдигна до глезените ѝ.

— Какво носиш там отдолу? Това маратонки „Конвърс“ ли са? Сигурно ме будалкаш с тях. — Той цъкна неодобрително с език. — Как изобщо си оцеляла през онези други животи без мен...

— Оправях се чудесно, благодаря.

— Ще ти се наложи да постигнеш нещо повече, отколкото „да се оправяш“, ако искаш да се задържиш повече време тук. — Бил отново подхвъркна нагоре до нивото на очите на Лус, после профуча около нея три пъти. Когато тя се обърна да го потърси с поглед, го нямаше.

Но после, миг по-късно, чу гласа му — макар да звучеше, сякаш идва от много далече.

— Да! Блестящо, Бил!

Във въздуха близо до къщата се появи сива точица, която стана по-голяма, после още по-голяма, докато каменните бръчки ма Бил се показаха ясно. Сега той летеше към нея и носеше в ръце тъмен вързоп.

Когато стигна до Лус, той просто я подръпна отстрани и торбестата бяла сестринска униформа се разцепи по шева и направо се смъкна от тялото ѝ. Лус побърза скромно да обгърне с ръце голото си тяло, но сякаш само секунда по-късно някой навлече през главата ѝ поредица от бельо, фусты и дълга черна рокля.

Бил се суетеше тронаво около нея като побесняла шивачка, привързвайки около кръста ѝ стегнат корсет, докато остриите банели започнаха да притискат кожата ѝ на всевъзможни неудобни места. Фустата ѝ беше направена от толкова много тафта, че дори застанала неподвижно сред лек ветрец, тя шумолеше.

Помисли си, че изглежда доста добре за епохата — докато не разпозна бялата престилка, завързана около кръста ѝ. Ръката ѝ се вдигна към косата и рязко смъкна бяло слугинско боне.

— Аз съм прислужница! — невярващо попита тя.

— Да, Айнщайн, прислужница си.

Лус знаеше, че е тъпо, но се почувства малко разочарована. Имението беше толкова величествено, а градините — толкова прекрасни, и тя знаеше, че се е отправила на търсене и така нататък, но не можеше ли просто да се е разхождала из градините тук като истинска викторианска дама?

— Май каза, че семейството ми било богато.

— Семейството на миналото ти превъплъщение е било богато. Червиво с пари. Ще видиш, когато я срещнеш. Тя се представя като Лусинда и мисли, че галеното ти име е отвратително, между другото. — Бил стисна нос и го вдигна високо във въздуха, успявайки да докара доста смешна имитация на сноб. — Тя е богата, да, но ти, скъпа моя, си пътуваща във времето натрапница, която не познава маниерите на това висше общество. Така че, освен ако не искаш да се издържаш едва-едва като шивачка от Манчестър и да ти покажат вратата още преди да успееш да си побъбриш с Лусинда, трябва да минеш под прикритие. Ти си кухненска прислужница. Слугиня. Момиче, което изхвърля съдържанието на нощните гърнета. Наистина зависи от теб. Не се тревожи, няма да ти се пречкам. Мога да изчезна в един миг.

Лус изстена:

— И просто влизам и се преструвам, че работя тук?

— Не. — Бил завъртя твърдите си, направени от кремък очи. — Качи се и се представи на господарката на къщата, госпожа Констанс. Кажи й, че хората, при които си работила последно, са се преместили на континента и си търсиш нова работа. Тя е една стара вещица и много държи на препоръките. За твой късмет, имам една стъпка преднина пред нея. Ще намериш твоите в джоба на престилката си.

Лус плъзна ръка в джоба на бялата си ленена престилка и измъкна дебел пощенски плик. Задната му част беше затворена с червен восъчен печат; когато го преобърна, тя прочете: „Госпожа Мелвил Констанс“, надраскано с черно мастило.

— Ти си някакъв всезнайко, нали?

— Благодаря ти. — Бил се поклонил грациозно, после, когато осъзна, че Лус вече се е запътила към къщата, литна напред, като размахваше криле толкова бързо, че те се превърнаха в две размазани петна с цвят на стомана от двете страни на тялото му.

Бяха подминали сребристите брези и прекосяваха подстриганата ливада. Лус се канеше да тръгне нагоре по настланата с чакъл алея към

къщата, но се забави, когато забеляза фигури ма верандата. Мъж и жена, които вървяха към къщата. Към Лус.

— Слез — прошепна тя. Не беше готова да се покаже пред никого в Хелстън, особено не и докато Бил бръмчеше около нея като огромно насекомо.

— Ти слез — каза той. — Само защото направих изключение за невидимостта заради теб, не означава, че кой да е простосмъртен може да ме види. Напълно дискретен съм там, където се намирам. Всъщност единствените очи, за които трябва да внимавам да не ме забележат... Хей, я чакай малко. — Каменните вежди на Бил внезапно се изстреляха нагоре, издавайки силен шум, сякаш някой влачеше нещо. — Изчезвам — каза той, снишавайки се зад доматените стъбла.

Ангели, допълни Лус. Те сигурно бяха единствените други същества, които можеха да виждат Бил в този образ. Предположи така, защото най-после успя да различи мъжа и жената, онези, които бяха подтикнали Бил да се скрие. Зяпнала сред плътните, бодливи листа на доматеното стъбло, Лус не можеше да откъсне очи от тях.

Всъщност не можеше да откъсне очи от Даниел.

Останалата част от градината стана много тиха. Вечерните песни на птиците затихнаха и всичко, което Лус чуваше, бяха два чифта крака, които вървяха бавно нагоре по чакълестата пътека. Сякаш всички последни лъчи на слънцето падаха върху Даниел, хвърляйки около него златист ореол. Беше наклонил глава към жената и кимаше, докато вървеше. Жената, която не беше Лус.

Беше по-възрастна, отколкото можеше да е Лусинда — най-вероятно в двайсетте си години, — и много красива, с тъмни, гладки като коприна къдрици под широка сламена шапка. Дългата ѝ муселинова рокля беше с цвят на глухарче и изглеждаше много скъпа.

— Започна ли да ви се нрави нашето малко селце, господин Григори? — тъкмо казваше жената. Гласът ѝ беше висок и ясен, изпълнен с естествена увереност.

— Може би твърде много, Маргарет. — Стомахът на Лус се присви във възел от ревност, докато гледаше как Даниел се усмихва на жената. — Трудно е да повярвам, че мина седмица, откакто пристигнах в Хелстън. Може да удължа престоя си повече, отколкото възнамерявах. — Той направи пауза. — Всички тук са много мили.

Маргарет се изчерви, а Лус закипя от гняв. Маргарет дори се изчервяваше красиво.

— Само се надяваме, че това ще проличи и в творчеството ви — каза тя. — Разбира се, майка ми е много развълнувана, че при нас е отседнал художник. Всички се вълнуват.

Лус се промъкна след тях, докато вървяха. След като отминаха зеленчуковата градина, тя се сниши зад розовите храсти, като подпря ръце на земята и се наведе напред, за да чува двойката.

После ахна. Беше убола пръста си на един трън. Кървеше.

Засмука раната и тръсна глава, като се опитваше да не изцапа с кръв престилката си, но докато кървенето спре, тя осъзна, че е изпуснала част от разговора. Маргарет беше вдигнала поглед към Даниел с очакване.

— Попитях ви дали ще бъдете на празненствата за слънцестоеенето по-късно тази седмица. — Тонът ѝ бе леко умолителен. — Майка ми винаги вдига голяма шумотевица около тях.

Даниел промърмори нещо в смисъл че да, нямало да ги пропусне, но явно беше разсеян. Непрекъснато извъръщаше поглед от жената. Очите му се стрелкаха из ливадата, сякаш беше доловил присъствието на Лус зад розите.

Когато очите му бързо се стрелнаха над храстите, където се беше снишила, в тях проблесна наситен виолетов оттенък.

ЖЕНАТА В БЯЛО

Хелстън, Англия, 18 юни 1854 г.

Докато стигне до Хелстън, Даниел вече беше ядосан.

Разпозна веднага обкръжението още щом Вестителят го изхвърли сам върху покритите с чакъл брегове на Лоу. Езерото беше неподвижно, отразявайки големи купести розови облаци във вечерното небе. Стреснати от внезапната му поява, двойка кралски рибарчета със синьо–зеленикави гърбове излетяха през полето с детелини и кацнаха върху разкривена блатна върба до главния път. Той знаеше, че пътят води в малкото градче, където беше прекарал едно лято с Лусинда.

Да стои отново върху тази зелена плодородна земя, докосваше чувствително място в душата му. Колкото и да се стараеше да затвори всички врати към миналото им, колкото и да се стремеше да преодолее всяка нейна съкрушителна смърт, някои бяха по–важни от други. Беше изненадан колко ясно все още си спомня времето, което бяха прекарали в Южна Англия.

Но Даниел не беше дошъл на почивка. Не беше дошъл да се влюби в красивата дъщеря на търговеца с мед. Беше дошъл да попречи на едно безразсъдно момиче да се изгуби дотолкова в лошите моменти от миналото си, че това да я убие. Дошъл беше да ѝ помогне да развали тегнещото над тях проклятие, веднъж завинаги.

Отправи се на дългата разходка към града.

В Хелстън беше топла и ленива лятна вечер. Навън, по улиците, дами с шапчици и украсени с дантела рокли разговаряха с ниски, учтиви гласове с мъжете в ленени костюми, с които се държаха под ръка. Двойки спираха пред витрините на магазините. Застояваха се да поговорят със съседите си. Спираха на уличните ъгли и се сбогуваха по десет минути.

Всичко у тези хора, от облеклото им до спокойната им безгрижна походка, беше така вбесяващо бавно. Даниел се чувстваше напълно несъвместим с минавачите по улицата.

Крилете му, скрити под палтото, горяха от нетърпение, докато вървеше енергично сред тях. Имаше едно място, където със сигурност знаеше, че може да намери Лусинда — тя излизаше на верандата в задната градина на неговата покровителка през повечето вечери точно след здрачаване. Но къде би могъл да намери Лус — онази, която пъргаво влизаше и излизаше от Вестителите, онази, която трябваше да намери — ето това нямаше как да узнае.

Другите два живота, на които Лус се беше натъкнала, бяха логични за Даниел. В голямата схема те бяха... аномалии. Миналите моменти, в които се бе приближила до разкриването на истината за тяхното проклятие точно преди да умре. Но той не можеше да проумее защо нейният Вестител я беше довел тук.

За тях времето, прекарано в Хелстън, в по-голямата си част беше спокойно. В този живот любовта им беше нараствала бавно, естествено. Дори смъртта ѝ беше нещо тихо и лично, само между двамата. Веднъж Габ си беше послужила с думата порядъчна, за да опише смъртта на Лус в Хелстън. Поне от тази смърт бяха страдали само те двамата.

Не, нямаше никаква логика в това, че тя случайно бе посетила отново този живот — което означаваше, че тя може да е навсякъде в селцето.

— А, я виж ти, господин Григори — обади се нечий мелодичен глас отвън на улицата. — Каква чудесна изненада да ви намеря тук в града.

Руса жена в дълга синя рокля на шарки стоеше пред Даниел, заварвайки го съвсем неподготвен. Тя държеше за ръка топчесто, луничаво осемгодишно момче, което изглеждаше нещастно, в кремав жакет, с петно под якичката.

Най-после Даниел се сети: госпожа Холкоум и лишеното ѝ от талант синче Едуард, на което той бе давал уроци по рисуване в продължение на няколко мъчителни седмици, докато беше в Хелстън.

— Здравей, Едуард. — Даниел се наведе да се ръкува с малкото момче, после се поклони на майка му. — Госпожо Холкоум.

До този момент Даниел не се беше замислял твърде за облеклото си, докато се движеше през времето. Не го беше грижа какво си мисли някой на улицата за модерните му сиви памучни панталони, нито дали кройката на бялата му риза с маншети и голяма яка изглежда странно в

сравнение с тази на който и да е друг мъж в градчето. Но ако щеше да се натъква на хора, които наистина беше познавал преди близо двеста години, облечен в дрехите, които бе носил преди два дни на Деня на благодарността у родителите на Лус, можеше да тръгнат слухове.

Даниел не искаше да привлеча към себе си никакво внимание. Нищо не биваше да му попречи да открие Лус. Просто щеше да му се наложи да си намери някакви други дрехи. Не че майката и синът Холкоум забелязаха. За късмет, Даниел се беше върнал във време, когато го бяха познавали като „ексцентричен“ художник.

— Едуард, покажи на господин Григори какво ти купи мама току–що — каза госпожа Холкоум, приглаждайки немирната коса на сина си.

Момчето неохотно измъкна малък комплект за рисуване от една торба. Пет стъклени бурканчета маслени бои и дълга червена четка с дървена дръжка.

Даниел направи задължителните комплименти — за това, как Едуард е едно малко момче с голям късмет, чийто талант сега разполага с подходящите инструменти, — докато се опитваше да не му проличи как гледа покрай двамата, търсейки най–бързия път да се измъкне от разговора.

— Едуард е такова надарено дете — настойчиво каза госпожа Холкоум, като хвана Даниел за ръката. — Бедата е, че намира нашите уроци по рисуване само малко по–скучни, отколкото очаква едно момче на неговите години. Затова си помислих, че един истински комплект за рисуване може би ще му позволи наистина да изяви себе си като художник. Нали разбирате, господин Григори?

— Да, да, разбира се. — Даниел я прекъсна рязко. — Дайте му всичко, което го изпълва с желание да рисува. Блестящ план...

Из тялото му плъзна студ и замрази думите в гърлото му.

Кам току–що беше излязъл от една кръчма в отсрещния край на улицата.

За миг Даниел закипя от гняв. Достатъчно ясно бе заявил, че не желае помощ от другите. Ръцете му се свиха в юмруци и ти пристъпи към Кам, но после...

Разбира се. Това беше Кам от времето в Хелстън. И както изглежда, се забавляваше страхотно в модните си стесняващи се надолу раирани панталони и плоска мека шапка, каквато

викторианските мъже носеха, за да предпазват косата си от дима, когато пушеха. Черната му коса беше дълга, падаше като водопад точно под раменете. Беше се облегал на вратата на кръчмата, забавлявайки се с още трима мъже.

Кам измъкна пура с позлатен връх от квадратна метална табакера. Още не беше видял Даниел. Видеше ли го, смехът му щеше да секне. Още отначало Кам беше пътувал чрез Вестители повече от всекиго от падналите ангели. Беше истински експерт в отношения, в които Даниел никога не би могъл да бъде. Това беше дарба на онези, избрали да свържат жребия си с Луцифер — те притежаваха талант да пътуват през сенките на миналото.

Един поглед към Даниел щеше да подсказе на този Кам от викторианската епоха, че съперникът му е Анахронизъм.

Човек извън времето.

Кам щеше да осъзнае, че става нещо голямо. Тогава Даниел никога нямаше да успее да го разтърси.

— Толкова сте великодушен, господин Григори. — Госпожа Холкоум още бърбеше, още държеше здраво Даниел за ръкава на ризата.

Главата на Кам започна да се извърта в неговата посока.

— Нищо особено не съм направил. — Думите се изливаха от Даниел. — Сега, ако ме извините... — той разхлаби със сила пръстите й... — просто трябва да... си купя нови дрехи.

Той се поклони забързано и се втурна през вратата на най-близкия магазин.

— Господин Григори... — Госпожа Холкоум почти крещеше името му.

Даниел безмълвно я изруга, преструвайки се, че е твърде далеч, за да я чуе, което само я накара да се провикне по-силно.

— Но това е дамско шивашко ателие, господин Григори! — извика тя, като сви ръце във фуния върху устата си.

Даниел беше вече вътре. Остъклената врата на ателието се затръшна зад гърба му и звънчето, привързано към пантите, издрънча. Можеше да се скрие тук, поне за няколко минути, с надеждата, че Кам не го беше видял или не бе чул пронизителния глас на госпожа Холкоум.

В ателието беше тихо и миришеше на лавандула. Дървеният му под беше протрит от обувки с добре подковани токове, а лавиците покрай стените бяха претъпкани до тавана с пъстри топове плат. Даниел спусна дантеленото перде над прозореца, за да не го виждат толкова ясно от улицата. Когато се обърна, зърна в огледалото друг човек в ателието.

Преглътна един стон от примесено с изненада облекчение.

Беше я намерил.

Лус пробваше дълга бяла муселинова рокля. Високата ѝ яка беше прикрепена с жълта панделка, подчертаваща невероятния лешников цвят на очите ѝ. Косата ѝ беше вързана назад на една страна, прихваната с украсена с мъниста шнола на цветя. Тя непрекъснато се суетеше с начина, по който ръкавите падаха на раменете ѝ, докато стоеше, разглеждайки отражението си в огледалото от възможно най-много ъгли. Даниел ги обожаваше всичките.

Искаше му се да си стои там и да ѝ се възхищава цяла вечност, но после се опомни. Закрачи към нея и я сграбчи за ръката.

— Това продължи достатъчно дълго. — Още докато говореше, Даниел се почувства замаян от изкусителния допир на кожата ѝ до ръката му. За последен път я беше докоснал в нощта, когато смяташе, че му е отнета от Прокудениците. — Имаш ли представа как ме изплаши? Не си в безопасност тук сама — каза той.

Лус не започна да спори с него, както беше очаквал. Вместо това изпищя и бързо го зашлеви през лицето.

Защото тя не беше Лус. Беше Лусинда.

И, което беше по-лошо, те дори още не се бяха запознали в този живот. Сигурно току-що се беше върнала от Лондон със семейството си. Тя и Даниел сигурно тепърва щяха да се срещнат на празненството на семейство Констанс по случай лятното слънцестоене.

Видя всичко това сега, когато шокът се изписа по лицето на Лусинда.

— Кой ден е? — попита отчаяно той.

Тя щеше да помисли, че си е изгубил ума. От другия край на стаята той беше твърде зашеметен от любов, за да забележи разликата между момичето, което вече беше изгубил, и момичето, което трябваше да спаси.

— Съжалявам — прошепна той. Точно затова беше толкова ужасен като Анахронизъм. Напълно се объркваше и от най-дребните неща. Едно докосване на кожата ѝ. Едно поглеждане в наситено лешниковите ѝ очи. Едно долавяне на аромата от пудрата по пътя на косата ѝ. Едно споделено дихание в тясното пространство на това мъничко ателие.

Лусинда трепна, когато погледна бузата му. В огледалото тя беше яркочервена от плесницата. Очите ѝ бавно срещнаха неговите — и му се стори, че сърцето му хлътна. Розовите ѝ устни се разтвориха, а главата ѝ се наклони леко надясно. Гледаше го като дълбоко влюбена жена.

Не.

Имаше начин, по който се предполагаше, че трябва да се случи. Начин, по кота трябваше да се случи. Не се предполагаше да се срещат до празненството. Колкото и да проклинаше съдбата им, Даниел не би разрушил предишните ѝ животи. Те бяха онова, което ѝ позволяваше да продължи да се връща при него.

Опита се да си придаде възможно най-незаинтересовано и намръщено изражение. Държеше ръцете си скръстени на гърдите, пристъпваше от крак на крак, за да увеличи разстоянието между тях, задържаше погледа си на всички други места, само не и там, където искаше да бъде. Насочен към нея.

— Съжалявам — каза Лусинда, като притисна ръце към сърцето си. — Не знам какво ме прихвана. Никога не съм правила такова нещо...

Даниел не смяташе да спори с нея сега, макар че тя го беше зашлевявала толкова много пъти през годините, че Ариана отмяташе случаите в малък подвързан със спирала бележник, озаглавен „Още си пресен“.

— Моя грешка — каза той бързо. — Аз... помислих ви за някой друг. — Вече се беше намесил твърде много в миналото, първо — е Лучия в Милано, а сега тук. Започна да отстъпва заднешком.

— Чакай. — Тя протегна ръка към него. Очите ѝ бяха прекрасни лешникови орбити от светлина, които го теглеха обратно. — Чувствам се сякаш наистина се познаваме, макар че не мога да си спомня съвсем...

— Боя се, че не мисля така.

Дотогава вече беше стигнал до вратата и разделяше завесите на прозореца да види дали Кам още е отвън. Там беше.

Кам стоеше с гръб към магазина и оживено жестикулираше, разказвайки някаква изфабрикувана история, в която със сигурност той беше героят. Можеше да се обърне и при най-малкото предизвикателство. Тогава Даниел щеше да бъде заловен.

— Моля ви, сър... спрете. — Лусинда забърза към Даниел. — Кой сте вие? Мисля, че ви познавам. Моля ви. Чакайте.

Щеше да се наложи да рискува и да излезе на улицата. Не можеше да остане тук с Лусинда. Не и когато тя се държеше писа. Не и когато тя се влюбваше не в онова негово превъплъщение, в което трябваше. Той беше живял този живот преди и нещата не се бяха случили така. Затова трябваше да бяга.

За Даниел бе истинска агония да пренебрегва Лусинда, да си отива от нея, когато всичко в душата му подсказваше да се обърне и да затича отново право към звука на гласа ѝ, към прегръдката на ръцете ѝ и топлината на устните ѝ, към омагьосващата сила на любовта ѝ.

Рязко отвори вратата на магазина и побягна надолу по улицата, тичайки към залеза, тичайки с всички сили. Изобщо не го беше грижа как изглежда това на някой друг в града. Тичаше, за да потуши огъня в крилете си.

СЛЪНЦЕСТОЕНЕ

Хелстън, Англия, 21 юни 1854 г.

Ръцете на Лус бяха изпогорени, покрити с петна и чувствителни чак до костите.

Откакто пристигна в имението на семейство Констанс в Хелстън преди три дни, основното ѝ занимание беше да мие безкрайни купчини съдове. Работеше от изгрев до залез–слънце, като търкаше блюда, купи и съдинки за сос и цели армии от сребърни прибори, докато в края на деня новата ѝ началничка, госпожица Макгавърн, сервираше вечерята за кухненските слуги: жалко блюдо от студено месо, късове изсъхнало сирене и няколко твърди хлебчета. Всяка вечер, след вечеря, Лус потъваше в безпаметен сън без сънища върху таванското легло, което делеше с Хенриета, също кухненска прислужница като нея — момиче със стърчащи зъби, сламено–руска коса и големи гърди, дошло в Хелстън от Пензанс.

Дори самото количество на работата беше зашеметяващо.

Как можеше едно домакинство да замърсява толкова съдове, че да се налага двете момичета да работят по дванайсет часа без спиране? Но кошовите с изцапани със спечена храна съдове продължаваха да пристигат, а госпожица Макгавърн не откъсваше малките си и лъскави очи от легена, в който Лус миеше съдовете. До сряда всички в имението вече говореха възбудено на празненството по случай слънцестоеенето същата вечер, но за Лус то означаваше единствено още съдове. Беше вперила поглед надолу към тенекиения леген със сапунена вода, изпълнена с негодувание.

— Не това имах предвид — промърмори тя на Бил, който кръжеше, както винаги, на ръба на бюфета до легена ѝ. Още не беше свикнала, че единствена тя в кухнята го вижда. Изнервяше се всеки път, когато той кръжеше над останалите слуги, пускайки неприлични шеги, които само Лус можеше да чуе и на които никой — освен Бил — не се смееше.

— Вие, децата на хилядолетието, нямате никаква професионална етика — каза той. — Говори по-тихо, между другото.

Лус отпусна стиснатата си челюст.

— Ако търкането на този отвратителен супник имаше каквото и да е общо с разбирането на миналото ми, професионалната ми етика направо щеше да ти замае главата. Но това е безсмислено. — Тя размаха един чугунен тиган в лицето на Бил. Дръжката му беше хлъзгава от свинска мас. — Да не споменаваме, че е отвратително.

Лус знаеше, че чувството ѝ на безсилно раздразнение няма нищо общо със съдовете. Вероятно звучеше като разглезено заядливо дете. Но почти не беше излизала навън, откакто започна работа тук. Не беше виждала хелстънското превъплъщение на Даниел нито веднъж, откакто го зърна за пръв път в градината, а нямаше представа къде е нейното минало превъплъщение. Беше самотна, апатична и потисната по начин, по който не се беше чувствала от онези ужасни първи дни в „Меч и Кръст“, преди да има Даниел, преди да има изобщо някого, на когото наистина да разчита.

Беше изоставила Даниел, Майлс и Шелби, Ариана и Габ, Кали и родителите си — всички тях, и за какво? За да бъде кухненска прислужница? Не, за да разгадае това проклятие — нещо, което дори не знаеше дали е способна да направи. Значи Бил я смяташе за мрънкало. Тя не можеше да предотврати това. Беше на косъм да рухне.

— Мразя тази работа. Мразя това място. Мразя това глупаво празненство по случай слънцестоеенето, и това глупаво фазаново суфле...

— Лусинда ще бъде на празненството довечера — каза внезапно Бил. Гласът му бе вбесяващо спокоен. — По една случайност тя обожава фазановото суфле на семейство Констанс. — Той подхвъркна нагоре, за да седне с кръстосани крака на кухненския плот: с движение, от което я побиха тръпки, извъртя глава на 360 градуса около врата си, за да се увери, че двамата са сами.

— Лусинда ще бъде там? — Лус пусна тигана и четката, с която търкаше, в пълния с пяна леген. — Ще говоря с нея. Ще изляза от тази кухня и ще говоря с нея.

Бил кимна, сякаш това през цялото време беше влизало в плана.

— Само не забравяй положението си. Ако някаква твоя бъдеща версия беше изникнала внезапно на някое от твоите партита в

пансиона и ти беше казала...

— Аз щях да искам да знам — каза Лус. — Каквото и да беше, щях да настоявам да узная всичко. Бих умряла, за да знам.

— Ммм–хмм. Е. — Бил сви рамене. — Лусинда няма да го направи. Мога да ти гарантирам.

— Това е невъзможно. — Лус поклати глава. — Тя е... аз.

— Не. Тя е твое превъплъщение, отгледано от напълно различни родители в един много различен свят. Вие делите една душа, но тя изобщо не прилича на теб. Ще видиш. — Той ѝ се ухили загадъчно. — Просто действай предпазливо. — Очите на Бил се стрелнаха към вратата в предния край на просторната кухня, която се разтвори рязко. — По-бодро, Лус!

Той потопа крака в легена и изпусна дрезгава, доволна въздишка точно когато госпожица Макгавърн влезе, като теглеше Хенриета за лакътя. Икономката изброяваше блюдата за вечерята.

— След сливите в захарен сироп... — редеше монотонно тя.

В другия край на кухнята Лус прошепна на Бил:

— Не сме приключили с този разговор.

Каменните му крака опръскаха със сапунена пяна престилката ѝ.

— Ще ми позволиш ли да те посъветвам да престанеш да говориш с невидимите си приятели, докато работиш? Хората ще си помислят, че си луда.

— Самата аз започвам да се чудя за това. — Лус въздъхна и се изправи, знаейки, че това е всичко, което щеше да изкопчи от Бил, поне докато останалите не си тръгнат.

— Очаквам двете с Мъртъл да сте в идеална форма тази вечер — високо каза госпожица Макгавърн на Хенриета, като хвърли бърз гневен поглед назад към Лус.

Мъртъл. Измисленото име, с което Бил беше изпратил препоръчителните ѝ писма.

— Да, госпожице — каза безизразно Лус.

— Да, госпожице! — В отговора на Хенриета нямаше сарказъм. Тя винаги беше искрена, винаги беше любезна. Лус доста харесваше Хенриета, ако си затвореше очите за факта колко силно се нуждаеше от баня момичето.

Щом госпожица Макгавърн изхвърча от кухнята и двете момичета останаха сами, Хенриета скочи на масата до Лус, като

люлееше черните си ботуши насам–натам. Тя нямаше представа, че Бил седи точно до нея, подражавайки на движенията ѝ.

— Какво ще кажеш за една слива? — попита Хенриета, като измъкна две кълба с цвят на рубин от джоба на престилката си и подаде едното на Лус.

Това, което Лус най–много харесваше у момичето, беше, че то никога не вършеше и за пет пари работа, освен ако икономката не беше в стаята. И двете отхапаха от сливите, ухилвайки се, когато сладкият сок се стече на струйки отстрани край устите им.

— Стори ми се, че те чух да говориш с някого тук вътре преди малко — каза Хенриета. Повдигна вежда: — Да не би да си имаш приятел, Мъртъл? О, моля те, не казвай, че е Хари от конюшните! Той е истински негодник.

Точно тогава кухненската врата отново се отвори със замах, при което и двете момичета подскочиха, изпуснаха плодовете си, и се престориха, че търкат най–близките съдове.

Лус очакваше госпожица Макгавърн, но замръзна, когато видя две момичета в красиви еднакви бели копринени халати, които се заливаха от смях, когато се втурнаха през мръсната кухня.

Едното от тях беше Ариана.

Другото — на Лус ѝ трябваше един миг да се сети откъде я познава — беше Анабел. Момичето с наситено розова коса, което Лус беше срещнала само за миг в Деня на Родителите, още в „Меч и Кръст“. Беше се представила като сестра на Ариана.

Каква сестра само.

Хенриета стоеше със сведени очи, сякаш тази игра на гоненица из кухнята беше нещо съвсем обичайно, сякаш можеше да си навлече неприятности, ако дори само се престореше, че вижда двете момичета — които със сигурност не виждаха нито Лус, нито Хенриета. Слугите сякаш се сливаха с мръсните тенджери и тигани.

Или пък Ариана и Анабел просто се смееха твърде силно. Докато се промушваха покрай масата за приготвяне на сладкиши, Ариана сграбчи пълна шепа брашно от мраморния плот и я метна в лицето на Анабел.

За частица от секундата Анабел изглеждаше разярена; след това започна да се смее още по–силно, като сама грабна една шепа брашно и замери с нея Ариана.

Задъхваха се, когато се изстреляха през предната врата, навън към малката градина, която водеше към голямата, където слънцето наистина блестеше и където може би беше Даниел, и където Лус умираше да ги последва. Ако се опиташе, Лус не би могла да посочи какво изпитваше — шок или смущение, почуда или безсилен гняв.

Всичко това сигурно бе проличало по лицето ѝ, защото Хенриета я измери с многозначителен поглед и се наведе към нея да прошепне:

— Тези пристигнаха вкупом снощи. Нечии братовчеди от Лондон, дошли в града за празненството. — Тя се приближи до масата със сладкишите. — Едва не унищожиха яagodовия пай с лудориите си. О, сигурно е прекрасно да си богат. Може би в някой от следващите ни животи, а, Мъртъл?

— Ха. — Това беше всичко, което Лус успя да каже.

— За съжаление, отивам да подреждам масата — каза Хенриета, като взе купчина порцеланови съдове под месестата си розова ръка. — Защо не си приготвиш една шепа брашно за мятане, просто в случай че онези момичета се върнат насам? — Тя намигна на Лус и бутна вратата с широката си задница, за да я отвори, после изчезна в коридора.

На мястото ѝ се появи някой друг: момче, също в дрехи на прислужник, с лице, скрито зад огромна кутия бакалски покупки. Остави ги на кухненската маса в другия край на кухнята, срещу Лус.

При вида на лицето му тя се сепна. Поне, след като току-що беше видяла Ариана, беше малко по-подготвена.

— Роланд!

Той трепна, когато вдигна очи, след това се съвзе. Когато тръгна към нея, дрехите ѝ бяха това, от което не можеше да откъсне очи. Посочи престилката ѝ:

— Защо си облечена така?

Лус дръпна връзката на престилката си и я изхлузи.

— Не съм онази, за която ме мислиш.

Той спря пред нея и се втренчи, като обърна глава първо леко наляво, после надясно.

— Е, направо си одрала кожата на едно друго момиче, което познавам. Откога семейство Биско се свират по килерите?

— Семейство Биско?

Роланд развеселено повдигна вежда към нея:

— О, разбирам. Преструваш се на някой друг. Как се наричаш?

— Мъртъл — каза нещастно Лус.

— И не си онази Лусинда Биско, на която поднесох дюлевия сладкиш на терасата преди два дни?

— Не. — Лус не знаеше какво да каже, как да го убеди. Обърна се към Бил за помощ, но той бе изчезнал дори от нейния поглед. Разбира се. Роланд, който беше паднал ангел, щеше да може да види Бил.

— Какво би казал бащата на госпожица Биско, ако види дъщеря си тук долу, потънала до лактите в мазнина? — усмихна се Роланд. — Чудесно ще е да му изиграеш такъв номер.

— Роланд, това не е...

— От какво се криеш всъщност? — Роланд рязко обърна глава към градината.

Металическо дрънчене бюфета до краката на Лус разкри къде се беше дянал Бил. Изглежда й изпращаше някакъв сигнал, само че тя нямаше представа какъв. Бил вероятно искаше тя да си държи устата затворена, но какво щеше да направи — да излезе и да я спре?

Върху челото на Роланд бе избил тънък слой пот.

— Сами ли сме, Лусинда?

— Напълно.

Той наклони глава към нея и зачака.

— Нямам чувството, че сме.

Единственият друг присъстващ в стаята беше Бил. Как можеше Роланд да го долови, когато Ариана не беше?

— Виж, наистина не съм момичето, за което ме мислиш — каза отново Лус. — Аз съм Лусинда, но... дойдох тук от бъдещето... трудно е за обяснение, всъщност. — Тя си пое дълбоко дъх. — Родена съм в Тъндърболт, Джорджия, през 1992 година.

— О — Роланд преглътна. — Добре, добре. — Той затвори очи и заговори много бавно: — „Звездите пък небесни паднаха на земята, както смоковница, разлюляна от силен вятър, хвърля незрелите си смокини...“^[1]

Думите бяха загадъчни, но Роланд ги рецитираше бавно, сякаш цитираше любим откъс от стара балада. Песен като онази, която го беше чула да пее на едно караоке-парти още в „Меч и Кръст“. В този момент той изглеждаше като онзи Роланд, когото тя познаваше у дома, сякаш за малко се беше измъкнал от този викториански образ.

Само че в думите му имаше и нещо друго. Лус ги разпозна отнякъде.

— Какво е това? Какво означава това? — попита тя.

Бюфетът отново издрънча. Този път по-силно.

— Нищо. — Очите на Роланд се отвориха и той отново прие викторианския си образ. Ръцете му бяха яки и загрубели, а бицепсите му бяха по-големи, отколкото беше свикнала да ги вижда. Дрехите му, прилепнали към тъмната му кожа, бяха подгизнали от пот. Изглеждаше уморен. Тежка тъга се спусна върху Лус.

— Ти си прислужник тук? — попита тя. — Другите... Ариана... те могат да тичат наоколо и... Но ти трябва да работиш, нали? Само защото си...

— Черен? — каза Роланд, гледайки я настоятелно, докато тя извърна смутено очи. — Не се тревожи за мен, Лусинда. Преживявал съм и по-лоши неща от глупостта на простосмъртните. Освен това, и моето време ще дойде.

— Става по-добре — каза тя, чувствайки, че всяка успокоителна дума, която му каже, ще бъде изтъркана и безсмислена, питайки се дали онова, което казваше, беше наистина вярно. — Хората могат да бъдат ужасни.

— Е. Не можем да се тревожим твърде много за тях, нали? — Роланд се усмихна. — Както и да е, какво те доведе обратно тук, Лусинда? Даниел знае ли? А Кам?

— Значи и Кам е тук? — Лус не биваше да е изненадана, но беше.

— Ако съм изчислил правилно времето, вероятно току-що е влязъл в града.

Лус не можеше да се тревожи за това сега.

— Даниел не знае, все още не — призна тя. — Но трябва да го намеря, а също и Лусинда. Трябва да разбере...

— Виж — каза Роланд, отдръпвайки се от Лус, с вдигнати ръце, сякаш тя беше радиоактивна. — Не си ме видяла тук днес. Не сме водили този разговор. Но не можеш просто да се появиш пред Даниел...

— Знам — каза тя. — Той ще откачи.

— Ще откачи? — Роланд изпробва странно звучащата фраза, почти размивайки Лус. — Ако имаш предвид, че би могъл да се

влюби в това твое превъплъщение — той посочи към нея — тогава да. Наистина е доста опасно. Ти си туристка тук.

— Чудесно, тогава значи съм туристка. Но мога поне да говоря с тях.

— Не, не можеш. Ти не населяваш този живот.

— Нищо не искам да населявам. Просто искам да узная защо...

— Присъствието ти тук е опасно — за теб, за тях, за всичко. Разбираш ли?

Лус не разбираше. Как можеше тя да е опасна?

— Не искам да оставам тук, само искам да разбера защо това непрекъснато се случва между мен и Даниел — искам да кажа, между тези Лусинда и Даниел.

— Точно това имам предвид. — Роланд бавно прокара ръка надолу по лицето си и я изгледа сурово. — Чуй ме: можеш да ги наблюдаваш от разстояние. Можеш — не знам — да гледаш през прозорците. Стига да знаеш, че нищо не е на твое разположение.

— Но защо не мога просто да говоря с тях?

Той отиде до вратата, заключи я и я залости. Когато отново се обърна, лицето му беше сериозно.

— Слушай, възможно е да можеш да направиш нещо, което променя миналото ти, нещо, което да окаже ефект върху времето и да го пренапише, така че ти — бъдещата Лусинда — да бъдеш променена.

— В такъв случай ще внимавам...

— Няма такова нещо като „внимаване“. Ти си като слон в стъklarския магазин на любовта. Няма как да знаеш какво си счупила или колко ценно може да е то. Каквато и промяна да осъществиш, тя няма да е очевидна. Няма да има голяма табела, която гласи: „АКО СВЪРНЕШ НАДЯСНО, ЩЕ БЪДЕШ ПРИНЦЕСА“, срещу „АКО СЕ ОТКЛОНИШ НАЛЯВО, ЩЕ СИ ОСТАНЕШ КУХНЕНСКА ПРИСЛУЖНИЦА ЗАВИНАГИ“.

— Хайде, Роланд, не мислиш ли, че имам малко по-възвишени стремежи от това накрая да стана принцеса? — каза Лус остро.

— Бих се осмелил да предположа, че съществува проклятие, на което искаш да сложиш край?

Лус примигна към него, чувствайки се глупаво.

— Е, добре тогава, късмет! — Роланд се разсмя бодро. — Но дори и да успееш, няма да го разбереш, скъпа моя. Какво мислиш, че

ще стане в същия миг, в който промениш миналото си? Това събитие ще бъде същото, каквото е било винаги. И всичко, което следва след него, ще бъде както винаги. Времето оправя бъркотията след себе си. А ти си част от него, затова няма да разбереш разликата.

— Ще трябва да разбере — каза тя с надеждата, че когато го изрече на глас, то ще стане истина. — Със сигурност ще проумееа...

Роланд поклати глава:

— Не. Но с пълна сигурност, преди да успееш да постигнеш каквато и да е полза, ще изопачиш бъдещето, като накараш Даниел от тази епоха да се влюби в теб вместо в онази превзета глупачка Лусинда Биско.

— Трябва да я срещна. Трябва да разбере защо се обичат...

Роланд отново поклати глава:

— Ще бъде дори по-лошо да се замесваш с миналото си превъплъщение, Лусинда. Даниел поне знае опасностите и може да действа разумно, така че да не промени драстично времето. Но Лусинда Биско? Тя не знае нищичко.

— Никоя от нас никога не знае — каза Лус, в чието гърло внезапно се бе надигнала буца.

— На тази Лусинда не ѝ е останало много време. Нека го прекара с Даниел. Остави я да бъде щастлива. Ако прекрачиш в нейния свят и всичко се промени за нея, то би могло да се промени и за теб. А това може да бъде изключително зловещо.

Роланд звучеше като по-мила, не така саркастична версия на Бил. Лус не искаше да чува повече за всички неща, които не може и не бива да прави. Ако можеше просто да поговори с миналото си превъплъщение...

— Ами ако Лусинда може да получи повече време? — попита тя. — Ами ако...

— Невъзможно е. Ако изобщо постигнеш нещо, то ще е само да ускориш края ѝ. Няма да промениш нищо, като си побъбриш с Лусинда. Просто ще превърнеш в пълна каша и миналите си животи наред с настоящия.

— Настоящият ми живот не е каша. И мога да оправя нещата. Трябва.

— Предполагам, че това тепърва ще се разбере. Животът на Лусинда Биско е приключил, но твоят завършек още не е написан. —

Роланд отупа напрашените си ръце в крачолите на панталоните си. — Може би има някаква промяна, която можеш да извършиш в живота си, в по-големия мащаб на историята ти с Даниел. Но няма да го направиш тук.

Когато Лус почувства как устните ѝ се стягат в нацупена гримаса, лицето на Роланд омекна.

— Виж — каза той. — Поне аз се радвам, че си тук.

— Наистина ли?

— Никой друг няма да ти каже това, но всички сме на твоя страна. Не знам какво те е довело тук, или как това пътуване изобщо е било възможно. Но трябва да мисля, че това е добър знак. — Той я оглеждаше изучаващо, докато тя се чувства нелепо. — Започваш да навлизаш в собствената си същност, нали?

— Не знам — каза Лус. — Така мисля. Просто се опитвам да разбера.

— Добре.

Гласове в коридора накараха Роланд внезапно да се отдръпне от Лус към вратата.

— Ще се видим довечера — каза той, като махна резето на вратата и тихо се измъкна навън.

Щом Роланд си отиде, вратата на бюфета се разтвори рязко и с трясък я удари отзад по крака. Бил изскочи като тапа, задъхвайки се шумно, сякаш през цялото време беше сдържал дъха си.

— Иде ми да ти извия врата на секундата! — възкликна той: гърдите му буйно се повдигаха и спадаха.

— Не знам защо си останал съвсем без дъх. Та ти дори не дишаш.

— Това е за ефект! Хвърлям толкова труд да те прикрия тук, а ти отиваш и се хвърляш на първия тип, който влиза през вратата.

Лус завъртя очи:

— Роланд няма да направи голям въпрос от това, че ме вижда тук. Той е готин.

— О, той е толкова готин — каза Бил. — Толкова е умен. Ако е толкова страхотен, защо не ти каза това, което знам аз — какво става, когато не се държиш на разстояние от миналото си? Какво става — той направи драматична пауза, разтваряйки широко каменните си очи, — когато влезеш вътре?

Сега тя се надвеси към него:

— За какво говориш?

Той скръсти ръце на гърдите си и изплези каменния си език.

— Няма да кажа.

— Бил! — изрече умолително Лус.

— Във всеки случай, все още не. Първо да видим как ще се справиш довечера.

Около здрачаване Лус успя да си отдъхне за пръв път в Хелстън. Точно преди вечеря госпожица Макгавърн оповести пред всички кухненски прислужници, че слугите, които работят в предната част на къщата, имат нужда от няколко допълнителни помощници за празненството. Лус и Хенриета, двете най-млади кухненски прислужници и двете, които най-отчаяно искаха да видят празненството, първи вдигнаха ръце да предложат доброволно услугите си.

— Чудесно, чудесно. — Госпожица Макгавърн записа набързо имената на момичетата: очите ѝ се задържаха за миг върху мазната сплъстена коса на Хенриета. — При условие че се изкъпете. И двете. Воните на лук.

— Да, госпожице — пропяха двете момичета, макар че веднага щом икономката излезе от стаята, Хенриета се обърна към Лус: — Да се изкъпя преди това празненство? И да рискувам да ми се сбабичасат пръстите? Тази госпожица е полудяла!

Лус се засмя, но тайно бе във възторг, докато пълнеше кръглата тенекиена вана зад мазето. Не успя да донесе достатъчно вряла вода и ваната беше само хладка, но въпреки това тя се наслаждаваше на сапунената пяна — и на мисълта, че тази вечер, най-сетне, щеше да успее да види Лусинда. Дали щеше да ѝ се удаде да види и Даниел? Сложи си за празненството една от чистите слугински дрехи на Хенриета. В осем вечерта първите гости започнаха да пристигат през портата при северния вход на имението.

Докато наблюдаваше от прозореца в предния коридор как осветените от лампи карети влизат в кръглата алея, Лус потрепери. Във фойайето кипеше разгорещена дейност. Другите слуги се суетяха

наоколо, но Лус стоеше неподвижна. Можеше да го почувства: трепет в гърдите, който ѝ подсказваше, че нейният Даниел е наблизо.

Къщата изглеждала прекрасно. Госпожица Макгавърн беше развела Лус съвсем за кратко сутринта, когато тя започна работа, но сега, под блясъка на толкова много полилеи, тя почти не позна мястото. Сякаш беше влязла във филм на Мърчънт–Айвъри. По протежение на фойето бяха подредени високи саксии с виолетови лилии, а тапицираните с кадифе мебели бяха избутани назад до стените с тапети на цветя, за да направят място за гостите.

Те влизаха през входната врата по двама и по трима — гости, стари като белокосата госпожица Констанс и млади като самата Лус. Със светнали погледи и увити в бели летни пелерини, жените правеха реверанси на мъжете в елегантни костюми и жилетки. Сервитьори в черни фракове се движеха бързо из просторното открито фойе, поднасяйки високи кристални чаши с искрящо шампанско.

Лус откри Хенриета близо до вратите на главната бална зала, която приличаше на разцъфнала цветна леха: екстравагантни, ярки рокли във всевъзможни цветове, от органза, тюл и коприна, с шарфове от рипсена коприна, изпълваха стаята. Ярки букети за ръка красяха китките на по-младите дами, изпълвайки цялата къща с уханье на лято.

Задачата на Хенриета беше да поема шаловете и чантите на дамите на влизане. На Лус бе наредено да раздава картичките за танци — малки, скъпи на вид книжки, с украсения със скъпоценни камъни фамилен герб на семейство Констанс, избродиран на предната корица, и с музикалните изпълнения на оркестъра, записани вътре.

— Къде са всички мъже? — прошепна Лус на Хенриета.

Хенриета изсумтя:

— Какво си глупаче! В пушалнята, разбира се. — Тя рязко посочи с глава наляво, където един коридор водеше навътре в сенките. — Където ще е най-разумно да останат до поднасянето на вечерята, ако питаш мен. Кой иска да слуша цялото това бръцоловене за някаква война чак някъде в Крим? Не и тези дами. Не и аз. Не и ти, Мъртъл. — После тънките вежди на Хенриета се повдигнаха и тя посочи към френските прозорци. — Ууф, прибързах с приказките. Изглежда, че един от тях се е измъкнал.

Лус се обърна. В пълната с жени стая стоеше един–единствен мъж. Беше с гръб към тях и от него не се виждаше нищо, освен лъскава, буйна като грива смолисточерна коса и дълъг смокинг. Говореше с руса жена в бална рокля с мек розов цвят. Диамантените ѝ обеци с висулки заискриха, когато тя обърна глава — и очите ѝ срещнаха тези на Лус.

Габ.

Красивата жена–ангел примигна няколко пъти, сякаш се опитваше да реши дали Лус е привидение. После наклони съвсем леко глава към мъжа, с когото стоеше, сякаш се опитваше да му изпрати сигнал. Още преди той да се обърне напълно, Лус разпозна чистия, остър профил.

Кам.

Лус ахна, изпускайки всички картички за танци. Наведе се и несръчно започна да ги събира от пода. После ги тикна в ръцете на Хенриета и се измъкна от стаята.

— Мъртъл! — възкликна Хенриета.

— Връщам се веднага — прошепна Лус, като хукна нагоре по дългото, вито стълбище още преди Хенриета да успее да отговори.

Госпожица Макгавърн щеше да уволни Лус веднага щом научеше, че тя е изоставила поста си — и скъпите картички за танци — в балната зала. Но това беше най–малкият проблем на Лус. Не беше подготвена да се справи с Габ, не и когато трябваше да се съсредоточи да открие Лусинда.

И нямаше никакво желание да е близо до Кам. В собствения си живот или в който и да било друг. Трепна, спомняйки си как той беше насочил онази стрела право в това, което бе сметнал за нея в нощта, когато Прокудениците се опитаха да отнесат отражението ѝ в небето.

Само ако Даниел беше тук...

Но той не беше. Всичко, което Лус можеше да направи, беше да се надява, че той ще чака — и да не е прекалено ядосан, — когато тя разбере и приключи задачата си и се върне в настоящето.

В най–горния край на стълбите Лус се стрелна в първата стая, до която стигна. Затвори вратата зад гърба си и се облегна на нея да си поеме дъх.

Намираше се сама в огромна гостна. Беше великолепна стая с тапицирано в плюш с цвят на слонова кост двуместно „канапе за

влюбени“ и две кожени кресла, подредени около полиран клавесин. Наситено червени завеси обгръщаха трите големи прозореца по протежение на западната стена. В огнището припукваше огън.

До Лус имаше стена с лавици за книги — безкрайни редици томове в кожени подвързии, които се простираха от пода до тавана, толкова високо, че имаше дори една от онези стълби, които се придвижват на колелца по лавиците.

В ъгъла стоеше статив и нещо в него привлече Лус. Никога не беше стъпвала на горния етаж в имението на семейство Констанс и въпреки това: една стъпка по дебелия персийски килим внезапно раздвижи някаква част от паметта ѝ и ѝ подсказа, че може би е виждала всичко това преди.

Даниел. Лус си спомни разговора му с Маргарет в градината. Говореха за рисуването му. Той си изкарваше прехраната като художник. Стативът в ъгъла — сигурно той работеше там.

Тя тръгна към статива. Трябваше да види какво е рисувал.

Точно преди да стигне до него, три високи гласа я накараха да подскочи.

Бяха точно пред вратата.

Тя застина, гледайки как дръжката на вратата се завъртя, когато някой я обърна от външната страна. Нямаше избор, освен да се шмугне зад плътната завеса от червено кадифе и да се скрие.

Чу се шумолене на тафта, затръшване на врата и едно ахване. Последвано от поредица хихикания. Лус затули уста с присвитата си длан и се надвеси леко навън, точно колкото да надникне покрай завесата.

Хелстънското превъплъщение на Лусинда стоеше на десет стъпки оттам. Носеше фантастична бяла рокля с корсаж от мек копринен креп и открит корсет отзад. Тъмната ѝ коса беше прикрепена с игли високо на главата в редица от лъскави, изкусно подредени букли. Диамантената ѝ огърлица блестеше на фона на бледата ѝ кожа, придавайки ѝ такова царствено излъчване, че на Лус почти ѝ секна дъхът.

Миналото ѝ превъплъщение бе най-елегантното създание, което Лус беше виждала.

— Цялата сияеш тази вечер, Лусинда — каза тих глас.

— Томас отново ли те посети? — подхвърли закачливо друг.

И другите две момичета — Лус позна в лицето на едното от тях Маргарет, по-голямата дъщеря на семейство Констанс, онази, която се беше разхождала с Даниел в градината. Другото, по-свежо копие на Маргарет, сигурно беше по-младата сестра. Изглеждаше горе-долу на годините на Лусинда. Закачаше се с нея като добра приятелка.

А и беше права — Лусинда наистина сияеше. Сигурно беше заради Даниел.

Лусинда се отпусна на малкото канапе с цвят на слонова кост и въздъхна по начин, по който Лус никога не би въздъхнала — мелодраматична въздишка, която умоляваше за внимание. Лус разбра на мига, че Бил беше прав: тя и миналото ѝ превъплъщение изобщо не си приличаха.

— Томас? — Лусинда сбърчи малкия си нос. — Бащата на Томас е обикновен резач на трупи...

— Не така! — извика по-малката дъщеря. — Той е много необикновен резач на трупи! Той е богат.

— И все пак, Амелия — каза Лусинда, като разстла полата си около тесните си глезени. — Той на практика е от работническата класа.

Маргарет кацна на ръба на двуместното канапе:

— Нямахте толкова лошо мнение за него миналата седмица, когато ти донесе онази шапчица от Лондон.

— Е, нещата се променят. И наистина обичам сладките шапчици. — Лусинда се намръщи. — Но като оставим шапчиците настрана — ще кажа на баща ми да не му позволява да ме посещава отново.

В мига, щом свърши да говори, намръщената гримаса на Лусинда се отпусна в замечтана усмивка и тя започна да си тананика. Останалите момичета гледаха, с невярващи изражения, докато тя си пееше тихичко, като милваше дантелата на шала си и се взираше навън през прозореца, само на сантиметри от скривалището на Лус.

— Какво я е прихванало? — високо прошепна Амелия на сестра си.

Маргарет изсумтя:

— „Кой“ е по-правдоподобният въпрос.

Лусинда стана и отиде до прозореца, при което Лус се отдръпна зад завесата. Лус усещаше кожата си пламнала и поруменяла и чуваше тихото тананикане на гласа на Лусинда Биско само на сантиметри от

нея. После — стъпки, когато Лусинда се извърна от прозореца и странната ѝ песен рязко прекъсна.

Лус се осмели да надникне отново иззад завесата. Лусинда бе отишла при статива, където стоеше, сякаш прикована на място.

— Какво е това? — Лусинда вдигна платното, за да го покаже на приятелките си. Лус не го виждаше много ясно, но изглеждаше доста обикновено. Просто някакво цвете.

— Това е творба на господин Григори — каза Маргарет. — Скиците му бяха много обещаващи най-напред, когато пристигна, но се боя, че нещо му е станало. Вече от цели три дни не рисува нищо друго, освен божури. — Тя престорено сви рамене. — Странна работа. Художниците са такива чудаци.

— О, но той е красив, Лусинда. — Амелия хвана Лусинда за ръката. — Трябва да те представим на господин Григори тази вечер. Той има такава прекрасна руса коса, а очите му... О, очите му могат да те накарат да се разтопиш!

— Щом Лусинда е твърде добра за Томас Кенингтън с всичките му пари, много се съмнявам, че един обикновен художник ще отговаря на изискванията ѝ. — Маргарет говореше толкова остро, че на Лус ѝ беше ясно, че сигурно самата тя имаше чувства към Даниел.

— Много бих искала да се запозная с него — каза Лусинда, като се унесе отново в тихо тананикане.

Лус затаи дъх. Значи Лусинда дори още не го беше срещнала? Как беше възможно, когато беше така очевидно влюбена?

— Да вървим тогава — каза Амелия, като подръпна Лус за ръката. — Изпускаме половината празненство, като клюкарстваме тук.

Лус трябваше да направи нещо. Но от онова, което бяха казали Бил и Роланд, беше невъзможно да спаси миналия си живот. Твърде опасно дори да опитва. Дори да успееше някак, цикълът от други Лусинди, които живееха след тази, можеше да бъде изменен. Самата Лус можеше да бъде изменена. Или по-лошо.

Заличена.

Но може би имаше начин Лус поне да предупреди Лусинда. Така че да не влезе в тази връзка вече заслепена от любов. Така че да не умре като пионка в едно продължаващо от векове наказание, без дори най-малка следа от разбиране. Момичетата почти бяха излезли през вратата, когато Лус събра смелост да излезе иззад завесата.

— Лусинда!

Миналото ѝ превъплъщение рязко се завъртя кръгом: очите на момичето се разшириха, когато погледът ѝ падна върху слугинската дреха на Лус.

— Шпионираш ли ни?

В очите ѝ не проблесна знак, че я е познала. Странно бе, че Роланд бе сбъркал Лус с Лусинда в кухнята, но самата Лусинда, изглежда, не виждаше прилика между тях. Какво бе видял Роланд, което това момиче не беше успяло? Лус си пое дълбоко дъх и се застави да изпълни докрай неубедителния си план.

— Н–не шпионирам, не — заекна тя. — Трябва да говоря с теб.

Лусинда се изкиска и хвърли поглед към двете си приятелки:

— Моля?

— Не си ли онази, която раздава картичките за танци? — обърна се Маргарет към Лус. — Майка ми няма много да се зарадва, като научи, че пренебрегваш задълженията си. Как се казваш?

— Лусинда. — Лус се приближи и снижи глас. — Става дума за художника. Господин Григори.

Очите на Лусинда срещнаха тези на Лус и нещо потрепна между тях. Лусинда сякаш не бе в състояние да се отдръпне.

— Вие продължавайте без мен — каза тя на приятелките си. — Ще слеза само след минутка.

Двете момичета си размениха смутени погледи, но беше ясно, че Лусинда е водачката на групата. Приятелките ѝ се измъкнаха през вратата, без да кажат и дума повече.

В гостната Лус затвори вратата.

— Какво е толкова важно? — попита Лусинда, после се издаде, като се усмихна. — Той попита ли за мен?

— Не се замесвайте с него — каза Лус бързо. — Ако се срещнете с него довечера, ще си помислите, че е много красив. Ще поискате да се влюбите в него. Недейте. — Лус се чувстваше ужасно да говори за Даниел така сурово, но това беше единственият начин да спаси живота на предишното си превъплъщение.

Лусинда Биско изпухтя презрително и се обърна да си върви.

— Познавах едно момиче от, ъм... Дербишър — продължи Лус, — което разказваше всевъзможни истории за репутацията му. Наранил е много други момичета преди. Той... той ги е съсипал.

Шокирано ахване се откъсна от розовите устни на Лусинда.

— Как се осмеляваш да се обръщаш така към една дама! За коя точно се мислиш? Дали съм влюбена в този художник, или не, не те засяга. — Тя насочи пръст към Лус. — Да не би самата ти да си влюбена в него, себелюбива малка слугиня такава?

— Не! — Лус се дръпна рязко назад, сякаш ѝ бяха ударили плесница.

Бил я беше предупредил, че Лусинда е много различна, но тази противна страна на Лусинда не можеше да е целият ѝ характер. Иначе защо щеше да я обича Даниел? Иначе как можеше тя да е част от душата на Лус?

Трябваше да ги свързва нещо по-дълбоко.

Но Лусинда се беше навела над клавесина и бързо пишеше бележка върху парче хартия. Изправи се, сгъна бележката на две и я тикна в ръцете на Лус.

— Няма да съобщя на госпожа Констанс за безочливото ти държание — каза тя, като измери Лус с надменен поглед, — ако предадеш тази бележка на господин Григори. Не изпускай този шанс да си спасиш работата. — Миг по-късно тя беше само бял силует, който се плъзна надолу по коридора, надолу по стълбите, отново на празненството.

Лус рязко отвори бележката.

Скъпи господин Григори,

Откакто случайно се сблъскахме в шивашкото ателие онзи ден, не мога да спра да мисля за вас. Ще се срещнете ли с мен на верандата тази вечер в девет? Ще чакам.

Завинаги ваша:

Лусинда Биско

Лус разкъса писмото на малки късчета и ги хвърли в огъня в гостната. Ако никога не дадеше бележката на Даниел, Лусинда щеше да е сама на верандата. Лус можеше да излезе там и да я изчака, и отново да се опита да я предупреди.

Изтича в коридора и зави рязко към слугинското стълбище надолу към кухнята. Изтича покрай готвачите, сладкарите и Хенриета.

— Вкара в беда и двете ни, Мъртъл! — провикна се момичето към Лус, но Лус вече беше излязла.

Допирът на вечерния въздух до лицето ѝ беше прохладен и сух, докато тичаше. Беше почти девет, но слънцето още залязваше над китката дървета в западния край на имението. Тя се втурна надолу по розовеещата пътека, покрай преливащата от цветове градина и замайващото, сладко ухание на розите, покрай лабиринта от жив плет.

Погледът ѝ падна върху мястото, където най-напред се беше измъкнала тромаво от Вестителя и бе влязла в този живот. Краката ѝ се удряха в пътеката, докато тичаше към верандата. Беше спряла точно пред нея, когато някой я хвана под ръка.

Тя се обърна.

И се сблъска с Даниел.

Лек вятър развяваше русата му коса. В официалния си черен костюм със златния ланец на часовника и малък бял божур, прикрепен на ревера, Даниел беше още по-великолепен, отколкото си го спомняше. Кожата му беше чиста и блестяща в светлината на залязващото слънце. На устните му имаше лека усмивка. Очите му пламнаха във виолетово, щом я видя.

Тиха въздишка се откъсна от устните ѝ. До болка копнееше да се наведе само на няколко сантиметра по-близо, за да притисне устни върху неговите. Да обвие ръце около него и да почувства онова място на широките му рамене, откъдето се разперваха крилете му. Искаше да забрави за какво беше дошла и просто да го прегърне, просто да се остави да я прегръща. Не съществуваха думи, които да опишат колко ѝ беше липсвал.

Не. Това посещение беше заради Лусинда.

Даниел, нейният Даниел, беше далече точно сега. Трудно беше да си представи какво ли правеше или мислеше той точно сега. Още по-трудно беше да си представи срещата им в края на всичко това. Но не беше ли това целта на нейното търсене? Да разбере достатъчно за миналото си, за да може наистина да е с Даниел в настоящето?

— Не би трябвало да си тук — каза тя на хелстънския Даниел. Той не можеше да знае, че хелстънската Лусинда искаше да се срещне с него тук. Но ето че той беше тук. Сякаш нищо не можеше да предотврати срещата им — нещо ги привличаше един към друг, независимо от всичко.

Смехът на Даниел бе точно същият, с който Лус беше свикнала, онзи, който беше чула за първи път в „Меч и Кръст“, когато Даниел я целуна, смехът, който обичаше. Но този Даниел не я познаваше наистина. Не знаеше коя е, откъде идва, или какво се опитва да направи.

— Ти също не би трябвало да си тук. — Той се усмихна. — Първо би трябвало да танцуваме вътре, а по-късно, след като сме се опознали, аз би трябвало да те изведа на разходка под лунната светлина. Но слънцето дори още не е залязло. Което означава, че все още предстоят доста танци. — Той протегна ръка. — Казвам се Даниел Григори.

Дори не беше забелязал, че е облечена в униформа на прислужница, вместо в бална рокля, че изобщо не се държи като истинско британско момиче. Даниел току-що беше спрял поглед върху Лусинда, но, също като нея, вече беше заслепен от любов.

Да види всичко това от нов ъгъл, придаваше на връзката им странна яснота. Тя беше прекрасна, но трагично недалновидна. Дали изобщо Лусинда бе тази, която Даниел обичаше, и обратно, или това беше просто цикъл, от който не можеха да се освободят?

— Това не съм аз — каза му тъжно Лус.

Той взе ръцете ѝ. Тя леко се разтопи.

— Разбира се, че си ти — каза той. — Винаги си ти.

— Не — каза Лус. — Не е честно към нея, не си честен. И освен това, Даниел, тя е жестока.

— За кого говориш? — Той изглеждаше, сякаш не може да реши дали да приеме думите ѝ сериозно, или да се разсмее.

С ъгълчето на окоето си Лус видя една фигура в бяло да върви към тях от задната част на къщата.

Лусинда.

Която идваше да се срещне с Даниел. Беше подранила. В бележката ѝ пишеше девет часът — поне бе пишело девет часът, преди Лус да хвърли късчетата от нея в огъня.

Сърцето на Лус заблъска в гърдите. Не можеше да я хванат тук, когато Лусинда пристигнеше. И въпреки това, не можеше да остави Даниел толкова скоро.

— Защо я обичаш? — Думите на Лус се изляха като порой. — Какво те кара да се влюбиш в нея, Даниел?

Даниел положи ръка на рамото ѝ — усещането беше прекрасно.

— По-бавно — каза той. — Едва се срещнахме, но мога да ти се закълна, че няма друга, която да обичам, освен...

— Ей, ти там! Слугинята! — Лусинда ги бе забелязала и, ако се съдеше от тона на гласа ѝ, не беше доволна от този факт. Затича към верандата, като проклинаше роклята си, калната трева, Лус. — Какво направи с писмото ми, момиче?

— О-онова момиче, което идва насам — заекна Лус — в известен смисъл, това съм аз. Аз съм тя. Ти ни обичаш и аз трябва да разбера...

Даниел се обърна да проследи с поглед Лусинда, онази, която обичаше — щеше да обича в тази епоха. Сега виждаше ясно лицето ѝ. Виждаше, че са две.

Когато се обърна отново към Лус, ръката му върху рамото ѝ започна да трепери.

— Това си ти, другата. Какво си направила? Как направи това?

— Хей! Момиче! — Лусинда беше забелязала ръката на Даниел върху рамото на Лус. Цялото ѝ лице се сбърчи. — Знаех си! — изпищя тя, като затича още по-бързо. — Махни се от него, уличница такава!

Лус почувства как я залива паника. Сега нямаше избор, освен да бяга. Но първо: докосна бузата на Даниел.

— Любов ли е това? Или просто проклятието, което ни събира?

— Любов е — промълви той. — Не знаеше ли това?

Тя се отскубна от хватката му и побягна, като тичаше бързо и ожесточено през ливадата, обратно през китката сребристи брези, обратно до избуялата трева, където беше пристигнала най-напред. Краката ѝ се преплетоха и тя се спъна, приземявайки се по лице. Всичко я болеше. И беше бясна. Безумно разгневена. На Лусинда, задето се държеше толкова противно. На Даниел, за това как просто се влюбваше, без да мисли. На собственото си безсилие да направи каквото и да било, което мъничко да промени нещата. Лусинда пак щеше да умре — това, че Лус беше тук, изобщо не бе имало значение. Удряйки с юмруци по земята, тя изстена от безсилен гняв.

— Хайде, хайде. — Мъничка каменна ръка я потупа по гърба.

Лус леко отблъсна ръката.

— Остави ме на мира, Бил.

— Хей, това беше храбро усилие. Наистина влезе в окопите този път. Но — Бил сви рамене — вече свърши.

Лус се изправи до седнало положение и го погледна гневно. От самодоволното му изражение ѝ се прииска да измарширува обратно там и да каже на Лусинда коя е в действителност — да ѝ каже как стояха нещата не чак толкова далече надолу по пътя.

— Не. — Лус се изправи. — Не е свършило.

Бил рязко я дръпна обратно долу. Беше стряскащо силен за толкова дребно създание.

— О, свърши. Хайде, влизай във Вестителя.

Лус се обърна в посоката, накъдето сочеше Бил. Дори не беше забелязала плътния черен портал, който се носеше право пред нея. От мириса на плесен, който лъхаше от него, ѝ призля.

— Не.

— Да — каза Бил.

— Именно ти най-напред ми каза да забавя темпото.

— Виж, нека ти дам няколко бързи съвета: в този живот ти си кучка и Даниел не го е грижа. Ужас! Той те ухажва в продължение на няколко седмици, поднася ти цветя. Една пламенна целувка, и после — трясаяс! Ясно? Няма още много за гледане.

— Ти не разбираш.

— Какво? Не разбирам, че викторианците са скучни и задръстени като стар таван и толкова отегчителни, все едно да гледаш как се люци някой тапет? Хайде, ако смяташ да криволичиш из миналото си, направи го така, че да си заслужава. Дай да се спрем на някои важни моменти.

Лус не отстъпваше:

— Има ли как да те накарам да изчезнеш?

— Трябва ли да те натикам в този Вестител като котка в куфар? Да се размърдаме!

— Имам нужда да видя, че той обича мен, не просто някаква представа за мен заради някакво проклетие, с което е обвързан. Имам нужда да се почувствам, сякаш ни сплотява нещо по-силно. Нещо истинско.

Бил седна до Лус на тревата. После сякаш премисли и се промъкна на скута ѝ. Отначало ѝ идваше да перне и него, и мухите,

които бръмчаха около главата му, но когато вдигна поглед към нея, очите му изглеждаха искрени.

— Миличка, това, дали Даниел обича истинската теб, е последното нещо, за което би трябвало да се тревожиш. Да му се не види, вие сте сродни души. Вие двамата сте създали тази фраза. Не е нужно да се задържаш дълго тук, за да видиш това. Така е във всеки живот.

— Какво?

— Искаш ли да видиш истинска, вярна любов?

Тя кимна.

— Ела. — Той я изтегли горе. Вестителят закръжи пред тях и започна да се преобразява в нова форма, докато почти заприлича на платницата на палатка. Бил литна във въздуха, присви пръст както кука на невидимо резе и дръпна. Вестителят възвърна предишната си форма, спускайки се като подвижен мост, докато всичко, което Лус можеше да види, бе тунел от тъмнина.

Лус хвърли поглед назад към Даниел и Лусинда, но не можеше да ги види — само очертанията им, размазани цветни петна, притискащи се едно към друго.

Бил направи широко движение с ръка във вътрешността на Вестителя.

— Влизай направо.

И тя така и направи.

[1] Откровение на св. Йоан Богослов, 6:13. — Б.пр. ↑

НАБЛЮДАВАЙКИ ОТ КРИЛЕТЕ

Хелстън, Англия, 26 юли 1854 г.

Дрехите на Даниел бяха избелели от слънцето, а бузата му беше покрита със спечен пясък, когато се събуди на пустия бряг на Корнуол. Можеше да е минал ден, седмица, месец, откакто се беше скитал сам там навън. Независимо колко време бе минало, той го беше прекарал цялото, наказвайки се за грешката си.

Да се срещне с Лусинда по този начин в дамското шивашко ателие беше такава ужасна грешка, че душата на Даниел гореше всеки път, щом се сетеше за това.

А той не можеше да спре да мисли за него.

Пълните ѝ розови устни, присвиващи се, за да изрекат думите: Мисля, че ви познавам. Моля ви, почакайте.

Толкова прекрасно и толкова гибелно.

О, защо не можеше да е нещо дребно? Някаква кратка размяна на реплики, след като ухажването им вече беше напреднало? Тогава може би нямаше да има толкова голямо значение. Но първото виждане! Лусинда Биско бе зърнала за пръв път него, погрешния Даниел. Той можеше да застраши всичко. Можеше да изопачи бъдещето толкова лошо, че неговата Лус можеше вече да е мъртва, неузнаваемо променена...

Но не: ако беше така, той нямаше да пази своята Лус в паметта си. Времето щеше да се е поправило и той нямаше да изпитва никакви съжаления, защото неговата Лус щеше да е различна.

Миналото му превъплъщение сигурно беше реагирало на Лусинда Биско по начин, който прикриваше грешката на Даниел. Не можеше да си спомни напълно как бяха започнали нещата, а само как бяха завършили. Но нямаше значение: не можеше да отиде никъде наблизо до миналото си превъплъщение, за да го предупреди, от страх да не се сблъска отново с Лусинда и да нанесе още по-голяма вреда. Всичко, което можеше да направи, беше да се отдръпне и да изчака това да отmine.

Беше свикнал с вечността, но това се оказа Адът.

Даниел изгуби представа за времето, остави го да се носи в звуците на океана, който се плискаше в брега. Поне за малко.

Лесно можеше да поднови търсенето си, като влезе в някой Вестител и проследи Лус до следващия живот, който посетеше. Но по някаква причина се задържаше в Хелстън, чакайки, докато животът на Лусинда Биско свърши тук.

Когато се събуди тази вечер, с небето, прорязано от пурпурни облаци, Даниел го почувства. Лятното слънцестоене. Нощта, в която тя щеше да умре. Той избърса пясъка от кожата си и почувства странното болезнено усещане в скритите си криле. Сърцето му пулсираше с всеки удар.

Беше време.

Смъртта на Лусинда щеше да се случи чак след падането на нощта.

По-ранното превъплъщение на Даниел щеше да бъде само в гостната на семейство Констанс. Той щеше да рисува Лусинда Биско за последен път. Куфарите му щяха да стоят отвън пред вратата, празни, както обикновено, ако не се брояха една кожена кутия за моливи, няколко скицника, книгата му за Пазителите, един допълнителен чифт обувки. Наистина възнамеряваше да отплава на другата сутрин. Каква лъжа.

В миговете, водещи до смъртта ѝ, Даниел рядко беше честен със себе си. Винаги се изгубваше в любовта си. Всеки път се заблуждаваше, опиваше се от присъствието ѝ и губеше представа за онова, което трябваше да се случи.

Помнеше особено добре как беше свършило в този живот в Хелстън: отричаше, че тя трябва да умре чак до мига, когато я беше притиснал към завесите от рубиненочервено кадифе и я бе целунал, потъвайки в забрава.

Тогава беше проклинал съдбата си; беше направил грозна сцена. Още чувстваше агонията, прясна като белег от нажежено желязо върху кожата му. И помнеше споходилото го видение.

В очакване на залеза застана сам на брега и остави водата да докосва леко босите му крака. Затвори очи, разпери ръце и остави крилето си да изникнат от белезите на раменете му. Те се надиплиха зад него, като се полюляваха на вятъра и му създадоха усещане за

безтегловност, което му даде някакъв моментен покой. В отражението им върху водата виждаше колко са ярки, колко огромен и яростен го правеха да изглежда.

Понякога, когато беше най–неутешим, Даниел отказваше да разпери крилете си. Това беше начин, по който да се накаже сам. Дълбокото облекчение, осезаемото, неописуемо усещане за свобода, което разперването на крилете даваше на душата му, само му се струваше лъжовно, като наркотик. Тази вечер си позволи този прилив.

Подгъна колене върху пясъка и се оттласна във въздуха.

На няколко фута от повърхността на водата бързо се извъртя, така че да е с гръб към океана, с криле, разперени под тялото му като великолепен проблясващ сал.

Плъзна се по повърхността, разтягайки мускули с всеки продължителен замах на крилете си, носейки се плавно по вълните, докато водата смени цвета си от тюркоазен на леденосин. После се гмурна под повърхността. Крилете му бяха топли, докато океанът бе хладен, и оставяха малка виолетова следа, която го обкръжаваше.

Даниел обичаше да плува. Мразовитата вода, непредсказуемата сила и посока на течението, хармонията между океана и луната. Това беше едно от малкото земни удоволствия, които истински разбираше. Най–много от всичко, обичаше да плува с Лусинда.

С всеки замах на крилете си Даниел си представяше Лусинда там с него, плъзгаща се грациозно през водата, както толкова много пъти преди, наслаждаваща се на топлото блещукащо сияние.

Когато ярката луна се показва в тъмното небе и Даниел беше някъде в далечния край на брега на Рейкявик, той се изстреля от водата. Право нагоре, размахвайки криле с ожесточеност, която студа отърси от него.

Вятърът плющеше отстрани по тялото му, изсушавайки го за секунди, докато той се издигаше плавно все по–високо и по–високо във въздуха. Устреми се през плътните сиви пелени от облаци, после свърна назад и започна да се спуска под обсипаната със звезди небесна шир.

Крилете му се развяваха свободно, дълбоко, изпълнени със сила, породена от любов и ужас и от мисли за нея, правейки леки вълни във водата под него, така че тя блещукаше като късчета диаманти. Набра огромна скорост, докато прелиташе обратно над Фарьорските острови

и прекосяваше Ирландско море. Спусна се надолу покрай канала „Сейнт Джордж“ и, накрая, обратно към Хелстън.

Колко противоречащо на природата му бе да гледа как любимото му момиче се появява, само за да умре!

Но Даниел трябваше да прозре отвъд този момент и тази болка. Трябваше да погледне към всички Лусинди, които щяха да дойдат след тази жертва — и онази, към която се стремеше той, последната Лус, която щеше да сложи край на този прокълнат цикъл.

Смъртта на Лусинда тази вечер беше единственият начин, по който те двамата можеха да спечелят, единственият начин, по който изобщо щяха да имат шанс.

Докато стигне до имението на семейство Констанс, къщата вече беше тъмна, а въздухът беше горещ и неподвижен.

Прибра крилете си плътно до тялото, като забави спускането си по южната страна на имението. Ето го белият покрив на верандата, изглед от въздуха към градините. Ето я осветената от луната чакълеста пътека, по която тя трябваше да е вървяла само преди броени минути, измъквайки се тайно от къщата на баща си в съседство, след като всички останали бяха заспали. Наметнала дълга черна пелерина върху нощницата си, забравила скромността си в бързината да го намери.

И там — светлината в гостната, единственият свещник, който я беше привлякъл към него. Завесите бяха леко откренати. Достатъчно, та Даниел да погледне вътре без риск да го забележат.

Той стигна до прозореца на гостната на втория етаж на голямата къща и остави крилете си да се размахват леко, кръжейки отвън като шпионин.

Дали тя изобщо беше там? Той вдиша бавно, остави крилете си да се изпълнят с въздух и притисна лице към стъклото.

Само Даниел, който рисуваше ожесточено на скицника си в ъгъла. Миналото му превъплъщение имаше изтощен и унил вид. Той си спомняше чувството точно — как наблюдава движението на черната стрелка на часовника на стената в очакване тя всеки момент да се втурне през вратата. Беше толкова зашеметен, когато тя се беше промъкнала тайно при него, безмълвно, иззад завесата.

Отново беше зашеметен, когато тя направи това и сега.

Красотата ѝ надхвърляше и най–нереалистичните му очаквания тази вечер. Всяка вечер. Бузи, пламнали и поруменели от любовта,

която тя изпитваше, но не разбираше. Черна коса, измъкнала се от дългата, лъскава плитка. Нощницата ѝ, прелестно прозрачна, като паяжина, носеща се над съвършената ѝ кожа.

Точно тогава неговото предишно „аз“ се надигна и се извъртя рязко. Когато видя великолепната гледка пред себе си, болката се изписа ясно върху лицето му.

Ако имаше нещо, което Даниел би могъл да направи, за да протегне ръка и да помогне на предишното си превъплъщение да се справи с това, щеше да го направи. Но всичко, което можеше да направи, беше да чете по устните му.

Какво правиш тук?

Лус се приближи и бузите ѝ поруменияха. Двата се движеха заедно като магнити — в един миг привлечени от сила, по-мощна от тях, в следващия — отблъснати с почти същото ожесточение.

Даниел кръжеше отвън, изпълнен с болка.

Не можеше да гледа. Трябваше да гледа.

Начинът, по който протягаха ръце един към друг, бе предпазлив и внимателен чак до мига, в който кожата му докоснеше нейната. Тогава се изпълваха с мигновена, жадна страст. Дори не се целуваха, просто разговаряха. Когато устните им почти се докосваха, когато душите им почти се докосваха, около тях се образува горяща, чиста, нажежена до бяло аура, която никой от двамата не забелязваше или усещаше.

Това беше нещо, което Даниел никога не бе наблюдавал отвън.

Това ли търсеше неговата Лус? Нагледно доказателство колко истинска е любовта им? За Даниел любовта им беше част от него толкова, колкото и крилете му. Но за Лус сигурно беше различно. Тя нямаше достъп до великолепието на любовта им. Само до огнения ѝ край.

Всеки миг щеше да бъде истинско откровение.

Той с въздишка облегна буза на стъклото. Вътре неговото предишно превъплъщение се поддаваше на отчаянието, губеше решимостта, която и без друго бе озадачаваща още отначало. Куфарите му бяха готови, но Лусинда бе онази, която трябваше да си отиде.

Сега предишното му „аз“ я взе в прегръдките си; дори през прозореца Даниел можеше да усети наситения, сладък аромат на кожата ѝ. Завиждаше сам на себе си, докато я целуваше по шията и прокарваше ръце по гърба ѝ. Желанието му беше толкова силно, че

можеше да разбие онзи прозорец, ако не се беше заставил да го удържи.

О, удължи момента, призоваваше той миналото си превъплъщение със силата на волята си. Направи така, че да продължи още малко. Още една целувка. Още едно сладко докосване, преди стаята да се разтресе и Вестителите да започнат да потрепват в сенките си.

Стъклото, на което бе опрял бузата си, се затопли. То се случваше.

Искаше да затвори очи, но не можеше. Лусинда се гърчеше в ръцете на миналото му превъплъщение. Лицето ѝ се разкриви от болка. Тя вдигна поглед и очите ѝ се разшириха при вида на сенките, които танцуваха по тавана. Наполовина роденото осъзнаване за нещо вече бе твърде много за нея.

Тя изпищя.

И избухна в сияеща кула от пламъци.

В стаята взривът запрати по-ранното превъплъщение на Даниел назад към стената. Той падна и остана да лежи сгъшен, сякаш беше само очертание на човек. Зарови лице в килима и се разтресе.

Отвън Даниел наблюдаваше със страхопочитание, което не бе успявал да изпита никога преди, как огънят се издигна във въздуха и по стените. Отгънят засъска като сос, врящ в тенджерата — а после изчезна, без да остави и следа от нея.

Невероятно. Всеки сантиметър от тялото на Даниел трептеше. Ако експлозията не беше унищожила предишното му превъплъщение така напълно, може би щеше да сметне зрелището на смъртта на Лусинда за почти красиво.

Старото му „аз“ бавно се изправи на крака. Устата му зееше отворена, а крилете му бурно изхвъркнаха от черния му смокинг, изпълвайки по-голямата част от стаята. Той вдигна юмруци към небето и изрева.

Отвън Даниел не издържаше вече. Замахна силно с крило през прозореца, разпръсквайки късчета стъкло навън в нощта. После се устреми през назъбената дупка.

— Какво правиш тук? — ахна предишното му превъплъщение, по чиито бузи се стичаха сълзи. С двата напълно разперени чифта криле в огромната гостна почти нямаше място за тях. Те изопнаха

плещи възможно най-много назад, за да се отдръпнат един от друг. И двамата познаваха опасността от докосването.

— Наблюдавах — каза Даниел.

— Ти... какво? Върна се да гледаш? — Предишното му превъплъщение разпери широко ръце и криле. — Това ли искаше да видиш? — Беше ясно до болка колко дълбоко страда.

— Това трябваше да се случи, Даниел.

— Не ми пробутвай тези лъжи. Не смей. Да се посъветваш отново с Кам ли се върна?

— Не! — почти изкрещя Даниел на предишното си превъплъщение. — Слушай: съществува време, не много далече от сегашния момент, когато ще имаме шанс да променим тази игра. Нещо се е изменило и нещата са различни. Ще дойде време, когато ще имаме шанс да спрем да правим това отново и отново. Когато Лусинда най-после ще може...

— Да прекъсне цикъла? — прошепна предишното му превъплъщение.

— Да. — Даниел започваше да усеща замайване. Единият от тях беше излишен в тази стая. Време беше той да си върви. — Това ще отнеме известно време — заяви той, обръщайки се назад, когато стигна до прозореца. — Но не изоставяй надеждата си.

После Даниел се измъкна през счупения прозорец. Думите му — не изоставяй надеждата си — отекваха в ума му, когато се понесе през небето, дълбоко в сенките на нощта.

БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА

Таити, френска Полинезия, 11 декември 1775 г.

Лус се озова едва–едва крепяща се върху паянтова дървена греда.

Гредата изскърца, когато се наклони леко наляво, после изскърца отново, когато се отпусна много бавно надясно. Люлеенето беше равномерно и непрестанно, сякаш гредата беше прикрепена към много късо махало.

Горещ вятър развя косата ѝ така, че тя зашиба лицето ѝ и отвя слугинската ѝ шапчица от главата. Гредата под нея се люшна отново и краката ѝ се подхлъзнаха. Тя падна върху гредата и едва успя да се вкопчи в нея, преди да се търкулне надолу...

Къде се намираше? Пред нея беше безкрайната синева на открито небе. По–тъмносиньо там, където трябва да беше хоризонтът. Тя погледна надолу.

Намираше се невероятно високо горе.

Подгизнал от вода прът се простираше на сто стъпки под нея, завършвайки в дървена палуба. О! Беше мачта. Лус седеше на най–горната палуба на много голям платноход.

Много голям претърпял крушение платноход, точно отвъд крайбрежието на остров с черни брегове.

Носът на платнохода беше жестоко разбит в риф от остри като бръснач вулканични скали, които го бяха оставили превърнат на прах. Гротът бе раздробен: опърпани парчета жълто-кафяво платно, които се развяваха и плющяха свободно на вятъра. Въздухът миришеше както на сутринта след мощна буря, но този кораб беше толкова разнебитен, че имаше вид, сякаш е там от години.

Всеки път, щом вълните връхлитаха по покритите с черен пясък брегове, водни пръски се издигаха на десетки футове нагоре от процепите в скалите. Вълните люлееха разбития кораб — и гредата, в която Лус се бе вкопчила — толкова силно и грубо, че тя имаше чувството, че ще повърне.

Как щеше да слезе? Как щеше да стигне до брега?

— Аха! Я виж ти кой е кацнал като птичка върху пръчка в клетка. — Гласът на Бил надвика шума на разбиващите се вълни. Той се появи в далечния край на гниещата мачта на кораба, като вървеше с изпънати и протегнати пред тялото ръце, сякаш се крепи върху гимнастическа греда.

— Къде сме? — Лус беше твърде нервна, за да прави внезапни движения.

Бил продължително си пое въздух през зъби и напълни дробовете си.

— Не можеш ли да усетиш вкуса му? Северното крайбрежие на Таити? — Той се тръсна до Лус, ритна с късите си набити крака, протегна нагоре късите си сиви ръце и склочи пръсти зад главата си. — Не е ли истински рай?

— Мисля, че ще повърна.

— Глупости. Просто трябва да успееш да сдържиш пристъпа на гадене.

— Как се озовахме... — Лус отново се огледа набързо наоколо за някой Вестител. Не виждаше нито една сянка, само безкрайната безизразна синева на празните небеса.

— Погрижих се за придвижването и настаняването вместо теб. Мисли за мен като за туристическия си агент и си представяй, че си на почивка.

— Не сме на почивка, Бил.

— Не сме ли? Аз пък мислех, че правим Голямата Любовна Обиколка. — Той разтърка чело и от скалпа му се посипаха късчета кремък. — Погрешно ли съм разбрал?

— Къде са Лусинда и Даниел?

— Почакай. — Той кръжеше във въздуха пред Лус. — Не искаш ли малко история?

Лус не му обърна внимание и изтича към мачтата. Неуверено протегна крак към най-високата от дървените пречки, които излизаха като спици от двете страни на мачтата.

— Поне не искаш ли помощ?

Тя беше затаила дъх и се опитваше да не гледа надолу, когато кракът ѝ се подхлъзна от дървената пречка за трети път. Най-накрая преглътна на сухо и протегна ръка да поеме студения, груб нокът, който Бил протегна към нея.

Когато пое ръката на Бил, той я изтегли напред, после я издърпа изцяло от мачтата. Тя изписка, когато мокрият вятър блъсна лицето ѝ, развявайки полата на роклята ѝ около талията. Затвори очи и зачака да я запрати през прогнилите дъски на палубата долу.

Само че това не стана.

Тя чу свистене и почувства как тялото ѝ заседна във въздуха. Отвори очи. Късите набити криле на Бил се бяха издули като балони и бяха поели вятъра. Той крепеше тежестта ѝ само с една ръка, носейки я бавно към брега. Беше невероятно колко пъргав и подвижен беше, колко лек. Лус с изненада откри, че се отпуска — по някакъв начин усещането, че лети, вече ѝ се струваше естествено.

Даниел. Когато въздухът я обкръжи, тя бе завладяна от болезнения копнеж да бъде с него. Да чуе гласа му и да усети вкуса на устните му — Лус не можеше да мисли за нищо друго. Какво не би дала да бъде в обятията му точно в този момент!

Онзи Даниел, когото бе срещнала в Хелстън, колкото и щастлив да беше да я види, не я беше познавал истински. Не така, както я познаваше нейният Даниел. Къде ли беше той точно сега?

— По-добре ли се чувстваш? — попита Бил.

— Защо сме тук? — попита Лус, докато се носеха високо над водата. Беше толкова бистра, че тя виждаше как отдолу се движат мастилено-тъмни сенки — огромни рибни пасажи, които плуваха с лекота, следвайки бреговата линия.

— Виждаш ли онази палма? — Бил посочи напред със свободния си нокът. — Най-високата, третата, като броиш от процепа в пясъчния нанос?

Лус кимна, присвивайки очи.

— Там баща ти в този живот построил колибата си. Най-хубавото бунгало на плажа! — Бил се прокашля. — Всъщност това е единственото бунгало на плажа. Британците дори още не са открили тази страна от острова. Затова, когато баща ти излизал на риболов, мястото било главно на разположение само на вас двамата с Даниел.

— Даниел и аз... сме живели тук... заедно?

Хванати за ръце, Лус и Бил стъпиха на брега с гъвкавата елегантност на двама танцьори, изпълняващи балетна стъпка. Лус беше благодарна — и малко шокирана — колко гладко беше успял да я

свали от мачтата на кораба, но щом стъпи твърдо на земята, отдръпна ръка от мръсния му нокът и я избърса в престилката си.

Тук беше невероятно красиво. Кристалночистите води се плискаха в непознатите и прекрасни плажове от черен пясък. Китки цитрусови дръвчета и палми се надвесваха над брега, натезали от яркооранжеви плодове. Отвъд дърветата, през мъглите на тропическата гора, се издигаха ниски планини. Водопади се връзваха в тях. Вятърът тук долу не беше толкова ожесточен; още по-хубаво — бе натезал от аромата на хибискус. Не беше трудно да си представиш, че можеш да прекараш тук една почивка, камо ли пък — цял живот.

— Ти си живяла тук. — Бил тръгна по протежение на криволичетата брегова линия, като оставяше малки следи от нокти в тъмния пясък. — Баща ти и всичките десетима от останалите местни жители, които са живели на разстояние, достатъчно близко, за да се измине с кану, са те наричали... ами, звучало е като нещо от рода на Лулу.

Лус вървеше бързо, за да не изостава, навила и вдигнала полите на слугинските си дрехи от Хелстън, за да не се влачат по пясъка. Спря и направи гримаса.

— Какво? — каза Бил. — Мисля, че е сладко. Лулу. Лулулулулу.

— Престани.

— Както и да е, Даниел е бил нещо като пират-изследовател. Виждаш ли онази лодка ей там? Твоето върховно гадже я отмъкнало от личния кораб на Джордж Трети. — Той хвърли поглед назад към разбития платноход. — Но на капитан Блай и неговия екипаж от метежници щели да са им нужни още две години да проследят Даниел дотук, а дотогава... сецаш се.

Лус преглътна. Дотогава Даниел вероятно щеше отдавна да е заминал, защото Лусинда щеше да е отдавна мъртва.

Бяха стигнали до една пролука в редицата от палми. Река е доста солени води се виеше спираловидно между океана и малко вътрешно сладководно езерце. Лус се промъкна по няколко плоски камъка, за да прекоси водата. През фустите и бельото ѝ избиваше пот и тя си помисли да съблече задушавачата я дреха и да се гмурне право в океана.

— Колко време имам с Лулу? — попита тя. — Преди да се случи?

Бил вдигна ръце:

— Мислих си, че искаш само да видиш доказателство, че любовта, която споделяш с Даниел, е истинска.

— Да, искам.

— За това няма да ти трябват повече от десет минути.

Излязоха на къса пътека с орхидеи от двете страни, която с лъкатушене излизаше на друг девствен плаж. Малка хижа със сламен покрив се издигаше върху подпори близо до ръба на светлосинята вода. Зад хижата потрепваше полъхвана от вятъра палма.

Бил се настани над рамото на Лус, като кръжеше във въздуха.

— Погледни я. — Каменният му нокът посочи към палмата.

Лус гледаше със страхопочитание как два чифта крака се показаха от палмовите листа високо на тресящия се ствол на дървото. После едно момиче, което не носеше нищо друго, освен тъкана пола и голям хавайски венец на врата, метна четири влакнести кафяви кокосови ореха към брега, а после бързо се спусна по възлестия ствол към земята.

Косата на момичето беше дълга и свободно пусната, улавяйки в тъмните си кичури ромбоидни късчета слънчева светлина. Лус познаваше точното усещане — как косата гъделичкаше ръцете ѝ, докато се люшка на вълни покрай кръста ѝ. Слънцето беше придало на кожата на Лулу наситен златисто-кафяв цвят — по-тъмна, отколкото някога е била Лус, дори когато прекарваше цяло лято в плажната вила на баба си в Билокси — а по лицето и горната част на ръцете ѝ бяха изрисувани тъмни геометрични татуировки. Тя съществуваше някъде между напълно неузнаваемата и типичната Лус.

— Еха! — прошепна Лус, когато Бил я дръпна зад прикритието на храстовидно дърво с пурпурни цветове. — Хей... Оу! Какво правиш?

— Придружавам те до по-безопасно място за наблюдение. — Бил я повлече отново нагоре във въздуха, докато се издигнаха през балдахина от листа. Щом стигнаха до дърветата, той я повдигна до един висок, здрав клон и я настани върху него и тя видя целия плаж.

— Лулу!

Гласът си проправи път през кожата на Лус и стигна право до сърцето ѝ. Гласът на Даниел. Той я викаше. Той я желаше. Нуждаеше се от нея. Лус се обърна в посоката на звука. Дори не беше забелязала,

че е започнала да се надига от мястото си на високия клон, сякаш можеше просто да се отдалечи от върха на дървото и да литне към него, докато Бил не я сграбчи за лакътя.

— Точно затова трябваше да довлека тук горе задника на баща ти. Той не говори с теб. Говори с нея.

— О. — Лус тежко се отпусна обратно долу. — Вярно.

На черния пясък момичето с кокосовите орехи, Лулу, тичаше. А онзи долу на брега, който тичаше бързо към нея, беше Даниел.

Беше без риза, великолепно загорял и мускулест, само с отрязани до коленете тъмносини панталони, които се нищеха по ръбовете. По кожата му проблясваше морска вода — току-що се беше гмуркал в океана. Под босите му крака хвърчеше пясък. Лус завиждаше на водата, завиждаше на пясъка. Завиждаше на всичко, което успяваше да се докосне до Даниел, докато тя беше принудена да стои горе на това дърво. Най-много завиждаше на предишното си превъплъщение.

Тичайки към Лулу, Даниел изглеждаше толкова щастлив и толкова естествен, колкото Лус не помнеше да го е виждала някога. От тази гледка ѝ се доплака.

Стигнаха един до друг. Лулу се хвърли в прегръдките му и той я сграбчи буйно, завъртайки я във въздуха. Остави я отново на земята и я обсипа с целувки, целувайки връхчетата на пръстите ѝ и ръцете ѝ над лактите, чак до раменете, шията ѝ, устата.

Бил се облегна на рамото на Лус:

— Събуди ме, когато стигнат до хубавата част — каза той с прозявка.

— Перверзник! — Идваше ѝ да го цапне, но не искаше да го докосва.

— Имам предвид татуирането. Ама че мръсно подсъзание имаш. Падам си по татуировките, ясно?

Когато Лус погледна назад към двойката на брега, Лулу водеше Даниел към тъкана рогозка, разстлана на пясъка недалеч от бунгалото. Даниел измъкна късо мачете от колана на панталоните си и започна да сече един от кокосовите орехи. След няколко удара отдели горната част и подаде остатъка от ореха на Лулу. Тя отпи голяма глътка, млякото покапа от ъгълчетата на устата ѝ. Даниел ги изчисти с целувка.

— Няма татуиране, те само... — Лус млькна рязко, когато предишното ѝ превъплъщение изчезна в колибата. Лулу се появи

отново миг по-късно, като носеше малък вързоп, завързан с палмови листа. Разви някакъв инструмент, който приличаше на дървен гребен. Зъбците му проблясваха на слънцето, сякаш бяха остри като игли. Даниел се отпусна върху рогозката, гледайки как Лулу потопи гребена в голяма, плитка мидена черупка, пълна с черен прах.

Лулу бързо го целуна и се залови за работа.

Започвайки от гръдната му кост, тя притисна гребена в кожата му. Работеше чевръсто, като натискаше силно и бързо, и с всяко движение на гребена оставяше черно петно, татуирано върху кожата му. Лус вече започваше да различава някаква форма: малък нагръдник с шахматни шарки. Щеше да обхване целите му гърди. Лус беше ходила в студио за татуировки само веднъж, в Ню Хампшър с Кали, която искаше малко розово сърчице на хълбока. Беше отнело по-малко от минута и Кали бе пиццяла гръмогласно през цялото време. Тук обаче Даниел лежеше безмълвно, без да издава нито звук, без да отмества очи от Лулу дори за миг. Отне много време и Лус почувства как по долната част на гърба ѝ се стичат струйки пот, докато гледаше.

— Е? Какво ще кажеш за това? — смушка я Бил. — Обещах ли да ти покажа любов, или не?

— Несъмнено имат вид на влюбени. — Лус сви рамене. — Но...

— Но какво? Имаш ли представа колко болезнено е това? Погледни го. Прави татуирането да изглежда като милувка от лек ветрец.

Лус се присви на клона.

— Това ли е поуката тук? Болката се равнява на любов?

— Ти ми кажи — рече Бил. — Може и да се изненадаш да го чуеш, но не може да се каже, че жените се избиват да тропат на вратата на Бил.

— Искам да кажа, ако татуирам върху тялото си името на Даниел, това ще значи ли, че го обичам повече, отколкото вече го обичам?

— Това е символ, Лус. — Бил изпусна дрезгава въздишка. — Приемаш нещата твърде буквално. Помисли си за това по този начин: Даниел е първото привлекателно момче, което Лулу е виждала някога. До момента, в който той се е появил на брега преди няколко месеца, целият свят на тази девойка се е състоял от баща ѝ и няколко тлъсти туземци.

— Тя е Миранда — каза Лус, спомняйки си любовната история от „Бурята“, която беше чела, когато изучаваше Шекспир в десети клас.

— Колко изключително цивилизовано от твоя страна! — Бил присви одобрително устни. — Те наистина са като Фердинанд и Миранда. Красивият чужденец, претърпял крушение на бреговете на родината ѝ...

— Значи, разбира се, за Лулу това е било любов от пръв поглед — промърмори Лус. Именно от това се беше страхувала: същата лекомислена, автоматично зараждаща се любов, която я беше смутила в Хелстън.

— Правилно — каза Бил. — Тя не е имала избор, освен да се влюби. Но интересното тук е Даниел. Виждаш ли, той не е трябвало да я учи да тъче платно или да печели доверието на баща ѝ, като налови риба за сушене колкото за цял сезон, или да прави артистични изпълнения — Бил посочи към влюбените на плажа, — да се съгласява да татуира цялото си тяло в съответствие с местния обичай на Лулу. Щеше да бъде достатъчно Даниел просто да се появи. Лулу така или иначе щеше да го обича.

— Той го прави, защото... — Лус мислеше на глас. — Защото иска да спечели любовта ѝ. Защото иначе щеше просто да се възползва от проклятието, което тегне над тях. Защото независимо от какъв цикъл са обвързвани, любовта му към нея е... истинска.

Тогава защо Лус не беше напълно убедена?

На плажа Даниел се надигна и седна. Хвана Лулу за раменете и започна да я целува нежно. Гърдите му кървяха от татуирането, но изглежда никой от двамата не забелязваше. Устните им почти не се разделяха, те дори за миг не откъсваха поглед един от друг.

— Искам да си тръгна сега — внезапно каза Лус на Бил.

— Наистина ли? — Бил примигна, изправяйки се на клона, сякаш го беше стреснала.

— Да, наистина. Получих онова, за което дойдох и съм готова да продължа. Веднага. — Тя също се опита да се изправи, но клонът се люшна под тежестта ѝ.

— Тъм, добре. — Бил я хвана под ръка да я подкрепи. — Накъде?

— Не знам, но да побързаме. — Слънцето се спускаше ниско в небето зад тях, удължавайки сенките на влюбените върху пясъка. —

Моля те. Искам да запазя един хубав спомен. Не искам да я виждам как умира.

Лицето на Бил беше сбърчено и объркано, но той не каза нищо.

Лус не можеше да чака повече. Затвори очи и остави желанието си да призове Вестител. Когато отново отвори очи, видя потрепване в сянката на една пасифлора наблизко. Съсредоточи се, призовавайки я с цялата си сила, докато Вестителят не започна да трепери.

— Хайде — каза тя, като стисна зъби.

Най-после Вестителят се освободи, смъкна се със свистящ звук от дървото и полетя из въздуха, спирайки плавно точно пред нея.

— Спокойно сега — каза Бил, като кръжеше над клона. — Отчаянието и пътуването чрез Вестители не се съчетават добре. Като мариновани зеленчуци и шоколад.

Лус се втренчи в него.

— Искам да кажа: недей да се отчайваш дотолкова, че да губиш представа какво искаш.

— Искам да се махна оттук — каза Лус, но не можеше да прилъже сянката да заеме стабилна форма, колкото и усилия да полагаше. Не гледаше към влюбените на плажа, но въпреки това чувстваше как мракът се сгъстява в небето над брега. Не бяха дъждовни облаци. — Ще ми помогнеш ли, Бил?

Той въздъхна, посягайки към тъмното безформено нещо във въздуха и го притегли към себе си.

— Наясно си, че това е твоята сянка. Аз ѝ придавам форма, но това си е твоят Вестител и твоето минало.

Лус кимна.

— Което означава, че нямаш представа къде ще те отведе, а аз не нося отговорност.

Тя кимна отново.

— Добре тогава. — Той потърка една част от Вестителя, докато потъмня, после подхвана тъмното място с нокътя си и го дръпна. То служеше за нещо като дръжка на брава. Вонята на плесен плисна навън, при което Лус се закашля.

— Да, и аз го подушвам — каза Бил. — Тази сянка е стара. — Направи ѝ знак да тръгне напред. — Първо дамите.

Прусия, 7 януари 1758 г.

Една снежинка докосна носа на Лус.

После втора, и трета, и още, и още, докато буря от малки вихрушки изпълни въздуха и целият свят стана студен и бял. Тя издиша продължително и дъхът ѝ образува облак в мразовития студ.

По някакъв начин бе знаела, че ще се озоват тук, макар да не беше напълно сигурна къде е това „тук“. Всичко, което знаеше, беше, че следобедното небе беше притъмняло от яростна буря, а през черните ѝ кожени ботуши се просмукваше мокър сняг, който хапеше пръстите на краката ѝ и я смразяваше чак до костите.

Отиваше на собственото си погребение.

Беше го почувствала в мига, когато минаваше през последния Вестител. Прииждащ студ, неподатлив като ледена кора. Озова се пред портите на някакво гробище: всичко беше покрито със снежна пелена. Зад нея имаше път с дървета от двете страни, с голи клони, които се извиваха като хищни нокти към оловносивото небе. Пред нея имаше нисък насип от заснежена пръст; надгробни камъни и кръстове стърчаха от белотата като неравни, мръсни зъби.

На няколко стъпки зад нея някой подсвирна.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

Бил. Звучеше задъхано, сякаш току-що я беше настигнал.

— Да. — Устните ѝ трепереха. Обърна се едва когато Бил се спусна близо до раменете ѝ.

— Ето — каза той, като ѝ подаде тъмно палто от норки. — Помислих си, че може да ти е студено.

— Откъде...

— Отмъкнах го от една хубавица, която се прибираще от пазара ей там. Не се тревожи, тя вече си беше достатъчно подплатена от природата.

— Бил!

— Хей, ти имаше нужда от него! — Той сви рамене. — Да си го носиш със здраве.

Той наметна раменете на Лус с дебелото палто и тя го придърпа плътно около себе си. Беше невероятно меко и топло. Заля я вълна от признателност: тя протегна ръка нагоре и пое нокътя му, без дори да я е грижа, че е лепкав и студен.

— Добре — каза Бил, като стисна ръката ѝ. За миг Лус почувства странна топлина във връхчетата на пръстите си. Но после тя изчезна и каменните пръсти на Бил станаха студени като камък. Той си пое дълбоко и нервно дъх. — Ъм. Ъъ, Прусия, средата на осемнайсети век. Живееш в селце на бреговете на река Хендел. Много приятно. — Той прочисти гърло и шумно изкашля голяма хрчка, а после продължи: — Би трябвало да кажа, ъъ, че си живяла. Ти всъщност, току-що си... ами...

— Бил? — Тя протегна врат, за да го погледне, седнал стгушен на рамото ѝ. — Всичко е наред — каза меко. — Не е нужно да обясняваш. Позволи ми просто, нали се сецаш, да го почувствам.

— Така вероятно е най-добре.

Когато Лус влезе тихо през портите на гробището, Бил изостана назад. Седна с кръстосани крака на върха на обвит в лишеи надгробен паметник, като чоплеше мръсотията под ноктите си. Лус спусна шала върху главата си, за да скрие още от лицето си.

Далече напред имаше опечалени хора, с черни дрехи и мрачни лица, притиснати толкова плътно един до друг, за да се топлят, че приличаха на една-единствена безформена маса от печал. С изключение на един човек, който стоеше зад групата и далече встрани. Той сведе непокритата си руса глава.

Никой не говореше с Даниел, нито го поглеждаше. Лус не можеше да прецени дали е смутен, че е пренебрегнат, или предпочита така.

Когато тя се озова зад малката тълпа, погребението приключваше. В плосък сив надгробен камък беше издълбано име: Лусинда Мюлер. Едно момче на не повече от дванайсет години, с тъмна коса и бледа кожа и стичащи се по лицето му сълзи, помогна на баща си — нейният баща от този друг живот? — да изсипе първата лопата пръст върху гроба.

Тези мъже сигурно бяха роднини на предишното ѝ превъплъщение. Сигурно я бяха обичали. Зад тях плачеха жени и деца; Лусинда Мюлер сигурно бе означавала нещо и за тях. Може би беше означавала всичко за тях.

Но Лус Прайс не познаваше тези хора. Почувства се коравосърдечна и изпита странно усещане, когато осъзна, че те не означават нищо за нея дори когато виждаше болката по лицата им.

Даниел беше единственият тук, който наистина имаше значение за нея, човекът, при когото искаше да изтича, онзи, от когото искаше да се отдръпне.

Той не плачеше. Дори не се взираше в гроба като всички останали. Беше сключил ръце пред тялото си и гледаше надалече — не към небето, а някъде много нататък в далечината. В един миг очите му бяха виолетови, в следващия — сиви.

След като членовете на семейството хвърлиха няколко лопати пръст върху ковчега и гробът беше осеян с цветя, присъстващите на погребението се разделиха и тръгнаха с несигурни крачки обратно към главния път. Всичко беше свършило.

Остана само Даниел. Неподвижен като мъртвите.

Лус също изостана назад, отдръпвайки се зад един нисък мавзолей на няколко парцела оттам, като го наблюдаваше да види какво ще направи.

Беше здрач. Гробището беше на тяхно разположение. Даниел се смъкна на колене до гроба на Лусинда. Сняг се сипеше върху гробището, покривайки раменете на Лус, едри снежинки се заплитаха в миглите ѝ, мокреха връхчето на носа ѝ. Тя се промъкна зад ъгъла на мавзолея; цялото ѝ тяло беше напрегнато.

Дали той щеше да обезумее от мъка? Дали щеше да рови с нокти замръзналата пръст и да блъска с юмруци по надгробния камък и да вие, докато вече не му останат сълзи за проливане? Не можеше да се чувства толкова спокоен, колкото изглеждаше. Беше невъзможно, преструвка. Но Даниел почти не погледна към гроба. Легна на една страна в снега и затвори очи.

Лус зяпна. Беше толкова неподвижен и великолепен. Със затворени клепачи, изглеждаше напълно умиротворен. Тя беше наполовина влюбена, наполовина смутена, и остана така няколко минути — докато така се смръзна, че трябваше да разтрие ръце и да се разтъпче, за да се стопли.

— Какво прави? — прошепна накрая.

Бил се появи зад нея и запърха около раменете ѝ.

— Изглежда, че спи.

— Но защо? Дори не знаех, че ангелите имат нужда да спят...

— Имат нужда не е правилният израз. Могат да спят, ако им се прииска. Даниел винаги спи с дни, след като ти умреш. — Бил тръсна

глава, сякаш си спомни нещо неприятно. — Добре де, невинаги. През повечето време. Сигурно е доста тежко да изгубиш единственото, което обичаш. Можеш ли да го виниш?

— Д—донякъде — заекна Лус. — Аз съм онази, която избухва в пламъци.

— А той е онзи, който остава сам. Вековният въпрос: кое е по-лошо?

— Но той дори не изглежда тъжен. Изглеждаше отегчен по време на цялото погребение. Ако бях аз, щях... щях...

— Какво щеше?

Лус се приближи до гроба и спря точно пред рехавата пръст, където започваше нейният парцел. Отдолу лежеше ковчег.

Нейният ковчег.

От тази мисъл по гърба ѝ полазиха тръпки. Отпусна се на колене и положи длани в пръстта. Тя беше влажна и тъмна и смразяващо студена. Лус зарови ръце в нея, при което почти веднага почувства хапещия мраз, но не я беше грижа: посрещна с радост докосването. Беше искала Даниел да направи това, да търси опипом тялото ѝ в пръстта. Да обезумее от желанието да си я върне обратно — жива и в обятията му.

Но той просто спеше, бе потънал в такъв мъртвешки сън, че дори не усети как тя коленичи точно до него. Искаше ѝ се да го докосне, да го събуди, но не знаеше дори какво щеше да каже, когато той отвореше очи.

Вместо това тя риеше из калната земя, докато цветята, така спретнато положени върху нея, се разпиляха и изпочупиха, докато красивото палто от норки се изцапа, а ръцете и лицето ѝ се покриха с кал. Тя копаеше и копаеше и отхвърляше пръстта настрани, посягайки по-надълбоко към мъртвото си превъплъщение. Копнееше до болка да установи някаква връзка.

Най-накрая пръстите ѝ се удариха в нещо твърдо: дървеният капак на ковчегата. Тя затвори очи и зачака проблясък, какъвто бе почувствала в Москва, светкавичният прилив на спомени, който беше нахлул в тялото ѝ, когато беше докоснала портата на изоставената църква и беше почувствала живота на Лушка.

Нищо.

Само празнота. Самота. Виещ бял вятър.

И Даниел, заспал и недостижим.

Тя се отпусна на пети и зарίδα. Не знаеше нищо за момичето, което беше умряло. Струваше ѝ се, че никога няма да узнае.

— Бууу–хуу — обади се тихо Бил от рамото ѝ. — Ти не си там вътре, нали знаеш?

— Какво?

— Помисли за това. Ти не си вътре. Ако от теб изобщо е останало нещо, ти си вече само прашина пепел. Не си имала тяло, което да погребат, Лус.

— Заради пожара. О. Но тогава защо...? — понечи да попита тя, после се спря. — Семейството ми е поискало това.

— Били са стриктни лутерани. — Бил кимна. — Всеки Мюлер от сто години насам има надгробен камък в това гробище. Затова и миналото ти превъплъщение също има. Просто под него няма нищо. Или не съвсем нищо. Любимата ти рокля. Кукла от детството. Твоята Библия. Такива неща.

Лус преглътна. Нищо чудно, че се чувстваше толкова празна отвътре.

— Значи Даниел... затова той не гледаше към гроба.

— Той е единственият, който приема, че душата ти е някъде на друго място. Остана, защото това е най–близкото място, на което може да отиде, за да се придържа към спомена за теб. — Бил се спусна толкова близо до Даниел, че полъхът от каменните му криле разроши косата на Даниел. Лус едва не изблъска Бил — Ще се опитва да спи, докато душата ти се установи някъде другаде. Докато намериш следващото си прераждане.

— Колко време отнема това?

— Понякога години, понякога секунди. Но той няма да спи с години. Независимо, че вероятно много би искал.

Когато Даниел се раздвижи на земята, Лус подскочи.

Той се размърда в пелената от сняг, която го обвиваше. Измъчен стон се откъсна от устните му.

— Какво става? — попита Лус, като се смъкна на колене и посегна към него.

— Не го буди! — бързо каза Бил. — Сънят му е изпълнен с кошмари, но е по–добре за него, отколкото да е буден. Докато душата

ти се установи в нов живот, цялото съществуване на Даниел е мъчение.

Лус се разкъсваше между желанието да облекчи болката на Даниел и това да се опита да разбере, че ако го събуди, може само да влоши нещата.

— Както казах, понякога той, един вид, страда от безсъние... и именно тогава става наистина интересно. Но не би искала да видиш това. Не.

— Бих — каза тя, като се надигна и седна. — Какво се случва?

Месестите бузи на Бил потрепнаха, сякаш го бяха хванали да върши нещо нередно.

— Ами, въ, много пъти другите паднали ангели са наблизо — каза той, без да я поглежда в очите. — Пристигат и, нали се сещаш, опитват се да го утешат.

— Видях ги в Москва. Но ти не говориш за това. Има нещо, което не ми казваш. Какво става, когато...

— Не ти трябва да виждаш тези животи, Лус. Това е една страна от него...

— Това е една страна от него, която ме обича, нали? Дори да е тъмна или лоша, или разстройваща, имам нужда да видя това. Иначе пак няма да разбере какво преживява той.

Бил въздъхна:

— Гледаш ме, сякаш ти е необходимо разрешение от мен. Твоето минало ти принадлежи.

Лус вече се беше изправила на крака. Огледа се из гробището, докато погледът ѝ падна върху малка сянка, която се простираше от задния край на надгробния ѝ камък. Ето. Тази е. Лус беше удивена от увереността си. Това никога не се беше случвало преди.

На пръв поглед тази сянка изглеждаше като която и да е от другите сенки, които Лус неумело бе призовавала в гората в „Шорлайн“. Но този път тя виждаше нещо в самата сянка. Не беше образ, показващ конкретна посока, а странно сребристо сияние, което подсказваше, че този Вестител ще я отведе там, където душата ѝ имаше нужда да отиде сега.

Вестителят я зовеше.

Тя отговори, посягайки навътре, към същността си, черпейки от сиянието, за да насочи сянката да се издигне от земята.

Късчето тъмнина се отдели от белия сняг и прие форма, когато се приближи. Беше наситено черно, по-студено от снега, който падаше навсякъде около нея, и литна към Лус като огромен, тъмен лист хартия. Пръстите ѝ бяха напукани и схванати от студ, докато разстилаше сянката в по-голяма, овладяна форма. От вътрешността ѝ идваше познатият полъх на зловонен вятър. Порталът беше широк и стабилен, преди Лус да осъзнае, че е останала без дъх.

— Започваш да ставаш добра в това — каза Бил. В гласа му имаше странна остра нотка, която Лус не изгуби време да анализира.

Не хвърли излишно време и да се гордее със себе си — макар че с някакво късче от съзнанието си бе наясно, че ако Майлс или Шелби бяха тук, досега вече щяха да се премятат по земята от въодушевление. Досега това беше най-сполучливото призоваване, което бе постигнала сама.

Но те не бяха тук. Лус беше сама, затова всичко, което можеше да направи, беше да продължи към следващия живот, да наблюдава още от Лусинда и Даниел, да попива всичко в паметта си, докато нещо започне да придобива смисъл. Тя опипа лепкавите краища, търсейки резе или дръжка на брава, просто някакъв вход. Най-накрая Вестителят се отвори със скърцане.

Лус си пое дълбоко въздух. Погледна назад към Бил.

— Идваш ли, или напротив?

С мрачно изражение той скочи на рамото ѝ и сграбчи ревера ѝ като поводи на кон и двамата пристъпиха през Вестителя.

Лхаса, Тибет, 30 април 1740 г.

Лус се задъхваше.

Излизайки от тъмния Вестител се беше озовала във вихър от бързо движеща се мъгла. Въздухът беше разреден и студен и всеки път, щом поемеше глътка от него, усещаше пробождане в гърдите. Изглежда не можеше да си поеме въздух. Хладната бяла пара на мъглата развя косата ѝ назад, промъкна се по разтворените ѝ ръце, пропи дрехите ѝ с роса, а после изчезна.

Лус видя, че стои на ръба на най-стръмния бряг, който някога беше виждала. Олюля се и залитна назад замаяна, когато видя как под краката ѝ се отрони едно камъче. То се търкулна няколко сантиметра

напред и падна през ръба, като продължи да се спуска стремително надолу цяла вечност.

Тя отново се задъхна, този път — защото се страхуваше от височини.

— Дишай — наставляваше я Бил. — Повече хора умират тук горе по-скоро от паника, че не получават достатъчно кислород, отколкото защото наистина не са имали достатъчно кислород.

Лус вдиша предпазливо. Така беше малко по-добре. Смъкна мръсното палто от норки от раменете си и се наслади на докосването на слънцето по лицето си. Но все още не можеше да свикне с гледката.

От скалистия бряг, на който стоеше, се простираше широка долина, осеяна с нещо, което приличаше на обработваеми земи и залети от вода оризища. А от двете страни се извисяваха два обвити в мъгли планински върха.

Далече напред, изваян направо в един от стръмните планински склонове, се намираше внушителен дворец. Величествено бял и увенчан с тъмночервени покриви, външните му стени бяха „обкичени“ с толкова много стълбища, че не можеше да ги преброи. Дворецът приличаше на излязъл от древна вълшебна приказка.

— Какво е това място? В Китай ли сме? — попита тя.

— Ако останем тук достатъчно дълго, ще бъдем — каза Бил. — Но точно сега, това е Тибет, благодарение на Далай Лама. Това там е неговото жилище. — Той посочи към огромния дворец. — Натруфена работа, а?

Но Лус не следеше посоката на пръста му. Беше чула смях някъде наблизо и се беше обърнала да разбере откъде идва.

Нейният смях. Тихият, щастлив смях, който не познаваше, докато не срещна Даниел.

Най-накрая забеляза две фигури на стотина метра напред по протежение на брега. Щеше да ѝ се наложи да се изкатери през няколко големи камъка, за да се приближи, но нямаше да е толкова трудно. Сгърби се в изкаляното си палто и започна внимателно да си проправя път през снега, към звука.

— Ей, задръж. — Бил я сграбчи за яката на палтото. — Виждаш ли някое място, където можем да се скрием?

Лус огледа голата местност: навсякъде каменисти урви и открити пространства. Нищо, което да ги предпази дори от вятъра.

— Намираме се над редицата от дървета, приятелче. А ти си дребна, но не си невидима. Ще трябва да останеш тук.

— Но аз не виждам нищо...

— В джоба на палтото — каза Бил. — Пак заповядай.

Тя затърси опипом в джоба на палтото — същото палто, което носеше на погребението в Прусия — и измъкна чисто нов театрален бинокъл, който изглеждаше много скъп. Не си направи труда да пита Бил откъде или кога го е намерил, просто го вдигна към очите си и го завъртя на фокус.

Ето там.

Двамата стояха един срещу друг, на няколко стъпки разстояние. Черната коса на миналото ѝ превъплъщение беше прибрана в момичешки кок, а тъканата ѝ ленена рокля беше с розовия цвят на орхидея. Изглеждаше млада и невинна. Усмивваше се на Даниел, полюшвайки се напред-назад на петите си, сякаш беше нервна, и наблюдавайки с нестихващо напрежение всяко негово движение. В очите на Даниел имаше закачливо изражение; държеше в ръце букет закръглени бели божури и ѝ ги подаваше един по един, а тя всеки път се смееше по-силно.

Загледана внимателно през театралния бинокъл, Лус забеляза, че пръстите им никога не се докосваха. Стояха на определено разстояние един от друг. Защо? Беше почти обезпокоително.

В другите животи, в които беше надзърнала тайно, Лус беше видяла толкова много страст и копнеж. Но тук беше различно. Тялото ѝ започна да тръпне, жадуващо само за един миг на физическа връзка между тях. Ако тя не можеше да докосне Даниел, то поне предишното ѝ превъплъщение можеше.

Но те просто стояха там и сега обикаляха в кръг. Никога не се приближаваха един до друг, нито се отдалечаваха.

От време на време смехът им достигаше отново до Лус.

— Е? — Бил все така се опитваше да промъкне дребното си лице до това на Лус, за да може да гледа през едната от лещите на театралния бинокъл. — Какво става?

— Те просто си говорят. Флиртуват, сякаш са непознати, но в същото време изглежда сякаш се познават наистина добре. Не проумявам.

— Значи го дават бавно. Какво лошо има в това? — попита Бил.
— Хлапетата в днешно време просто искат нещата да вървят бързо — бум, бум, ТРЯАААС!

— Нищо лошо няма, че не бързат, аз просто... — Лус млъкна наред изречението.

Миналото ѝ превъплъщение падна на колене. Започна да се полюшва напред–назад, като се държеше за главата, после — за сърцето. По лицето на Даниел премина ужасено изражение. Изглеждаше толкова вдървен в белите си панталони и туниката, като статуя на самия себе си. Поклати глава, погледна към небето, като оформи само с устни думите: Не. Не. Не.

Лешниковите очи на момичето бяха станали безумни и пламтящи, сякаш нещо я беше обсебило. Пронизителен писък отекна из планините. Даниел се свлече на земята и зарови лице в ръцете си. Посегна към нея, но ръката му увисна във въздуха, без дори да се допре до кожата ѝ. Тялото му се присви и се разтресе и точно в най–важния момент той извърна очи.

Единствена Лус гледаше как момичето, съвсем изневиделица, се превърна в огнен стълб. Толкова бързо.

Лютивият дим се изви в спираловидни струйки над Даниел. Очите му бяха затворени. Лицето му блестеше — мокро от сълзи. Изглеждаше толкова нещастен всеки път, когато го гледаше как наблюдава смъртта ѝ. Но този път изглеждаше и така, сякаш му беше приляло от шок. Нещо беше различно. Нещо не беше наред.

Когато Даниел най–напред ѝ разказа за наказанието си, той каза, че имало някои животи, в които една–единствена целувка я убивала. По–лошо — в които дори само нещо, наподобяващо целувка, я убивало. Едно–единствено докосване.

Те не се бяха докосвали. Лус беше гледала през цялото време. Той толкова внимаваше да не се приближи до нея. Дали мислеше, че може да я има по–дълго, като съдържа топлотата на прегръдката си? Дали мислеше, че би могъл да надхитри проклятието, като я държи винаги точно толкова надалеч, че да не може да я докосне?

— Той дори не я докосна — промълви тя.

— Какво разочарование — каза Бил.

Да не я докосне нито веднъж през цялото време, докато са били влюбени. А сега щеше да е принуден да чака отново всичко, без да знае

дали изобщо нещо ще е различно следващия път. Как можеше надеждата да оцелее пред лицето на подобно поражение? Нищо в това не звучеше логично.

— Ако не я е докосвал, тогава какво е предизвикало смъртта ѝ?
— Тя се обърна към Бил, който наклони глава и погледна нагоре в небето.

— Планини — каза той. — Красота!

— Знаеш нещо — каза Лус. — Какво?

Той сви рамене.

— Не знам нищо — каза. — Или нищо, което мога да ти кажа.

Ужасен, безутешен вик проехтя из долината. Звукът на мъчителното страдание на Даниел отекна и се върна многократно повторен, сякаш сто Даниеловци крещяха заедно. Лус отново вдигна театралния бинокъл към лицето си и го видя как запраща цветята в ръцете си на земята.

— Трябва да отида при него! — възкликна тя.

— Твърде късно — каза Бил. — Ето, започва се.

Даниел се отдръпна от ръба на скалистия бряг. Сърцето на Лус заблъска в гърдите от страх заради онова, което той се готвеше да направи. Със сигурност не смяташе да спи. Той затича изведнъж с пълно темпо, без да губи време да загарява, набирайки нечовешка скорост, докато стигна до ръба на скалата, а после се изстреля във въздуха.

Лус зачака крилете му да се разперят. Чакаше тихия тътен на величественото им разгъване, чакаше да се разтворят широко и да уловят въздуха сред удивителен блясък. Беше го виждала да полита така в миналото и всеки път осъзнаването я осеняваше до дълбините на същността ѝ: колко отчаяно го обичаше.

Но крилете на Даниел така и не се показаха от гърба му. Когато стигна до ръба на скалата, той я прескочи като всяко друго момче.

И падна, като всяко друго момче.

Лус изпищя — силен, продължителен и изпълнен с ужас писък, докато Бил затули устата ѝ с мръсната си каменна длан. Тя го отблъсна рязко, изтича до ръба на скалата и се запромъкна напред.

Даниел още падаше. До долу имаше много метри. Тя загледа как тялото му се смалява все повече и повече.

— Той ще разпери криле, нали? — промълви тя. — Ще осъзнае, че ще пада безкрайно, докато...

Не можеше дори да го изрече.

— Не — каза Бил.

— Но...

— Ще се блъсне право в онази земя на две хиляди фута долу, да — каза Бил. — Ще изпочупи всички кости в тялото си. Но не се тревожи, няма да се самоубие. Само му се иска да може. — Той се обърна към нея и въздъхна: — Сега вярваш ли на любовта му?

— Да — прошепна Лус, защото всичко, което искаше да направи в този миг, беше да се хвърли от скалата след Даниел. Толкова много го обичаше и тя.

Но от това нямаше да има никаква полза.

— Толкова внимаваха. — Гласът ѝ беше напрегнат. — И двамата видяхме какво се случи, Бил: нищо. Тя беше толкова невинна. Тогава как може да е умряла?

Бил се разсмя буйно:

— Мислиш си, че знаеш всичко за нея просто защото видя последните три минути от живота ѝ от отсрещната страна на планински връх?

— Ти си онзи, който ме накара да използвам бинокъл... о! — Тя застина. — Чакай малко! — Нещо я безпокоеше в начина, по който очите на предишното ѝ превъплъщение сякаш се бяха променили, само за миг, точно накрая. И Лус внезапно разбра: — Онова, което я е убило този път, сигурно не е било нещо, на което мога да стана свидетел...

Бил завъртя ноктестите си пръсти, като я чакаше да си довърши мисълта.

— Случваше се вътре в нея.

Той бавно изръкопляска.

— Мисля, че сега може и да си готова.

— Готова за какво?

— Помниш ли какво ти споменах в Хелстън? След като разговаря с Роланд?

— Не беше съгласен с него... за това да се приближавам до миналите си превъплъщения?

— Пак не можеш да пренапишеш историята, Лус. Не можеш да промениш повествованията. Ако се опиташ да...

— Знам, това изкривява бъдещето. Не искам да променя миналото. Просто имам нужда да разбера какво се случва — защо все умирам. Мислех си, че става след целувка, или докосване, или някакво физическо съприкосновение, но изглежда по-сложно.

Бил издърпа сянката иззад краката на Лус като бикоборец, който размахва червен плащ. Краищата ѝ потрепваха в сребристо.

— Готова ли си да поставиш душата си там, където е устата ти? — попита той. — Готова ли си да минем в триизмерния свят?

— Готова съм. — Лус рязко отвори Вестителя и се напрегна да посрещне соления вятър, който повя отвътре. — Чакай — каза тя, поглеждайки към Бил, който кръжеше до нея. — Какви са тези триизмерни изпълнения?

— Полъх от бъдещето, хлапе — каза той.

Лус го изгледа сурово.

— Добре, съществува неблагозвучен термин за това — спояване — но за мен, триизмерно пътуване звучи по-забавно. — Бил се гмурна в тъмния тунел и я повика с извит пръст. — Повярвай ми, страшно ще ти хареса.

ДЪЛБИНИТЕ

Лхаса, Тибет, 30 април 1740 г.

Даниел се спусна на земята и затича.

Вятърът се врязваше в тялото му. Усещаше докосването на слънцето плътно върху кожата си. Той тичаше ли, тичаше и нямаше представа къде се намира. Беше се втурнал въвн от Вестителя, без да знае, и макар да му се беше струвало правилно в почти всяко отношение, нещо тормозеше паметта му. Нещо не беше наред.

Крилете му.

Отсъстваха. Не — бяха си все още там, разбира се, но той не изпитваше порив да ги разпери, не чувстваше изгарящо желание да полети. Вместо познатия копнеж да се зарее в небето, чувстваше как нещо го тегли надолу.

На повърхността в ума му се надигаше спомен. Приближаваше се към нещо болезнено, към ръба на нещо опасно. Очите му се фокусираха върху пространството пред него...

И не видяха нищо, освен разреден въздух.

Той се хвърли назад с размахващи се ръце, докато ходилата му буксуваха по скалата. Приземи се по гръб и спря точно преди да се хвърли от един безкрайно висок зъбер.

Затаи дъх, после внимателно претърколи тялото си, за да може да надникне над ръба.

Под него зееше пропаст — така зловещо позната. Застана на ръце и колене и разучи обширната тъмнина отдолу. Дали още се намираше там долу? Дали Вестителят го бе изхвърлил тук преди, или след случилото се?

Затова крилете му не бяха изникнали от тялото. Те си бяха спомнили агонията на този живот и си бяха останали прибрани.

Тибет. Където последните му думи я бяха убили. Лусинда от този живот беше възпитана в такова целомъдрие, че дори отказваше да го докосне. Макар че бе копнял до болка за допира на кожата ѝ до своята, Даниел бе уважил желанията ѝ. Тайно се беше надявал, че нейният

отказ можеше да се окаже начин най–после да надхитрят тегнещото над тях проклятие. Но пак се беше оказал глупак. Разбира се, не докосването беше предизвикало смъртта ѝ. Наказанието се простираше много по–надълбоко.

А сега той беше обратно тук, на мястото, където смъртта ѝ го беше хвърлила в толкова смазващо отчаяние, че се беше опитал да сложи край на болката си.

Сякаш беше възможно.

През цялото време, докато падаше, знаеше, че ще се провали. Самоубийството беше отреден за простосмъртните лукс, който не се позволяваше на ангелите.

Тялото му потрепери при спомена. Не беше само мъчителната болка от всичките му изпотрошени кости, или това, как от падането по цялото му тяло бяха останали синини. Не, ставаше въпрос за онова, което дойде после. Беше лежал там със седмици, с тяло, заклещено в тъмната празнина между два големи каменни блока. От време на време се беше свестявал, но умът му бе така зает от вълните на страданието, че не беше в състояние да мисли за Лусинда. Не беше в състояние да мисли за абсолютно нищо.

Каквато именно беше целта.

Но както бе обичайно за ангелите, тялото му се изцели от само себе си по–бързо и по–напълно, отколкото душата му някога би могла.

Костите му отново зараснаха. Раните му се запечатаха в спретнати белези и с течение на времето изчезнаха напълно. Смлените му органи заздравяха. Твърде скоро сърцето му отново бе изпълнено с любов, силно и биещо.

Габ беше тази, която го беше открила след повече от месец, която му беше помогнала да изпълзи от скалната цепнатина; тя беше тази, която сложи шини на крилете му и го отнесе от това място. Беше го накарала да се закълне да не го прави никога повече. Беше го накарала да се закълне никога да не изоставя надеждата си.

А сега той отново беше тук. Изправи се на крака и отново се олюля на ръба.

— Не, моля те. О, Господи, недей! Просто не мога да го понеса, ако скочиш.

Този, който му говореше сега на планинския връх, не беше Габ. Този глас беше пропит със сарказъм. Даниел разбра на кого

принадлежи още преди да се обърне рязко.

Кам се беше облегал небрежно на една стена от високи черни каменни блокове. Беше разстлал върху безцветната земя огромен молитвен килим, изтъкан от нишки в наситен цвят на бургундско вино и охра. Разлюля в ръка овъглено бутче от як и отхапа огромно парче жилаво месо.

— О, какво пък, по дяволите? — Кам сви рамене, дъвчейки. — Давай, скачай. Някакви последни думи, които искаш да предам на Лус?

— Къде е тя? — Даниел тръгна към него, ръцете му се свиха в юмруци. Дали този Кам, небрежно облегал пред него, беше от този период във времето? Или беше Анахронизъм, върнал се назад във времето, точно както Даниел?

Кам метна кокала от як през зъбера и се изправи, като бършеше мазните си ръце в джинсите. Анахронизъм — реши Даниел.

— Изпусна я на косъм. Отново. Защо се забави толкова? — Кам му подаде малка тенекиена чиния, препълнена с храна. — Кнедли? Божествени са.

Даниел блъсна чинията на земята.

— Защо не я спря? — Беше отишъл до Таити, до Прусия, а сега — тук до Тибет за по-малко време, отколкото щеше да е нужно на някой простосмъртен, за да пресече улица. Винаги имаше чувството, че е точно по следите на Лус. И тя винаги беше недостижима точно на косъм. Как продължаваше да го изпреварва?

— Каза, че нямаш нужда от помощта ми.

— Но си я видял? — настоя Даниел.

Кам кимна.

— Тя видя ли те?

Кам поклати глава.

— Добре. — Даниел огледа голия планински връх, като се опитваше да си представи Лус там. Хвърли бърз поглед наоколо, търсейки следи от нея. Но нямаше нищо. Сива пръст, черни скали, режещ вятър, пълна липса на живот тук горе — всичко това му се струваше най-самотното място на земята.

— Какво стана? — попита той, мъчейки се да изтръгне всяка подробност от Кам. — Какво направи тя?

Кам небрежно обикаляше в кръг около Даниел.

— Тя, за разлика от обекта на нежните си чувства, има безупречен усет за време. Пристигна точно в подходящия момент, за да види собствената си внушителна смърт — този път е хубава, изглежда доста величествено на фона на този суров пейзаж. Дори ти трябва да си в състояние да го признаеш. Не е ли така?

Даниел рязко извърна поглед.

— Както и да е, докъде бях стигнал? Хмм, собствената й внушителна смърт, това вече го казах... А, да! Тя остана точно толкова дълго, че да те види как се хвърляш от ръба на скалата и забравяш да използваш крилетата си.

Даниел унило оброни глава.

— Това не мина особено добре.

Ръката на Даниел се изстреля и сграбчи Кам за гърлото.

— Очакваш да повярвам, че просто си гледал? Нима не говори с нея? Не разбра кое е следващото място, на което ще отиде? Не се опита да я спреш?

Кам изсумтя и се изви, за да се изтръгне от хватката на Даниел.

— Изобщо не съм се доближавал до нея. Когато стигнах до това място, тя си беше отишла. Повтарям: ти каза, че нямаш нужда от помощта ми.

— Нямам. Не се меси в това. Аз сам ще се справя с него.

Кам се подсмихна и се отпусна назад на килимчето, като кръстоса крака пред тялото си.

— Въпросът, Даниел, е... — каза той, като поднесе шепа сухи хималайски червени боровинки към устните си. — Дори и да вярвах, че можеш да се справиш сам с това, което, на основание на съществуващото ти досие, не смятам — той размаха пръст, — ти не си сам в това. Всички я търсят.

— Какво искаш да кажеш с това „всички“?

— Когато тръгна след Лус в нощта, в която се бихме с Прокудениците, да не си мислеше, че ние останалите просто сме останали да си седим и да пляскаме карти? Габ, Роланд, Моли, Ариана, дори онези две тъпи хлапета–Нефилими — всички те са някъде там, опитвайки се да я намерят.

— Остави ги да направят това?

— На никого не съм пазач, братле.

— Не ме наричай така — тросна се Даниел. — Не мога да повярвам това. Как са могли? Това е моя отговорност...

— Свободна воля. — Кам сви рамене. — Много е модно напоследък.

Крилете на Даниел изгаряха гърба му, безполезни. Как можеше да се справи с половин дузина Анахронизми, блъскащи се тромаво из миналото? Падналите ангели като него щяха да знаят колко крехко е миналото, щяха да внимават. Но Шелби и Майлс? Те бяха хлапета. Щяха да действат безразсъдно. Нямаше да знаят по-добър начин на действие. Можеха да унищожат всичко за Лус. Можеха да унищожат самата Лус.

Не. Даниел не би дал на никого от тях шанса да се добере до нея преди него.

И все пак — Кам го беше направил.

— Как мога да ти вярвам, че не си се намесил? — попита Даниел, като се опитваше да не показва отчаянието си.

Кам завъртя очи:

— Защото ти знаеш, че аз знам колко опасна е намесата. Крайните ни цели може и да са различни, но и на двама ни е нужно тя да се измъкне от това жива.

— Чуй ме, Кам. Всичко е заложено на карта тук.

— Не ме подценявай. Знаем какво е заложено на карта. Ти не си единственият, който вече се е борил твърде дълго.

— Аз... страхувам се — призна Даниел. — Ако тя промени миналото твърде дълбоко...

— Това може да промени тази, която ще бъде тя, когато се върне в настоящето? — каза Кам. — Да, и аз съм уплашен.

Даниел затвори очи.

— Това ще означава, че всякакъв шанс, който е имала да развали това проклятие...

— Ще бъде пропилян.

Даниел измери с поглед Кам. Двамата не бяха разговаряли така — като братя — от векове.

— Значи тя беше сама? Сигурен си, че никой от останалите не е успял също да се добере до нея?

За миг Кам зарея поглед покрай Даниел, към едно място на планинското било зад тях. То изглеждаше толкова пусто, колкото се

чувстваше Даниел. От колебанието на Кам по тила на Даниел полазиха тръпки.

— Никой от другите не беше стигнал до нея — каза Кам най-накрая.

— Сигурен ли си?

— Аз съм онзи, който я видя тук. Ти си онзи, който никога не се появява навреме. И освен това, за факта, че тя е тук, не е виновен никой, освен теб.

— Не е вярно. Не съм й показал как да използва Вестителите.

Кам се изсмя горчиво.

— Нямам предвид Вестителите, тъпак такъв. Искам да кажа, че според нея тук става дума само за вас двамата. Глупава кавга между влюбени.

— Наистина става дума за нас двамата. — Гласът на Даниел беше напрегнат. С удоволствие щеше да вдигне онзи голям камък зад главата на Кам и да го пусне върху черепа му.

— Лъжец. — Кам скочи на крака: гореща ярост проблясваше в зелените му очи. — Става дума за нещо далеч по-голямо, и ти знаеш, че е така. — Той изопна плещи назад и освободи огромните си нашарени с жилки криле. Те изпълниха въздуха със златисто сияние, закривайки за миг слънцето. Когато се извиха към Даниел, той отстъпи назад, отвратен. — По-добре да я намериш, преди тя — или някой друг — да се намеси и да пренапише цялата ни история. И да превърне теб, мен, всичко това — Кам щракна с пръсти — в отживелица.

Даниел се озъби, разпервайки собствените си сребристо-бели криле, чувствайки как се простират безкрайно отстрани до тялото му, потръпвайки, когато започнаха да пулсират близо до тези на Кам. Сега се чувстваше по-затоплен, и способен на всичко.

— Ще се справя с това... — подхвана той.

Но Кам вече бе излетял: когато се оттласна, за да полети, от земята се надигнаха малки спираловидни вихрушки от пръст. Даниел заслони очи от слънцето и погледна нагоре, когато златистите криле се размахаха из небето, а после, след миг, изчезнаха.

ЛЮБОВ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

Версай, Франция, 14 февруари 1723 г.

Пляс.

Лус излезе от Вестителя и се озова под вода.

Отвори очи, но топлата, мътна вода беше толкова щипеща, че бързо ги стисна отново. Подгизналите ѝ дрехи я теглеха надолу, затова тя с усилие изхлузи палтото от норки. Докато то потъваше под нея, тя зарита силно към повърхността, отчаяно копнееща да си поеме въздух.

Водата стигаше само на няколко сантиметра над главата ѝ.

Тя се задъха; после краката ѝ допряха дъното и тя се изправи. Избърса водата от очите си. Намираше се във вана.

Трябваше да се отбележи обаче — това беше най-огромната вана, която някога беше виждала, с размерите на малък плувен басейн. Беше бъбрековидна и изработена от най-гладкия бял порцелан, и беше единствената мебел в средата на гигантско помещение, което приличаше на галерия в музей. По високите тавани, подобно на фрески, бяха изрисувани огромни портрети на тъмнокосо семейство, което имаше кралски вид. Плетеница от златни рози обрамчваше всеки бюст, а между тях кръжаха пълнички херувими, тръбящи към небето. До всяка от стените — облепени с тапети с изящни преплетени шарки в тюркоазно, розово и златисто — имаше огромни, украсени с пищна резба дървени шкафове.

Лус се отпусна отново във ваната. Къде беше сега? Опипа повърхността, разделяйки близо тринайсет сантиметра пенести мехурчета, гъсти като подсладен крем с бита сметана. Отгоре се полюшваше гъба за баня с размерите на възглавница, и тя осъзна, че не се беше къпала от Хелстън насам. Беше мръсна. Изтърка лицето си с гъбата, после се залови да смъкне останалите си дрехи. С плясък захвърли всичките подгизнали дрехи през ръба на ваната.

Точно в този миг Бил изплува бавно от водата във ваната и започна да кръжи на трийсетина сантиметра над повърхността. Онази

част от ваната, от която се беше надигнал, бе тъмна и размътена от гаргойлска мръсотия.

— Бил! — извика тя. — Не се ли сещаш, че имам нужда от няколко минути усамотение?

Той вдигна ръка да заслони очите си:

— Ей, Челюсти, свърши ли да се мяташ там? — С другата ръка избърса няколко мехурчета от плешивата си глава.

— Можеше да ме предупредиш, че ми предстои подводно гмуркане! — възкликна Лус.

— Аз наистина те предупредих! — Той подскочи до ръба на ваната и се заклатушка по него, докато застана в лицето на Лус. — Точно като излизахме от Вестителя. Ти просто не ме чу, защото беше под водата!

— Много полезно, благодаря.

— И без това имаше нужда от баня — каза той. — Това е голяма нощ за теб, сладурче.

— Защо? Какво става?

— Какво става, пита тя! — Бил я сграбчи за рамото. — Само най-големият бал, откакто Кралят Слънце се възкачи на престола! И искам да кажа, какво, ако домакин на това грандиозно празненство е неговият мазен, току-що навлязъл в пубертета, син? Пак ще е точно там долу в най-просторната, най-великолепната бална зала във Версай — и всички ще бъдат там!

Лус сви рамене. Това за бала звучеше чудесно, но нямаше нищо общо с нея.

— Ще поясня — каза Бил. — Всички ще бъдат там, включително Лиз Вирджили. Принцесата на Савой? Това да ти говори нещо? — Той натисна Лус по носа. — Това си ти.

— Хм — каза Лус, като облегна отново глава на покритата със сапунена пяна стена на ваната. — Звучи като голяма нощ за нея. Но какво се предполага да правя аз, докато всички те са на бала?

— Виж, помниш ли, когато ти казах...

Дръжката на вратата към голямата баня се въртеше. Бил я измери с поглед и изпъшка.

— Следва продължение.

Когато вратата се отвори със замах, той стисна заострения си нос и изчезна под водата. Лус се изви и го ритна към другия край на

ваната. Той изплува отново на повърхността, изглежда я гневно и се понесе по гръб из сапунената пяна.

Бил може и да беше невидим за хубавото момиче с къдрици с царевичен цвят, което стоеше на прага в дълга рокля с цвят на червена боровинка — но Лус не беше. Когато видя, че във ваната има някой, момичето отстъпи назад.

— О, принцесо Лиз! Простете! — възкликна момичето на френски. — Казаха ми, че тази стая е празна. Бях... бях приготвила вана за принцеса Елисавета — тя посочи към ваната, в която се киснеше Лус — и точно щях да я изпратя тук с дамите ѝ.

— Е... — Лус си блъскаше ума, обзета от отчаяно желание да прозвучи по-царствено, отколкото се чувстваше. — Не може да я изпратите. Нито дамите ѝ. Това са моите покои, където възнамерявах да се изкъпя на спокойствие.

— Хилядократно моля да ме извините — каза момичето, като се кланяше.

— Всичко е наред — каза Лус бързо, когато видя искреното отчаяние на момичето. — Сигурно просто е станало недоразумение.

Момичето направи реверанс и понечи да затвори вратата. Бил подаде рогатата си глава над повърхността на водата и прошепна: „Дрехи!“ Лус го натисна надолу с голата си ръка.

— Чакай! — провикна се Лус след момичето, което бавно отвори отново вратата. — Имам нужда от помощта ти. Да се облека за бала.

— Ами придворните ви дами, мадмоазел? Може Агата или Елоиз...

— Не, не. С момичетата се скарахме — Лус продължи припряно, като се опитваше да не говори твърде много от страх да не се издаде напълно. — Избраха ми да облека, хм, най-ужасната рокля. Затова ги отпратих. Този бал е важен, знаеш.

— Да, мадмоазел.

— Би ли могла да ми намериш нещо? — обърна се Лус към момичето, като посочи към гардероба.

— Аз ли? Да ви п-помогна да се облечете?

— Ти си единствената тук, нали? — каза Лус, като се надяваше, че нещо в този гардероб ще ѝ стане — и ще изглежда поне донякъде прилично и подходящо за бал. — Как се казваш?

— Ан-Мари, мадмоазел.

— Чудесно — каза Лус, опитвайки се да имитира Лусинда от Хелстън, като просто се държи важно и надменно. И за всеки случай вмъкна и малко от поведението на човек, който си дава вид, че знае всичко — беше го усвоила от Шелби. — Хайде, побързай, Ан Мари. Нямам намерение да закъснея заради твоята мудност. Бъди така добра и ми донеси рокля.

Десет минути по-късно Лус стоеше пред скъпо трикрило огледало, възхищавайки се на бродерията върху бюста на първата рокля, която Ан-Мари беше измъкнала от дрешника. Роклята беше ушита от пластове черна тафта, стегнато прибрана в талията, а после се разстилаше във великолепна широка форма на камбана близо до земята. Косата на Лус беше вдигната и събрана на кок, после — прибрана под тъмна, тежка перука от натруфени къдрици. Лицето ѝ проблясваше от положените върху него пудра и руж. Носеше толкова много долни дрехи, че се чувстваше, сякаш някой бе обвинил тялото ѝ с двайсет и пет килограмова тежест. Как се движеха момичетата в тези дрехи? Да не говорим пък за танцуване?

Докато Ан-Мари пристягаше корсета около тялото ѝ, Лус ахна при вида на отражението си. Перуката я правеше да изглежда с пет години по-възрастна. И беше сигурна, че никога не беше имала толкова дълбоко деколте. В никой от животите си.

За съвсем кратък миг тя си позволи да забрави нервността от мисълта за предстоящата среща е миналото си превъплъщение — принцесата — и за това, дали щеше да намери отново Даниел, преди да е превърнала любовта им в огромна каша — и просто почувства онова, което сигурно всяко друго момиче, отиващо на онзи бал през онази нощ бе изпитвало: в рокля като тази, дишането беше надценяван лукс.

— Готова сте, мадмоазел — прошепна почтително Ан-Мари. — Сега ще ви оставя, ако ми позволите.

Щом Ан-Мари затвори вратата зад гърба си, Бил се оттласна и излезе от водата, разпилявайки студени пръски сапунена пяна из стаята. Приблужи се плавно до гардероба и спря върху малко столче за крака, тапицирано в тюркоазна коприна. Посочи роклята на Лус, перуката ѝ, после отново роклята.

— О–ла–ла. Фантастично.

— Дори още не си видял обувките ми. — Тя повдигна крайчеца на полата си, за да разкрие чифт заострени отпред изумруденозелени обувки с висок ток, инкрустирани с цветя от нефрит. Бяха в тон с изумруденозелената дантела, с която беше поръбено деколтето на роклята ѝ, и вероятно никога не беше виждала — камо ли пък нахлузвала на краката си — толкова великолепни обувки.

— Оооо! — изписка Бил. — Много в стил рококо.

— Значи, наистина ще направя това? Просто ще отида там и ще се преструвам...

— Никакви преструвки. — Бил поклати глава. — Владей положението. Дръж се, сякаш имаш право да се разхождаш с това огромно деколте, момиче, знаеш, че искаш да го направиш.

— Добре, ще се престоря, че не си казал това. — Лус се засмя треперливо. — Значи отивам горе и „владая положението“ или каквото е там. Но какво да правя, когато открия миналото си превъплъщение? Не знам нищичко за нея. Дали не трябва просто да...

— Хвани я за ръката — каза загадъчно Бил. — Ще бъде много докосната от този жест, сигурен съм.

Бил очевидно намекваше нещо, но Лус не разбираше. После си спомни думите му точно преди да се гмурнат в последния Вестител.

— Разкажи ми за триизмерното сливане.

— Аха. — Бил се престори, че се обляга на невидима стена във въздуха. Крилете му се превърнаха в размазано петно, когато запърха пред нея. — Нали знаеш как някои неща са просто твърде чудновати и неземни, за да бъдат определени със скучни стари думи? Като, например, начинът, по който изпадаш в блаженство, когато Даниел се наведе над теб за дълга целувка, или чувството на топлина, което се разнася из тялото ти, когато крилете му се размахват в тъмна нощ...

— Недей. — Ръката на Лус неволно се вдигна към сърцето ѝ. Не съществуваха думи, които биха могли да опишат истински онова, което Даниел я караше да изпитва. Бил се подиграваше с нея, но това не означаваше, че тя страда по-малко, задето беше далече от Даниел толкова дълго.

— Същото е и с триизмерното пътуване. Просто трябва да го изживееш, за да го разбереш.

Щом Бил отвори вратата на Лус, в стаята нахлуха звуците от далечна оркестрова музика и вежливият шепот на голяма тълпа. Тя почувства как нещо я притегля там долу. Може би беше Даниел. Може би беше Лиз.

Бил се поклони във въздуха:

— След вас, принцесо.

Тя последва посоката на шума надолу по две широки, виещи се златисти стълбища: музиката се усилваше с всяка стъпка. Докато преминаваше бързо през една празна галерия в следващата, започна да подушва съблазнителните ухания на печени пълпъдъци, ябълков сладкиш и картофен огретен. И парфюм — толкова много, че ѝ беше трудно да си поеме въздух, без да се закашля.

— Сега не се ли радваш, че те накарах да си вземеш вана? — попита Бил. — Един флакон благовония по-малко, който да отваря дупки в озоновия слой.

Лус не отговори. Беше влязла в дълъг коридор с огледала, а пред нея две жени и един мъж пресичаха коридора, запътили се към входа на голяма стая. Жените не вървяха, а се плъзгаха. Жълтата и синята рокля почти свистяха по пода. Мъжът вървеше между тях: надиплената му бяла риза беше изискана и спретната под дългия сребрист жакет, а токовете му — почти толкова високи, колкото тези на обувките на Лус. И тримата носеха перуки, с цял фут по-високи от тази върху главата на самата Лус, която ѝ се струваше огромна и тежеше цял тон. Като ги гледаше, Лус се почувства непохватна и тремава, заради начина, по който полите ѝ се полюшваха ту на една, ту на друга страна, докато вървеше.

Те се обърнаха да я погледнат и всичките три чифта очи се присвиха, сякаш веднага им ставаше ясно, че не е възпитана да присъства на балове във висшето общество.

— Не им обръщай внимание — каза Бил. — Във всеки живот има сноби. В края на краищата те не те превъзхождат с нищо.

Лус кимна, тръгвайки зад тримата, които минаха през две огледални врати и влязоха в балната зала. Олицетворението на всички бални зали. Не можеше да има друга като нея.

Лус не можа да се сдържи. Спря като закована и прошепна:

— Уау.

Беше величествено. Дузина полилеи висяха ниско от високия таван и проблясваха с ярки бели свещи. Там, където не бяха огледални, стените бяха покрити със злато. Настланият с паркет дансинг сякаш се простираше чак в съседния град, а около него в кръг бяха подредени дълги маси с бели ленени покривки, на които бяха поставени подложки от фин порцелан, блюда с торти и бисквити и големи кристални високи чаши, пълни с вино с цвят на рубин. Хиляди бели нарциси се подаваха от стотици тъмночервени вази, поставени върху десетките маси за хранене.

В далечния край на залата се подреждаше редица от изискано облечени млади жени. Бяха десетина, застанали заедно, като си шушукаха и се смееха пред голяма златна врата.

Друга тълпа се беше събрала около огромна кристална купа за пунш близо до оркестъра. Лус си взе една чаша.

— Извинете? — запита тя две жени до нея. Изкусно оформените им къдрици образуваха кули–близнаци върху главите им. — За какво са се наредили тези момичета?

— Ами, за да се подмажат на краля, разбира се. — Едната от жените се подсмихна. — Тези *demoiselles* са тук, за да видят дали могат да му се понравят достатъчно, за да се ожени за тях.

Женитба ли? Но те изглеждаха толкова млади. Съвсем внезапно кожата на Лус започна да се сгорещява и я засърбя. После ѝ просветна: Лиз е в тази редица.

Лус преглътна с усилие и огледа изучаващо всяка от младите жени. Ето я там, третата в редицата, внушително опакована в дълга черна рокля, съвсем малко по–различна от онази, с която бе облечена самата Лус. Раменете ѝ бяха наметнати с черна къса кадифена пелерина, а очите ѝ нито за миг не се вдигаха от пода. Тя не се смееше заедно с другите момичета. Изглеждаше толкова смутена и разстроена, колкото се чувстваше Лус.

— Бил — прошепна Лус.

Но гаргойлът литна право пред лицето ѝ и ѝ даде знак да мълчи, като вдигна пръст към дебелиите си каменни устни.

— Само откачалките говорят с невидимите си гаргойли — изсъска той, — а откачалките не получават много покани за балове. Сега, тихо.

— Но какво за...

— Шшт.

— Ами триизмерното сливане?

Лус си пое дълбоко въздух. Последното указание, което ѝ беше дал, беше да хване Лиз за ръката...

Тя се приближи с бързи крачки, като прекоси дансинга и подмина сервитьорите с подносителите им с гъши дроб и малинов ликьор. Едва не се блъсна право в момичето зад Лиз, което се опитваше да се провери пред Лиз в редицата, като се преструваше, че шепне нещо на някаква приятелка.

— Извинете — каза Лус на Лиз, чиито очи се разшириха, а устните ѝ се разтвориха и от устата ѝ се откъсна съвсем тихо смутено ахване.

Но Лус не можеше да чака Лиз да реагира. Посегна надолу и я сграбчи за ръката. Тя се вмести в нейната идеално, като парче от пъзел. Лус я стисна.

Стомахът на Лус се присви, сякаш се беше спуснала по първата височина, пътувайки със скоростно увеселително влакче. Кожата ѝ започна да вибрира и я обзе сънливо усещане, сякаш леко се олюляваше. Почувства как клепачите ѝ потрепнаха, но някакъв инстинкт ѝ подсказа да продължава да държи здраво ръката на Лиз.

Примигна, Лиз също примигна, а после двете примигнаха едновременно — и от другата страна на примигването, Лус видя себе си в очите на Лиз... а после видя Лиз от собствените си очи... и после...

Не можеше да види пред себе си абсолютно никого.

— О! — извика тя и гласът ѝ звучеше точно както винаги. Погледна надолу към ръцете си, които изглеждаха точно както си бяха изглеждали винаги. Вдигна ръка и опипа лицето си, косата си, перуката — всички те ѝ се струваха същите като преди. Но нещо... нещо се бе изменило.

Повдигна крайчеца на роклята си и надзърна надолу към обувките си.

Бяха тъмно-пурпурни. С ромбоидни високи токове, и завързани на глезена с елегантна сребриста панделка.

Какво беше направила?

После осъзна какво бе имал предвид Бил с това „да стане триизмерна“.

Буквално беше влязла в тялото на Лиз.

Лус хвърли поглед наоколо стресната. За неин ужас всички останали момичета в редицата бяха неподвижни. Всъщност всички, които Лус гледаше, бяха застинали съвсем неподвижно. Сякаш цялата група беше включена на „Пауза“.

— Виждаш ли? — Гласът на Бил прозвуча като топъл полъх в ухото ѝ. — Няма думи за това, нали?

— Какво става, Бил? — Гласът ѝ се усилваше.

— Точно сега, не кой знае какво. Трябваше да спра за малко забавлението, да не си изкараш ума от страх. Щом изясним нещата с триизмерното сливане, ще го задвижа отново.

— Значи... никой не може да види това точно сега? — попита Лус, като размаха бавно ръка пред лицето на красивото тъмнокосо момиче, застанало пред Лиз. Момичето не трепна. Не мигна. Лицето ѝ беше застинало в безкрайно широка усмивка.

— Не. — Бил демонстрира, като изплезил език и го размърда близо до ухото на застаряващ мъж, който стоеше замръзнал, вдигнал между пръстите си един охлюв на сантиметри от устата си. — Не и докато не щракна с пръсти.

Лус издиша шумно, отново изпълнена със странно облекчение, че има помощта на Бил. Имаше нужда от няколко минути, за да свикне с представата, че беше... беше ли наистина...

— Намирам се в тялото на предишното си превъплъщение — каза тя.

— Да.

— Тогава къде съм отишла? Къде е тялото ми?

— Ти си някъде там вътре. — Той почука по ключицата ѝ. — Ще се появиш отново, когато... Ами, когато му дойде времето.

Но засега си се вмъкнала напълно в миналото си. Като сладка малка костенурка във взета назаем коруба. Само дето е нещо повече от това. Когато си в тялото на Лиз, самите ви същества са преплетени, така че цял куп хубави неща вървят в комплект. Спомените ѝ, увлеченията ѝ, обноските ѝ — за твой късмет. Разбира се, налага се да се справяш и с недостатъците ѝ. Ако си спомням добре, тя твърде често говори, без да мисли, или прави нетактични забележки. Затова внимавай.

— Удивително — прошепна Лус. — Значи, ако само мога да намеря Даниел, ще почувствам точно каквото изпитва тя към него.

— Да, предполагам, но сигурно осъзнаваш, че щом щракна с пръсти, Лиз има задължения на този бал, които не включват Даниел. Това не е по вкуса му и с това искам да кажа: няма начин стражите да пуснат един беден коняр тук вътре.

Лус не я беше грижа за нищо от това. Беден коняр или не, тя щеше да го намери. Не можеше да чака. В тялото на Лиз можеше дори да го прегърне, може би дори да го целуне. Очакването и предусещането на изживяването беше почти непосилно.

— Ехо? — Бил я перна с твърдия си пръст по слепоочието. — Готова ли си вече? Влизай вътре, разбери какво можеш да видиш и после изчезвай, докато още не е станало късно, ако се сецаш какво имам предвид.

Лус кимна. Оправи черната рокля на Лиз и вдигна глава малко по-високо.

— Хайде, давай.

— И... старт. — Бил щракна с пръсти.

За частица от секундата, шумът от празненството започна да прескача като запис върху надраскана грамофонна плоча. После всички разговори, прекъснати изведнъж наред думата, всеки полъх от парфюм, носещ се из въздуха, всяка капка пунш, плъзгаща се по всяко окичено с бижута гърло, всяка музикална нота, от всеки музикант в оркестъра, се раздвижиха отново, изгладиха се и продължиха, сякаш абсолютно нищо не се беше случило.

Само Лус се беше променила. Хиляди думи и образи връхлетяха ума ѝ. Просторна селска къща със сламен покрив в предпланините на Алпите. Кестеняв кон на име Гош. Мирис на сено навсякъде. Самотен бял божур с дълга дръжка, положен на възглавницата ѝ. И Даниел. Даниел. Даниел. Връщащ се от кладенеца с четири тежки кофи вода, окачени на праметнат на раменете му прът. Заемащ се да среши Гош рано-рано всяка сутрин, за да може Лиз да излезе с него на езда. Когато ставаше дума за дребни, прекрасни услуги за Лус, Даниел не забравяше нищо, въпреки целия тежък труд, който вършеше за баща ѝ. Виолетовите му очи, които винаги я намираха. Даниел в сънищата ѝ, в сърцето ѝ, в обятията ѝ. Беше като проблясъците от спомените на Лушка, които я бяха осенили в Москва, когато докосна черковната

порта — но по-силни, по-завладяващи, превърнали се в частица от съществуването ѝ.

Даниел беше тук. В конюшните или жилищата за слугите. Беше тук. И тя щеше да го намери.

Нещо прошумоля близо до врата на Лус. Тя подскочи.

— Само аз. — Бил подхвъркна над горния край на късата ѝ пелерина. — Справяш се страхотно.

Големите златни врати в предния край на помещението бяха отворени от двама лакеи, които стояха мирно от двете страни. Момичетата на опашката пред Лус започнаха да се кискат възбудено, а после в залата внезапно настъпи тишина. Междувременно Лус се оглеждаше за най-бързия начин да излезе оттук и да се озове в обятията на Даниел.

— Съсредоточи се, Лус — каза Бил, сякаш прочел мислите ѝ. — Всеки момент ще те повикат да изпълниш задължението си.

Струнните инструменти на оркестъра подеха бароковите начални акорди на Ballet de Jeunesse и вниманието на цялата зала се измести. Лус последва погледите на всички останали и ахна: разпозна мъжа, който стоеше на вратата, загледан към празненството, с превръзка на едното око.

Беше дук дьо Бурбон, братовчедът на краля.

Той беше висок и мършав, спаружен като бобово стъбло по време на суша. Синият кадифен костюм, който не му стоеше добре, бе украсен с бледоморав шарф, в тон с бледоморавите дълги чорапи на тънките му като клечки крака. И безвкусната му напудрена перука, и млечнобялото му лице бяха изключително грозни.

Не разпозна дука от някоя снимка в учебник по история. Знаеше твърде много за него. Знаеше всичко. Например, как кралските придворни дами си разменяха пиперливи шеги за печалния размер на жезъла на дука. За това, как бе изгубил окото си (нещастен случай по време на лов, на един излет, в който се беше включил, за да усмири краля). И за това как точно сега дукът щеше да изпрати момичетата, които беше подбрал предварително като подходящи кандидатки за женитба, на дванайсетгодишния крал, който чакаше вътре.

А Лус — не, Лиз — отрано беше станала фаворитката на дука за запълването на тази празнина. Това беше причината за тежкото, мъчително чувство в гърдите ѝ. Лиз не можеше да се омъжи за краля,

защото обичаше Даниел. Обичаше го пламенно от години. Но в този живот Даниел беше слуга и двамата бяха принудени да крият романса си. Лус изпита парализиращия страх на Лиз — че ако се понравеше на краля тази вечер, всякаква надежда да има живот заедно с Даниел щеше да изчезне.

Бил я беше предупредил, че триизмерното пътуване ще е напрегнато, но Лус нямаше как да е подготвена за връхлитането на толкова силни емоции: всички страхове и съмнения, които някога бяха минавали през ума на Лиз, всички надежди и мечти, заляха Лус. Беше прекалено.

Тя ахна и се огледа наоколо към залата — гледаше накъде ли не, само не и към дука. И осъзна, че знаеше всичко, което имаше да се знае за това време и място. Внезапно разбра защо кралят си търси съпруга, макар вече да беше сгоден. Разпознаваше половината лица, които се движеха около нея из балната зала, знаеше историите им и знаеше кои й завиждаха. Знаеше каква стойка да заеме в роклята със стегнат корсет, за да може да диша нормално. И знаеше, съдейки от опитния поглед, който хвърли на танцьорите, че Лиз е обучавана в изкуството на балните танци още от детството си.

Усещането да се намира в тялото на Лиз беше злоещо и странно, сякаш Лус беше едновременно призракът и преследваната.

Оркестърът стигна до края на песента и един мъж близо до вратата пристъпи напред, за да прочете едно име от някакъв свитък:

— Принцеса Лиз Савойска.

Лус вдигна глава с по-голяма елегантност и увереност, отколкото беше очаквала, и прие ръката на младия мъж в бледозелена жилетка, който се бе появил да я отведе в приемната на краля.

Щом се озова в изцяло боядисаната в пастелно-синьо стая, Лус се опита да не се взира в краля. Високата му сива перука изглеждаше глупаво, поставена над дребното му, изпито лице. Бледосините му очи обхождаха похотливо редицата от херцогини и принцеси — всичките красиви, всичките — изискано облечени — така, както човек, лишен от храна, може да гледа лакомо към прасе, което се върти на шиш.

Пъпчивата фигура на трона беше още почти дете.

Луи XV бе поел короната едва на пет години. В съответствие с предсмъртното желание на баща му бяха го сгодили за испанската принцеса, инфантата. Но тя все още бе едва проходило дете. Това бе

злочастен годеж. Не се очакваше младият крал, който беше крехък и болнав, да живее достатъчно дълго, за да създаде наследник с испанската принцеса, която от своя страна можеше също да умре, преди да стигне детеродна възраст. Следователно кралят трябваше да си намери съпруга, за да създаде наследник. Кое то обясняваше това разточително празненство и дамите, строени на показ.

Лус започна да подръпва нервно дантелата на роклята си, чувствайки се нелепо. Всички други момичета изглеждаха толкова търпеливи. Може би те наистина искаха да се омъжат за дванайсетгодишния крал Луи с осеяното с младежки пъпки лице, макар че Лус не проумяваше как е възможно. Всичките бяха толкова елегантни и красиви. Всички до една — от руската принцеса Елисавета, чиято обшита със сапфири кадифена рокля имаше яка, поръбена със заешка кожа, до Мария, принцесата от Полша, чийто миниатюрен нос със заоблен връх и пълни червени устни я правеха смайващо съблазнителна — се взираха в момчето-крал с широко отворени, изпълнени с надежда очи.

Но той се взираше право в Лус. С доволна усмивка, от която стомахът ѝ се преобърна.

— Тази. — Той посочи лениво към нея. — Нека да я видя отблизо.

Дукът се появи до Лус, като леко побутна раменете ѝ напред с дългите си, ледени пръсти.

— Представете се, принцесо — каза той тихо. — Това е шанс, какъвто се предоставя веднъж в живота.

Онази част от нея, която беше Лус, изстена вътрешно, но външно нещата бяха в ръцете на Лиз и тя почти доплува напред да поздрави краля. Направи реверанс, свеждайки глава със свършено премерен жест, като му протегна ръката си за целувка. Именно това очакваше семейството ѝ от нея.

— Ще надебелеете ли? — изтърси кралят пред Лус, като оглеждаше пристегнатата ѝ от корсета талия. — Харесва ми как изглежда сега — каза той на херцога. — Но не искам да надебелява.

Ако се намираше в собственото си тяло, Лус може би щеше да каже на краля точно какво мисли за отблъскващата му физика. Но Лиз се владееше до свършенство и Лус почувства как отговаря:

— Надявам се винаги да се нравя на краля с външността и характера си.

— Да, разбира се — измърка херцогът, като обикаляше плътно в кръг около Лус. — Сигурен съм, че Негово Величество може да държи принцесата на диета по свой избор.

— А лов? — попита кралят.

— Ваше Величество — поде херцогът, — това не приляга на една кралица. Имате много други компаньони за лов. Мен, например...

— Баща ми е отличен ловец — каза Лус. Мозъкът ѝ работеше вихрено, мъчейки се да стигне до нещо — каквото и да е, — което да ѝ помогне да се измъкне от тази сцена.

— Трябва ли да си легна с баща ви, в такъв случай? — подметна насмешливо кралят.

— Тъй като знам, че Ваше Величество обича оръжия — каза Лус, мъчейки се да запази любезен тон, — ви донесох подарък — найценната ловна пушка на баща ми. Той ме помоли да ви я донеса тази вечер, но не бях сигурна кога ще имам удоволствието да се запозная с вас.

Беше приковала напълно вниманието на краля. Той бе приседнал на крайчеца на трона си.

— Как изглежда? Прикладът украсен ли е със скъпоценни камъни?

— Л... ложата е ръчно изработена от черешово дърво — каза тя, като съобщаваше на краля подробностите, които Бил шепнеше от мястото си до стола на краля. — Цевта е изработена от... от...

— О, какво ли ще звучи впечатляващо? От руски оръжеен майстор, който след това е заминал да работи за царя. — Бил се надвеси над сладкишите на краля и подуши лакомо. — Тези изглеждат добре.

Лус повтори репликата на Бил, а после добави:

— Бих могла да я донеса на Ваше Величество, ако само ми позволите да отида и да я взема от покоите си...

— Някой слуга може да донесе пушката утре, сигурен съм — каза херцогът.

— Искам да я видя сега. — Кралят скръсти ръце: сега изглеждаше още по-млад, отколкото беше в действителност.

— Моля ви. — Лус се обърна към херцога. — Ще ми достави голямо удоволствие лично да връча пушката на Негово Величество.

— Вървете. — Кралят щракна с пръсти, за да я отпрати.

На Лус ѝ идваше да се завърти на пета, но Лиз беше по-благоразумна — човек никога не се обръщаше с гръб към краля — и тя се поклони и излезе заднешком от стаята. Показа изключително елегантна сдържаност, плъзгайки се по пода, сякаш изобщо нямаше крака — точно докато се озова от другата страна на огледалната врата.

После хукна.

През балната зала, покрай бляскавите танцуващи двойки и оркестъра, като профуча от една пастелно-жълта стая в друга, обзаведена цялата в бледозелено. Тичаше покрай ахкащи дами и сумтящи господа, по подове от твърдо дърво и дебели, разкошни персийски килими, докато светлините станаха по-мъждиви и гостите на празненството оредяха, и най-последно откри вратите с крила, разделени от вертикални колони, които водеха навън. Отвори ги със сила, задъхвайки се в корсета си, за да поеме в дробовете си свежия въздух на свободата. Излезе на огромен балкон, построен от блестящ бял мрамор, който обгръщаше целия втори етаж на двореца.

Нощта беше огряна от ярки звезди; всичко, което Лус искаше, беше да бъде в обятията на Даниел и да лети нагоре към тези звезди. Само ако той беше до нея, за да я отведе далече от всичко това...

— Какво правиш тук навън?

Тя рязко се обърна. Беше дошъл за нея. Стоеше от другата страна на балкона в прости дрехи на прислужник, с объркано, тревожно и трагично изражение, безнадеждно влюбен.

— Даниел. — Тя си втурна към него. Той също тръгна към нея, виолетовите му очи грейнаха; той разтвори обятия, сияещ. Когато най-последно се докоснаха и той я обгърна в обятията си, на Лус ѝ се стори, че ще експлодира от щастие.

Но това не стана.

Тя просто стоеше там, заровила глава в прекрасните му, широки гърди. Беше си у дома. Ръцете му бяха обвити около гърба ѝ, отпуснати на кръста ѝ, и той я притегли възможно най-плътно към себе си. Тя почувства дишането му и долови стипчивия мирис на сено по врата му. Целуна го точно под лявото ухо, после под челюстта. Леки, нежни целувки, докато стигна до устните му, които се

разтвориха, опрени в нейните. Тогава целувките станаха по-дълги, изпълнени с любов, която сякаш се изливаше от самите дълбини на душата ѝ.

След миг Лус се отскубна и се взря в очите на Даниел.

— Толкова много ми липсваше.

Даниел се засмя.

— Ти също ми липсваше, през последните... три часа. Добре... добре ли си?

Лус прокара пръсти през меката като коприна руса коса на Даниел:

— Просто имах нужда да глътна малко въздух, да те намеря. — Тя го притисна здраво.

Даниел присви очи:

— Не мисля, че би трябвало да сме тук навън, Лиз. Сигурно те очакват в приемната.

— Не ме е грижа. Няма да се върна вътре. И никога не бих се омъжила за онази свиня. Никога няма да се омъжа за друг, освен за теб.

— Шшшт. — Даниел трепна, галейки я по бузата. — Някой може да те чуе. Рязали са глави и за по-дребни неща от това.

— Някой вече наистина ви чу — обади се глас от отворената врата. Херцог дьо Бурбон стоеше със скръстени на гърдите ръце, усмихвайки се самодоволно, когато видя Лиз в обятията на прост слуга. — Смятам, че кралят би трябвало да научи за това. — А после си отиде, изчезвайки в двореца.

Сърцето на Лус заби бясно, тласкано от страха на Лиз и от нейния собствен: дали беше променила историята? Трябваше ли животът на Лиз да продължи по различен начин?

Но Лус не можеше да знае, нали? Това ѝ беше казал Роланд. Каквито и промени да направеше във времето, те веднага щяха да се превърнат в част от онова, което се беше случило. И въпреки това Лус беше все още тук, така че ако бе променила историята, зарязвайки краля — е, изглежда, че това нямаше значение за Лусинда Прайс през двайсет и първи век.

Когато заговори на Даниел, гласът ѝ беше спокоен и овладян:

— Не ме е грижа дали този отвратителен херцог ще ме убие. По-скоро ще умра, отколкото да се откажа от теб.

Врълхлетя я гореща вълна, от която тя се олюля на мястото си.

— О — възкликна тя, като хвана с ръка главата си. Разпозна го смътно, като нещо, което беше виждала хиляди пъти преди, но никога не му беше обръщала внимание.

— Лиз — прошепна той. — Знаеш ли какво предстои?

— Да — прошепна тя.

— И знаеш, че ще бъда с теб до края? — Очите на Даниел се впиха в нея, изпълнени с нежност и тревога. Не я лъжеше. Никога не я беше лъгал. Никога нямаше да го направи. Сега тя знаеше това, виждаше го. Той ѝ разкриваше точно толкова, колкото да я опази жива още няколко мига, да намекне всичко, което Лус вече започваше да научава сама.

— Да. — Тя затвори очи. — Но има толкова много неща, които все още не разбирам. Не знам как да попреча това да се случи. Не знам как да разваля това проклятие.

Даниел се усмихна, но в очите му напиха сълзи.

Лус не се страхуваше. Чувстваше се свободна. Толкова свободна, колкото не се бе чувствала никога преди.

Странно, дълбоко разбиране се разгръщаше в паметта ѝ. Нещо започваше да се провижда през мъглата в ума ѝ. Една целувка от Даниел щеше да разтвори врата, освобождавайки я от брак без любов с едно разглезено и злонравно дете, от клетката на това тяло. Това тяло не беше истинската ѝ същност. Беше просто черупка, част от наказание. И следователно смъртта на това тяло изобщо не беше трагедия — беше просто краят на една глава. Красиво, необходимо освобождение.

По стълбите зад тях прозвучаха стъпки. Херцогът, който се връщаше с хората си. Даниел сграбчи раменете ѝ.

— Лиз, чуй ме...

— Целуни ме — примоли се тя. Лицето на Даниел се промени, сякаш не му беше нужно да чува нищо друго. Повдигна я от земята и я притисна силно към гърдите си. Гъделичкаща топлина премина през тялото ѝ, докато го целуваше все по-силно и пламенно, забравяйки се напълно. Изви гърба си като дъга, наклони глава към небето и зацелува Даниел, докато ѝ се зави свят от блаженство. Докато тъмни следи от сенки започнаха да се вихрят и затъмниха звездите отгоре. Черна симфония. Но зад нея имаше светлина. За първи път Лус можеше да почувства светлината, която блестеше през мрака.

Беше истинско великолепиe.

Беше време да върви.

Изчезвай, докато още не е станало късно, беше я предупредил Бил. Докато още беше жива.

Но тя още не можеше да си тръгне. Не и докато всичко беше толкова топло и прекрасно. Не и докато Даниел все още я целуваше, обезумял от страст. Тя отвори очи и цветовете на косата и лицето му и на самата нощ се разгоряха по-ярки и по-красиви, осветени от силно сияние.

Това сияние идваше отнякъде дълбоко в самата Лус.

С всяка целувка тялото ѝ се промъкваше по-близо до светлината. Това беше единственият истински начин да се върне при Даниел. Да излезе от един земен живот и да влезе в друг. Лус с радост бе готова да умре хиляда пъти, стига само да може да бъде отново с него от другата страна.

— Остани с мен — изрече умолително Даниел, още докато тя чувстваше как се нажежава до бяло.

Тя изстена. По лицето ѝ струяха сълзи. Устните ѝ се разтвориха в съвсем лека усмивка.

— Какво има? — попита Даниел. Не спираше да я целува. — Лиз?

— Има... толкова много любов — каза тя, отваряйки очи точно когато огънят избухна като разцъфнало цвете от гърдите ѝ. Огромен стълб от светлина експлодира в нощта, пращайки горещина и пламъци високо в небето, като събори Даниел, събори Лус, пращайки я право извън смъртта на Лиз и някъде в тъмнината, където ѝ беше леденостудено и тя не виждаше нищо. Врълхлетя я разтърсваща вълна от световъртеж.

После проблесна мъничка светлинка.

Появи се лицето на Бил, което кръжеше над Лус с разтревожено изражение. Тя лежеше просната по очи върху равна повърхност. Докосна гладкия камък под себе си, чу водата, която се стичаше наблизко, подуши хладния въздух с дъх на плесен. Беше се озовала във Вестител.

— Изплаши ме — каза Бил. — Не знаех... искам да кажа, когато тя умря, не знаех как... не знаех дали не си се заклешила някак... Но не бях сигурен. — Той поклати глава, сякаш за да пропъди мисълта.

Тя се опита да се изправи, но краката не я държаха и всичко наоколо ѝ се струваше невероятно студено. Седна с кръстосани крака, облегната на каменната стена. Отново носеше черната рокля със смарагдовозелената украса. Смарагдовозелените пантофки стояха една до друга в ъгъла. Бил сигурно ги бе изхлузил от краката ѝ и я беше сложил да легне, след като тя беше... след като Лиз... Лус още не можеше да повярва.

— Можеш да виждам разни неща, Бил. Неща, които никога не съм знаела преди.

— Например?

— Например че тя беше щастлива, когато умря. Аз бях щастлива. В екстаз. Всичко беше просто толкова прекрасно. — Умът ѝ препускаше. — Да знам, че той ще ме чака от другата страна, да знам, че всичко, което правя, е да избягам от нещо погрешно и потискащо. Че красотата на нашата любов може да издържи на смъртта, може да издържи на всичко. Беше неописуемо.

— Неописуемо опасно — каза кратко Бил. — Нека не го правим отново, става ли?

— Не го ли проумяваш? Откакто оставих Даниел в настоящето, това е най-хубавото нещо, което ми се е случило. И...

Но Бил отново бе изчезнал в тъмнината. Тя чу ромоленето на водопада. Миг по-късно — шум от кипяща вода. Когато Бил се появи отново, беше направил чай. Донесе чайника върху тънък метален поднос и подаде на Лус чаша, от която се вдигаше пара.

— Откъде взе това? — попита тя.

— Казах, нека да не правим повече това, ясно?

Но Лус беше твърде вгълбена в собствените си мисли, за да го чуе наистина. Това беше най-близкото подобие на яснота, до което беше стигала. Щеше отново да предприеме триизмерно — как го беше нарекъл той? — спояване. Щеше да проследи животите си до края им, един след друг, докато в един от тези животи откриеше точно защо се беше случило.

А после щеше да развали това проклетие.

ЗАТВОРНИКЪТ

Париж, Франция, 1 декември 1723 г.

Даниел изруга.

Вестителят го беше стоварил върху легло от влажна, мръсна слама. Той се претърколи и се надигна до седнало положение, с гръб, опрян в замръзнала каменна стена. От нещо в тавана по челото му падаха студени, мазни капки, но не беше достатъчно светло, за да види какво е.

Срещу него имаше гол тесен прозорец, грубо издълбан в камъка и широк едва колкото да провре юмрук през него. Той пропускаше вътре само тъничък сноп лунна светлина, но достатъчно студен нощен въздух, за да е почти смразяващо студено.

Не можеше да види плъховете, тичащи бързо из килията, но можеше да почувства как лъскавите им тела се гърчат из плесенясалата слама под краката му. Можеше да почувства как грапавите им неравни зъби се впиват като зъбци на трион в кожата на обувките му. Почти не можеше да диша от вонята на изпражненията им. Ритна и се разнесе цвърчене. После прибра крака под тялото си и се надигна на хълбоците си.

— Закъсня.

Гласът до Даниел го накара да подскочи. Лекомислено бе приел, че е сам. Гласът беше дрезгав шепот, сякаш пресъхнал от жажда, но въпреки това някак познат.

После се разнесе стържещ звук, като от прокаране на метал по камък. Даниел се вцепени, когато едно по-черно късче сянка се отдели от тъмнината и се надвеси напред. Фигурата застана в бледосивата светлина под прозореца, където най-после смътно се видя очертание на лице.

Неговото собствено лице.

Беше забравил тази килия, бе забравил това наказание. Значи тук беше попаднал в крайна сметка.

В някои отношения по-ранното превъплъщение на Даниел изглеждаше точно както изглеждаше той сега: същите нос и уста, същото разстояние между същите сиви очи. Косата му беше по-мръсна и разчорлена и втвърдена от мазнина, но беше също толкова бледозлатиста като сега. И въпреки това, затворникът Даниел изглеждаше толкова различен. Лицето му беше ужасно изпито и бледо, челото му — покрито със спечена мръсотия. Тялото му изглеждаше измършавяло, а по кожата му бяха избили мънистени капчици пот.

Ето какво му причиняваше отсъствието ѝ. Да, той носеше оковите на затворник — но истинският тъмничар тук беше собствената му вина.

Сега си спомни всичко. Спомни си и появата на своето бъдещо „аз“, и изтощителен, ужасен разпит. Париж. Бастилията. Където го бяха заключили стражите на херцог дьо Бурбон, след като Лиз изчезна от двореца. В съществуването на Даниел беше имало други затвори, по-жестоки условия на живот и по-лоша храна, но безпощадността на собствените му угризения през онази година в Бастилията беше едно от най-тежките изпитания, които беше преодолявал.

Някаква част от това, но не всичко, беше несправедливото обвинение в убийството ѝ.

Но...

Ако Даниел бе вече тук, заключен в Бастилията, това означаваше, че Лиз бе вече мъртва. Значи Лус вече беше дошла... и си беше отишла.

Миналото му превъплъщение имаше право. Беше твърде закъснял.

— Чакай — каза той на затворника в тъмнината, като дойде по-близо, но не толкова близо, че да рискуват да се докоснат. — Как разбра за какво съм се върнал?

Стържещият звук от влаченето на металната топка на веригата по пода означаваше, че предишното му превъплъщение се беше облегнало назад на стената.

— Не си единственият, който мина оттук да я търси.

Крилете на Даниел се нагорещиха и от тях по костите на раменете му плъзна топлина.

— Кам.

— Не, не Кам — отвърна миналото му превъплъщение. — Две хлапета.

— Шелби? — Сега Даниел удари силно с юмрук по каменния под. — И другият... Майлс. Нали не говориш сериозно? Онези нефилими? Били са тук?

— Преди около месец, струва ми се. — Той посочи към стената зад гърба си, в която бяха издълбани няколко криви резки, сякаш някой бе отмятал дните. — Опитах се да отброявам дните, но знаеш как е. Времето тече по странни начини. Изплъзва ти се.

— Помня. — Даниел потрепери силно. — Но нефилимите. Ти говори ли с тях? — Трескаво се разрови из паметта си и в ума му се появиха бледи неясни образи от затворничеството му, образи на момиче и момче. Винаги ги беше приемал за фантоми, видения, породени от скръб, просто още две от измамните видения, които го обсаждаха, когато тя си отидеше и той отново останеше сам.

— За малко. — Гласът на затворника звучеше уморено и далечно. — Не се интересуваха чак толкова от мен.

— Хубаво.

— Щом разбраха, че е мъртва, побързаха да продължат. — Сивите му очи бяха стряскащо проникателни. — Нещо, което ти и аз можем да разберем.

— Къде отидоха?

— Не знам. — На устните на затворника се появи усмивка, твърде широка за слабото му лице. — Мисля, че и те не знаеха. Трябваше да видиш колко време им отне да отворят един Вестител. Приличаха на двойка лутащи се глупаци.

Даниел почувства как почти се размива.

— Не е смешно — каза миналото му превъплъщение. — Те държат на нея.

Но Даниел не изпитваше нежни чувства към нефилимите.

— Те са заплаха за всички нас. Унищожението, което могат да предизвикат... — Той затвори очи. — Те нямат представа какво правят.

— Защо не можеш да я уловиш, Даниел? — Миналото му превъплъщение се изсмя сухо. — Виждали сме се преди в течение на хилядолетията — помня как я преследваш. И никога не я хващаш.

— Аз... не знам. — Думите заседнаха на гърлото на Даниел; зад тях напираше продължително ридание. Потръпвайки, той го сподави.

— Не мога да я достигна. По някакъв начин вечно пристигам един миг, след като вече е твърде късно, сякаш някой или нещо действа зад кулисите, за да я задържи далече от мен.

— Твоите Вестители винаги те отвеждат там, където имаш нужда да бъдеш.

— Имам нужда да бъда с нея.

— Може би те знаят по-добре от теб от какво имаш нужда.

— Какво?

— Може би тя не бива да бъде спирана. — Затворникът раздрънка апатично веригата си. — Това, че изобщо може да пътува, означава, че нещо фундаментално се е променило. Може би не можеш да я хванеш, докато тя не извърши тази промяна в първоначалното проклятие.

— Но... — Даниел не знаеше какво да каже. Риданието се надигна в гърдите му, удавяйки сърцето му в порой от срам и тъга. — Тя се нуждае от мен. Всеки миг е една изгубена вечност. А ако направи погрешна стъпка, всичко може да бъде изгубено. Тя може да промени миналото и... да престане да съществува.

— Но такава е природата на риска, нали? Залагаш всичко на най-крехката надежда. — Миналото му превъплъщение бавно започна да се пресяга, почти докосвайки ръката на Даниел. И двамата искаха да почувстват някаква връзка. В последния миг Даниел се отдръпна рязко.

Миналото му превъплъщение въздъхна.

— Какво, ако си ти, Даниел? Ами ако ти си този, който трябва да промени миналото? Ами ако не можеш да я уловиш, докато не пренапишеш проклятието така, че да включва пролука?

— Невъзможно. — Даниел изсумтя. — Погледни ме. Погледни себе си. Ние сме жалки без нея. Ние сме едно нищо, когато не сме с Лусинда. Няма причина душата ми да не иска да я намери възможно най-бързо.

Даниел искаше да отлети оттук. Но нещо го тормозеше.

— Защо не предложи да ме придружиш? — попита накрая. — Щях да ти откажа, разбира се, но някой от останалите — когато се срещнах със себе си в един друг живот, тогавашното ми превъплъщение искаше да се включи. Ти защо не искаш?

Един плъх пропълзя по крака на затворника, като спря да подуши окървавените вериги около глезените му.

— Веднъж избягах — каза той бавно. — Помниш ли?

— Да — каза Даниел, — когато... когато ние избягахме по-рано. Върнахме се право в Савой. — Той вдигна очи към лъжовната надежда, вдъхвана от светлината отвън пред прозореца. — Защо отидохме там? Трябваше да знаем, че влизаме право в капан.

Затворникът се облегна назад и раздрънка веригите си.

— Нямахме друг избор. Това място беше най-близо до нея. — Той си пое накъсано дъх. — Толкова е трудно, когато тя е между два живота. Никога нямам чувството, че мога да продължа. Зарадвах се, когато херцогът предусети бягството ми, когато се досети къде ще отида. Чакаше в Савой, чакаше на масата за вечеря на покровителя ми заедно с хората си. Чакаше да ме докара насила отново тук.

Даниел си спомни:

— Наказанието ми се струваше като нещо, което съм си заслужил.

— Даниел. — Унилото лице на затворника изглеждаше като внезапно разтърсено от електрически ток. Отново изглеждаше жив, или поне очите му изглеждаха така. Сияеха във виолетово. — Мисля, че разбрах. — Думите излязоха припряно и небрежно от устата му. — Поучи се от херцога.

Даниел облиза устни:

— Моля?

— Всички тези животи, в които казваш, че я следиш. Направи, каквото направи херцогът с нас! Изпревари я! Предусети действията ѝ! Недей просто да я настигааш. Стигни там пръв. Изчакай я.

— Но аз не знам къде ще я отведат Вестителите ѝ.

— Разбира се, че знаеш — настоя предишното му превъплъщение. — Сигурно имаш някакви слаби спомени къде ще се озове тя накрая. Може би не всяка стъпка по пътя, но накрая всичко трябва да свърши където е започнало.

Между тях премина безгласно разбиране. Прокарвайки ръце по стената близо до прозореца, Даниел призова една сянка. Тя бе невидима за него в тъмнината, но можеше да я почувства как се движи към него, и умело я обработи, докато ѝ придаде форма. Този Вестител изглеждаше толкова унил, колкото се чувстваше и той.

— Прав си — каза той, като разтвори рязко портала. — Има едно място, на което тя със сигурност ще отиде.

— Да.

— И ти. Добре е да последваш собствения си съвет и да напуснеш това място — каза Даниел мрачно. — Направо гниеш тук.

— Поне болката на това тяло разсейва вниманието ми от болката в душата ми — каза миналото му превъплъщение. — Не.

— Желая ти късмет, но няма да напусна тези стени сега. Не и докато тя не се установи в следващото си превъплъщение.

Крилете на Даниел настръхнаха на тила. Опита се да подреди в ума си времето, животите и спомените, но все така се въртеше в кръг около същата тягостна мисъл.

— Тя... тя би трябвало да е установена сега. В началото. Не можеш ли да го почувстваш?

— О — тихо каза плененото му предишно превъплъщение. Затвори очи. — Не знам дали още мога да чувствам нещо. — Затворникът въздъхна тежко. — Животът е кошмар.

— Не, не е. Вече не. Ще я намеря. Ще освободя и двама ни — изкрещя Даниел, отчаяно копнеещ да се махне оттам, отчаяно правейки нов скок през времето, воден само от вярата си.

ОБРЕЧЕНИ ВЛЮБЕНИ

Лондон, Англия, 29 юни 1613 г.

Нещо изхрущя под краката на Лус.

Повдигна крайчеца на черната си рокля: земята беше така плътно покрита със захвърлени черупки от фъстъци, че влакнестите късчета се издигаха над токите на смарагдовозелените ѝ пантофки с високи токове.

Намираще се най-отзад в шумна тълпа от хора. Почти всички около нея бяха облечени в убити кафяви или сиви цветове, жените — в дълги рокли с набрани корсажи и широки маншети в края на разширяващите се конусообразно надолу ръкави. Мъжете носеха панталони, които се издуваха при хълбоците и бедрата и се стесняваха надолу към глезените, широки плащове, които обгръщаха раменете им, и плоски вълнени шапки. Никога преди, излизайки от Вестител, не се беше озовавала на такова оживено обществено място, но ето че беше тук, наред претъпкан амфитеатър. Беше изумително — и невероятно шумно.

— Внимавай! — Бил сграбчи яката на късата ѝ кадифена пелерина и рязко я дръпна назад, притискайки я плътно към дървения парапет на едно стълбище.

Миг по-късно две мърляви момчета профучаха покрай тях в безразсъдна игра на гоненица, която блъсна три изпречили се на пътя им жени и ги събори една върху друга. Жените отново се надигнаха с усилие и закрещяха ругатни към момчетата, които в отговор подвикнаха нещо подигравателно почти без да забавят скоростта.

— Следващия път — извика Бил в ухото ѝ, като сви ноктестите си каменни пръсти около устата, — би ли опитала да насочиш малките си упражнения по пристъпване към по... не знам... спокойна обстановка? Как се предполага да се справя с облеклото ти наред тази тълпа?

— Разбира се, Бил, ще поработя по въпроса. — Лус се отдръпна назад точно когато момчетата, играещи на гоненица, профучаха отново

край тях. — Къде сме?

— Ти обиколи целия глобус, за да се озовеш в „Глобус“, милейди. — Бил набързо ѝ се поклони.

— Театър „Глобус“ ли? — Лус се сниши, когато жената пред нея изхвърли оглозгана пуешка кълка, като я метна през рамо. — Имаш предвид Шекспир?

— Ами, той твърди, че се е оттеглил. Знаеш ги какви са актьорите. Толкова непостоянни. — Бил се спусна близо до земята, като я теглеше за крайчеца на роклята и си тананикаше под нос.

— Тук са играли „Отело“ — каза Лус, като си даде един миг да остави всичко да попие в съзнанието ѝ. — „Бурята“. „Ромео и Жулиета“. На практика стоим в центъра на всички най-велики любовни истории, писани някога.

— Всъщност, стоиш сред черупки от фъстъци.

— Защо трябва да си толкова безчувствен по отношение на всичко? Това е удивително!

— Съжалявам, не осъзнах, че имаме нужда от един миг за преклонение пред Барда. — Думите му излязоха като леко фъфлене заради иглата, която стискаше между неравните си зъби. — Сега не мърдай.

— Оу! — изписка Лус, когато той я смушка рязко в капачката на коляното. — Какво правиш?

— Преобразявам те, за да не изглеждаш като Анахронизъм. Тези хора са готови да платят луди пари за някое чудато зрелище, но очакват то да си остане на сцената. — Бил работеше бързо, като дискретно подпъхна плата на дългата ѝ, надиплена черна рокля от Версай, нагаждайки го в поредица от гънки и дипли, така че да е набрана отстрани. Събори от главата ѝ черната перука и прибра косата ѝ в къдрава висока прическа, навита на руло. После огледа късата кадифена пелерина около раменете ѝ. Изтупа меката тъкан и Лус почувства как тя отново се спуска тежко надолу върху раменете ѝ. Накрая изплю огромна тлъста хрчка в едната си ръка, разтърка длани и намачка кадифения шал, оформяйки го във висока яка от времето на крал Джеймс.

— Това е наистина отвратително, Бил.

— Тихо — изсъска той. — Следващия път ми дай повече пространство за работа. Да не мислиш, че ми харесва „да се

задоволявам с каквото има“? Нищо подобно. — Той рязко посочи с глава към дюдюкащите тълпи. — За щастие повечето от тях са твърде пияни, за да забележат момичето, излизащо от сенките в дъното на стаята.

Бил имаше право: никой не ги гледаше. Всички се препираха, докато се мъчеха да се доберат по-близо до сцената. Тя беше просто платформа, издигната на около пет фута от земята, и, застанала в дъното на шумната груба тълпа, Лус се затрудняваше да я види ясно.

— Хайде де! — извика едно момче от задните редици. — Не ни карайте да чакаме цял ден!

Над тълпата имаше три реда ложи, а после — нищо: амфитеатърът с формата на буква „О“ се отваряше към следобедно небе в бледосиния цвят на яйце на червеношийка. Лус се огледа за миналото си превъплъщение. За Даниел.

— Намираме се на премиера в „Глобус“. — Тя си спомни думите на Даниел под прасковените дървета в „Меч и Кръст“. — Даниел ми каза, че сме били тук.

— Разбира се, че си била тук — каза Бил. — Преди около четиринайсет години. Покачена на рамото на по-големия си брат. Дошла си със семейството си да гледаш „Юлий Цезар“.

Бил започна да кръжи във въздуха на трийсетина сантиметра пред нея. Гледката беше неприятна, но високата яка около врата ѝ, изглежда, успяваше да запази формата си. Почти приличаше на разкошно облечените жени в по-високите ложи.

— А Даниел? — попита тя.

— Даниел е бил играч...

— Хей!

— Така наричат актьорите. — Бил завъртя очи. — Тогавата тепърва е започвал. За всички останали в публиката дебютът му е бил съвсем лесен за забравяне. Но за малката тригодишна Лусинда... — Бил сви рамене — ... това е пробудило огъня в теб. Оттогава насам направо си — цитирам — „умирала“ — край на цитата — да се качиш на сцената. Довечера е твоята вечер.

— Аз съм актриса?

Не. Приятелката ѝ Кали беше актрисата, не тя. През последния семестър на Лус в училището „Доувър“ Кали бе умолявала Лус да се яви с нея на пробите за „Нашият град“ Двете бяха репетирали със

седмици преди прослушването. Лус получи една реплика, но Кали беше пожънала невероятен успех с представянето си като Емили Уеб. Лус беше гледала от кулисите, горда с приятелката си и изпълнена със страхопочитание към нея. Кали би продала най-ценните си вещи, за да застане в стария театър „Глобус“ за една минута, камо ли пък да се качи на сцената.

Но после Лус си спомни смъртнобледото лице на Кали, когато беше видяла ангелите да се сражават с Прокудениците. Какво беше станало с Кали, след като Лус си отиде? Къде бяха Прокудениците сега? Как изобщо щеше Лус да обясни на Кали, или на родителите си, какво се беше случило — тоест, ако Лус изобщо някога се върне в задния си двор и в онзи живот?

Защото сега Лус знаеше, че няма да се върне в онзи живот, докато не разбере как да му попречи да свърши. Докато не разруши това проклятие, което принуждаваше нея и Даниел да изживяват същата история на обречени влюбени отново и отново.

Трябваше да има някаква причина, поради която се намираще тук, в този театър. Душата ѝ я беше привлякла тук: защо?

Започна да се провира през тълпата, като се придвижваше покрай стената на амфитеатъра, докато видя сцената. Дървените дъски бяха покрити с дебела, напомняща за коноп, рогозка, изработена така, че да изглежда като груба трева. Две оръдия в естествени размери стояха като стражи близо до всяка от кулисите, а по протежение на задната стена бяха подредени портокалови дръвчета в саксии. Недалече от Лус паянтова дървена стълба водеше към отделено със завеса помещение: гримьорната — спомни си тя от кръжока по актьорско майсторство, който бе посещавала с Кали — където актьорите обличаха костюмите си и се подготвяха за сцените, в които щяха да участват.

— Чакай! — провикна се Бил, когато тя забърза нагоре по стълбата.

Помещението зад завесата беше малко, тясно и мъждиво осветено. Лус мина край купчини с ръкописи и край отворени гардероби, пълни със сценични костюми, като хвърли смаян поглед към голяма маска с форма на лъвска глава и редици окачени златисти и кадифени пелерини. После застина: наоколо стояха неколцина актьори в различни стадии на разсъбличане — момчета с наполовина

закопчани рокли, мъже, които пристягаха връзките на кафяви кожени ботуши. За щастие, актьорите припряно пудреха лицата си и трескаво репетираха реплики, така че помещението бе изпълнено с кратки, високо изричани откъси от пиесата.

Преди някой от актьорите да може да вдигне поглед и да я види, Бил литна до Лус и я бутна в един от гардеробите. Дрехите я обгърнаха.

— Какво правиш? — попита тя.

— Нека ти напомня, че ти си актьор във време, когато няма актриси. — Бил се намръщи. — Не принадлежиш тук като жена. Не че това те спря. Миналото ти превъплъщение пое някои доста големи рискове, за да си осигури роля във „Всичко е истина“.

— „Всичко е истина“ ли? — повтори Лус. Беше се надявала, че поне ще разпознае заглавието. Нямаше такъв късмет. Надникна от гардероба към помещението.

— На теб ти е известна като „Хенри Осми“ — каза Бил, като я дръпна назад за яката. — Но внимавай: би ли искала да предположиш защо миналото ти превъплъщение трябва да лъже и да се преоблича, за да си осигури роля...

— Даниел.

Той току-що беше влязъл в гримьорната. Вратата към двора отвън още беше отворена зад него; слънцето напичаше в гърба му. Даниел вървеше сам, зачетен в нещо, написано на ръка, почти без да забелязва останалите актьори наоколо. Изглеждаше по-различно, отколкото в който и да е от другите й животи. Русата му коса беше дълга и леко вълниста, прибрана с черна лента на тила. Имаше брада, спретнато подрязана, съвсем малко по-тъмна на цвят от косата му.

Лус изпита желание да я докосне. Да погали лицето му и да прокара пръсти през косата му, да проследи очертанията на тила му и да докосне всяка частица от него. Бялата му риза беше широко разгърдена, излагайки на показ чистото очертание на мускулите на гърдите му. Черните му панталони бяха торбести, пъхнати във високи до коленете черни ботуши.

Когато той се приближи, сърцето й заблъска в гърдите. Ревът на тълпата в задната част на партера отслабна. Вонята на засъхнала пот от костюмите в гардероба изчезна. Чуваше се само звукът от дишането й и стъпките му, които се движеха към нея. Тя излезе от гардероба.

Щом я видя, буреносно сивите очи на Даниел засияха във виолетово. Той се усмихна изненадано.

Тя вече не можеше да се сдържи. Втурна се към него, забравяйки Бил, забравяйки актьорите, забравяйки предишното превъплъщение, което можеше да е навсякъде, на няколко стъпки от нея — момичето, на което този Даниел всъщност принадлежеше. Забрави всичко, освен колко се нуждае от прегръдката му.

Той леко плъзна ръце около талията ѝ, насочвайки я бързо към другата страна на обемистия дрешник, където бяха скрити от останалите актьори. Ръцете ѝ намериха тила му. Топла вълна се разля из тялото ѝ. Тя затвори очи и почувства как устните му се спускат върху нейните, леки като перце — почти прекалено леки. Зачака да усети жаждата и нетърпението в целувката му. Чакаше. И чакаше.

Лус се промъкна по-високо, извивайки врата си като дъга назад, за да може той да я целуне по-силно, по-пламенно. Имаше нужда целувката му да ѝ напомни защо правеше това, защо се губеше в миналото и виждаше себе си да умира отново и отново: заради него, за да бъдат те двамата заедно. Заради любовта им.

Когато го докосна отново, това ѝ напомни за Версай. Искаше да му благодари, задето я беше спасил от брак с краля. И да го помоли да не се наранява никога повече, както беше направил в Тибет. Искаше ѝ се да попита какво бе сънувал, когато беше спал с дни, след като тя беше умряла в Прусия. Искаше да чуе какво беше казал на Лушка точно преди тя да умре през онази ужасна нощ в Москва. Искаше да излее любовта си и да рухне и да заплаче, и да му покаже, че във всяка секунда от всеки живот, през който беше преминала, беше тъгувала за него с цялото си сърце.

Но нямаше начин да предаде нещо от това на този Даниел. Нищо от това дори още не се беше случило на този Даниел. Освен това, той я приемаше за Лусинда от тази епоха, момичето, което не знаеше нищо от нещата, които Лус беше узнала. Нямаше думи, които да му каже.

Целувката ѝ бе единственият начин, по който можеше да му покаже, че разбира.

Но Даниел отказваше да я целуне както тя искаше. Колкото по-плътно се притискаше тя към него, толкова по-надалеч се отдръпваше той.

Най–накрая я отблъсна напълно. Държеше само ръцете ѝ, сякаш останалата част от нея беше опасна.

— Лейди. — Той целуна самите връхчета на пръстите ѝ, при което тя потръпна. — Ще бъда ли твърде дързък, ако кажа, че вашата любов ви прави невъзпитана?

— Невъзпитана? — Лус се изчерви.

Даниел я взе отново в обятията си, бавно, малко нервно.

— Добра ми Лусинда, не трябва да се озоваваш на това място, облечена по този начин. — Очите му непрекъснато се връщаха към роклята ѝ. — Що за дрехи са това? Къде е сценичният ти костюм? — Той бръкна в един гардероб и започна бързо да прехвърля закачалките с дрехи.

Даниел започна бързо да развързва връзките на ботушите си, като ги метна на пода с две глухи тупвания. Лус се опита да не зяпа, когато той пусна на земята панталоните си. Отдолу носеше къси сиви тесни панталони, които не оставяха много на въображението.

Бузите ѝ пламнаха, когато Даниел чевръсто разкопча бялата си риза. Смъкна я рязко, излагайки на показ гърдите си в цялата им прелест. Лус си пое въздух през зъби. Липсваха само разперените му криле. Даниел беше толкова безупречно великолепен — а сякаш нямаше представа за въздействието, което ѝ оказваше, застанал там по бельо.

Тя преглътна с усилие, като си вееше с разтворени пръсти.

— Горещо ли е тук?

— Облечи тези, докато успея да ти донеса сценичния костюм — каза той, като ѝ подхвърли дрехите. — Побързай, преди да ни види някой. — Той се втурна към гардероба в ъгъла и затършува из него, като измъкна пищна мантия в зелено и златисто, още една бяла риза, и чифт отрязани зелени панталони. Припряно се вмъкна в новите дрехи — сценичният му костюм, предположи Лус, — докато тя вдигаше захвърлените му улични дрехи.

Лус си спомни, че на прислужницата във Версай ѝ беше отнело половин час да я напъха в тази рокля. Имаше връвчици, връзки и дантели на всевъзможни тайни места. Нямаше начин да успее да се измъкне от нея с някакво подобие на благоприличие.

— Имаше, ъм, смяна на костюмите. — Лус стисна здраво черния плат на полата си. — Помислих си, че това ще изглежда добре за моята

героиня.

Лус чу стъпки зад гърба си, но преди да успее да се обърне, Даниел я дръпна дълбоко в гардероба до себе си. Беше тясно и тъмно, и прекрасно да са толкова близо. Той затвори вратата, колкото може, и застана до нея: приличаше на крал със зелено–златистата мантия, увита около него.

Той повдигна вежда:

— Откъде взе това? Да не би нашата Ан Болейн внезапно да е станала марсианка? — Той се подсмихна. — Винаги съм мислил, че произхожда от Уилтшър.

Умът на Лус препускаше бясно, за да схване ситуацията. Тя играеше Ан Болейн? Никога не беше чела тази пиеса, но костюмът на Даниел подсказваше, че той играеше краля, Хенри VIII.

— Господин Шекспир... аа... Уил... мислеше, че ще изглежда добре...

— О, Уил е мислел? — Даниел се подсмихна: изобщо не й вярваше, но, изглежда, не го беше грижа. За Лус беше странно да чувства, че може да направи или да каже почти всичко, и Даниел все така щеше да го намира за очарователно. — Ти си малко луда, нали, Лусинда?

— Аз... ами...

Той леко докосна бузата ѝ с опакото на пръста си:

— Обожавам те.

— И аз те обожавам. — Думите се изляха като водопад от устата ѝ, струваха ѝ се толкова истински и толкова верни след последните няколко изречени със запъване лъжи. Беше като да изпуснеш дълго затаяван дъх. — Мислех си, мислих много, и исках да ти кажа, че... че...

— Да?

— Истината е, че това, което чувствам към теб, е... по–дълбоко от обожание. — Тя притисна ръце към сърцето му. — Имам ти доверие. Имам доверие на любовта ти. Сега знам колко силна е тя, и колко прекрасна. — Лус знаеше, че не може просто ей така, изведнъж да каже какво има предвид в действителност — предполагаше се, че тя е различно превъплъщение на самата себе си, а другите пъти, когато Даниел беше откривал коя е, откъде идва, той веднага се беше затварял в себе си и ѝ бе казал да си върви. Но може би ако тя подбереше

думите си внимателно, Даниел щеше да разбере. — Може и да изглежда, сякаш понякога аз... забравям какво означаваш за мен и какво означавам аз за теб, но дълбоко в себе си... знам. Знам, защото на нас ни е предопределено да бъдем заедно. Обичам те, Даниел.

Даниел изглеждаше потресен:

— Ти... ти ме обичаш?

— Разбира се. — Лус едва не се разсмя при мисълта колко очевидно беше — но после си спомни: нямаше представа в кой момент от миналото си беше попаднала. Може би в този живот само си бяха разменяли свенливи погледи.

Гърдите на Даниел буйно се повдигаха и спадаха, а долната му устна затрепери.

— Искам да тръгнеш с мен — каза той бързо. В гласа му имаше отчаяна нотка.

На Лус ѝ се прииска да извика: „Да!“, но нещо я възпря. Беше толкова лесно да си изгуби ума по Даниел, когато тялото му бе притиснато толкова плътно към нейното и тя можеше да почувства топлината, която се излъчваше от кожата му и биенето на сърцето му през ризата. Чувстваше, че сега може да му каже всичко — от това, колко великолепно бе чувството да умре в ръцете му във Версай, до това, колко съкрушена беше сега, когато знаеше колко голямо бе страданието му. Но се сдържа: момичето, за което я смяташе той в този живот, не би говорило за тези неща, не би знаело за тях. Нито пък Даниел. Затова, когато най-сетне отвори уста, гласът ѝ изневери.

Даниел положи пръст върху устните ѝ:

— Чакай. Още не възразявай. Нека те попитам както трябва. Малко по малко, любов моя.

Той надникна през откренатата врата на гардероба, към завесата. От сцената се разнесе възглас. Тълпата гръмко се смееше и аплодираше. Лус дори не беше разбрала, че пиесата е започнала.

— Сега трябва да изляза на сцената. Ще се видим скоро. — Той я целуна по челото, после се втурна навън и се качи на сцената.

Лус искаше да изтича след него, но две фигури дойдоха и застанаха точно зад вратата на гардероба.

Вратата се отвори със скърцане и Бил влетя вътре с пърхане на криле.

— Започваш да ставаш добра в това — каза той, като се тръшна върху един чувал със стари перуки.

— Къде се беше скрил?

— Кой, аз ли? Никъде. От какво има да се крия? — попита той. — Онази малка лъжа със смяната на костюмите беше гениално хрумване — каза той, като вдигна мъничката си ръка с пет разперени пръста, за да я плесне в нейната.

Винаги беше леко потискащо, когато нещо ѝ напомнеше, че Бил вечно се мотае някъде наблизо при всяка среща с Даниел.

— Наистина ли ще ме оставиш да си вися така? — Бил бавно отдръпна ръка.

Лус не му обърна внимание. Усещаше нещо тежко и болезнено в гърдите си. Продължаваше да чува отчаянието в гласа на Даниел, когато я беше помолил да избяга с него. Какво бе означавало това?

— Тази вечер ще умра. Нали, Бил?

— Ами... — Бил сведе унило очи. — Да.

Лус преглътна с усилие.

— Къде е Лусинда? Трябва да вляза отново в нея, за да мота да проумея този живот. — Тя бутна вратата на гардероба, но Бил улови шарфа на роклята ѝ и я дръпна назад.

— Виж, хлапе, триизмерното пътуване не може да бъде отправният ти ход. Мисли си за него като за умение за специални случаи. — Бил присви устни. — Какво мислиш, че ще научиш тук?

— От какво трябва да избяга тя, разбира се — каза Лус. — От какво я спасява Даниел? За някой друг ли е сгодена? Или живее с някой жесток чичо? В немилост пред краля?

— Аха. — Бил се почеса по темето. Това предизвика стържещ звук, като от нокти по черна дъска. — Трябва да съм допуснал педагогическа издънка някъде. Мислиш, че всеки път има причина за смъртта ти?

— Няма ли? — Тя почувства как лицето ѝ посърна.

— Искам да кажа, смъртта ти не е точно безсмислена...

— Но когато умрях в тялото на Лиз, почувствах всичко — тя вярваше, че изпепеляването я освобождава. Беше щастлива, защото ако се омъжеше за краля, това щеше да означава, че животът ѝ е лъжа. А Даниел можеше да я спаси, като я убие.

— О, миличка, това ли си мислиш? Че всеки път смъртта ти е начин да се измъкнеш от злополучен брак или нещо такова?

Тя стисна здраво очи, за да възпре паренето на внезапно появилите се сълзи.

— Трябва да е нещо такова. Трябва да е. Иначе просто е безсмислено.

— Не е безсмислено — каза Бил. — Има причина да умираш. Просто не толкова лесна за обяснение причина. Не можеш да очакваш да разбереш всичко изведнъж.

Тя изпъшка в пристъп на безсилен гняв и стовари юмрук отстрани върху гардероба.

— Разбирам защо си напълно съкрушена — каза накрая Бил. — Предприе триизмерно сливане и си мислиш, че си отключила тайната на вселената си. Но невинаги е толкова спретнато и лесно. Очаквай хаос. Прегърни хаоса. Все още би трябвало да се опиташ да научиш колкото можеш повече от всеки живот, който посещаваш. Може би накрая всичко това ще доведе до нещо. Може би накрая ще се събереш с Даниел... или може би ще решиш, че в живота има нещо повече от...

Стресна ги шумолене. Лус надникна покрай вратата на гардероба.

Един мъж, около петдесетгодишен, с прошарена козя брадичка и малко шкембе, стоеше точно зад един актьор в рокля. Шепнеха. Когато момичето обърна леко глава, светлините на сцената осветиха профила ѝ. Лус замръзна от гледката: деликатен нос и малки устни, оцветени с розова пудра. Тъмнокафява перука, изпод която се показваха само няколко тънки кичура дълга черна коса. Великолепна златиста рокля.

Беше Лусинда, напълно костюмирана като Ан Болейн и готова да излезе на сцената.

Лус внимателно се измъкна от гардероба. Чувстваше се нервна и толкова смутена, че не можеше да говори; но също и странно изпълнена със сила: ако онова, което ѝ каза Бил, беше вярно, не оставаше много време.

— Бил? — прошепна тя. — Трябва да направиш онова нещо с натискането на „Пауза“, за да мога...

— Шшшшт! — В съскането на Бил се долови категоричност, която подсказва на Лус, че не е сама. Просто щеше да ѝ се наложи да

почака, докато този човек си тръгне, за да може да завари Лусинда сама.

Неочаквано Лусинда се насочи към гардероба, където се криеше Лус. Лусинда посегна вътре. Ръката ѝ се движеше към златистата пелерина точно до рамото на Лус. Лус затаи дъх, посегна и склучи пръсти с тези на Лусинда.

Лусинда ахна и отвори широко вратата, като се взря дълбоко в очите на Лус, олюлявайки се на ръба на някакво скрито разбиране. Подът под тях сякаш се наклони. Лус усети замайване, затваряйки очи и изпълвайки се с чувството, че душата ѝ беше изпаднала от тялото. Видя себе си отвън: странната си рокля, която Бил беше променил, докато летяха, неподправеният страх в очите ѝ. Ръката в нейната беше мека, толкова мека, че тя едва я усещаше.

Примигна и Лусинда също примигна, а после Лус вече не усещаше никаква ръка. Когато погледна надолу, ръката ѝ беше празна. Тя се бе превърнала в момичето, чиято ръка държеше. Бързо сграбчи пелерината и я намести на раменете си.

Единственият друг човек в гримьорната беше мъжът, който бе шепнал на Лусинда. Тогава Лус разбра, че той беше Уилям Шекспир. Уилям Шекспир. Тя го познаваше. Те тримата — Лусинда, Даниел и Шекспир — бяха приятели. Беше имало един слънчев следобед, в който Даниел беше завел Лусинда на гости на Шекспир в дома му в Стратфорд. По залез-слънце бяха седели в библиотеката и докато Даниел работеше по скиците си до прозореца, Уил ѝ беше задавал въпрос след въпрос — като през цялото време трескаво си водеше бележки — кога е срещнала за пръв път Даниел, какво изпитва към него, дали мисли, че някой ден може да се влюби.

С изключение на Даниел, Шекспир беше единственият човек, който знаеше тайната за самоличността на Лусинда — нейния пол — и любовта, която актьорите споделяха извън сцената. В замяна за дискретността му, Лусинда пазеше тайната, че Шекспир присъстваше тази вечер в „Глобус“. Всички останали в трупата предполагаха, че той е в Стратфорд, че е предал ръководството на театъра на мастър Флечър. Вместо това Уил се появи инкогнито да види премиерната вечер на пиесата.

Когато Лусинда се върна отново при Шекспир, той се взря дълбоко в очите ѝ:

— Променила си се.

— Аз... не, аз още съм... — тя опипа мекия брокат около раменете си. — Да, намерих пелерината.

— Пелерината, нали? — Той ѝ се усмихна. — Отива ти.

После Шекспир положи длан върху рамото на Лусинда, както правеше винаги, когато даваше указания за изпълнението на ролята:

— Чуй това: всички тук вече знаят твоята история. Ще те видят в тази сцена и няма да кажеш или направиш много неща. Но Ан Болейн е изгряваща звезда в кралския двор. Всеки от тях е заложил на съдбата ти. — Той преглътна. — Освен това: не забравяй да постигнеш целта си в края на репликата си. Трябва да бъдеш отляво в предната част на сцената за началото на танца.

Лус почувства как репликите ѝ в пиесата пробягват през ума ѝ. Думите щяха да бъдат там, когато ѝ потрябват, когато излезеше на сцената пред всички тези хора. Беше готова.

Публиката отново ревна и заръкопляска. Тълпа актьори се втурна на сцената и изпълни пространството около нея. Шекспир вече се беше измъкнал. Лус забеляза Даниел до кулисите в противоположния край на сцената. Той се извисяваше над останалите актьори, царствен и невероятно великолепен.

Това беше знакът за нейното излизане на сцената. Това беше началото на сцената с празненството в имението на лорд Улси, където кралят — Даниел — щеше да представи сложна и натруфена жива картина, преди да вземе ръката на Ан Болейн за пръв път. Предполагаше се да танцуват и да се влюбят силно един в друг. Предполагаше се това да бъде самото начало на романс, който променяше всичко.

Началото.

Но за Даниел това изобщо не беше началото.

За Лусинда обаче — и за героинята, която тя играеше — това беше любов от пръв поглед. Когато спря поглед върху Даниел, на Лусинда това ѝ се беше сторило като първото истинско нещо, което ѝ се случваше, точно както се беше сторило на Лус в „Меч и Кръст“. Целият ѝ свят внезапно беше придобил значение по начин, по който никога не се беше случвало преди.

Лус не можеше да повярва колко много хора се бяха струпали в „Глобус“. Бяха почти върху актьорите, притиснати толкова близо до

сцената на партера, че поне два̀сет зрители подпирала лакти на самата сцена. Можеше да ги помирише. Можеше да ги чуе как дишат.

И въпреки това, по някакъв начин, Лус се чувстваше спокойна, дори изпълнена с енергия — сякаш вместо да изпадне в паника от цялото това внимание, Лусинда се оживяваше.

Беше сцена с празненство. Лус беше заобиколена от придворните дами на Ан Болейн: едва не се изсмя при мисълта колко комично изглеждаха „дамите“ ѝ около нея. Адамовите ябълки на тези тийнейджъри подскачаха видимо под ярката светлина на сценичните фенери. Потта образуваше кръгчета под мишниците на роклите им с подплънки. От другата страна на сцената Даниел и неговите придворни стояха и я наблюдаваха безсрамно: любовта се четеше ясно по лицето му. Тя изигра ролята си без усилие, като хвърли към Даниел достатъчно тайни, изпълнени с обожание погледи, че да възбуди както неговия интерес, така и този на публиката. Дори импровизира едно движение — отметна коса от дългата си, бледа шия — което намекна знаменателно за онова, за което всички знаеха, че очаква истинската Ан Болейн.

Приблжиха се двама актьори, заставайки от двете страни на Лус. Те бяха благородниците в пиесата — лорд Сандс и лорд Улс.

— Прелестни госпожи, защо сме тъжни? Господа, чия е вината тук?^[1] — прогърмя гласът на лорд Улси. Той беше домакинът на празненството — и злодеят, — а актьорът, който го играеше, имаше невероятно сценично присъствие.

После той се обърна и бързо обходи с очи мястото, за да погледне към Лус. Тя застина.

Ролята на лорд Улси се играеше от Кам.

Лус нямаше как да извика, да изругае или да побегне. Сега тя беше професионална актриса, затова запази самообладание и се обърна към спътника на Улси, лорд Сандс, който изрече репликите си със смях.

— Вината е, милорд, в това, че не са пламнали. Вината в бузките им^[2] — каза той.

Когато дойде редът на Лусинда да каже репликата си, тялото ѝ затрепери и тя крадешком хвърли поглед към Даниел. Виолетовите му очи изгладиха грубото усещане, което изпитваше. Той вярваше в нея.

— Добре играете на думи, сър^[3] — усети се да изрича гласно Лус, със закачлив тон точно с нужната височина.

После Даниел пристъпи напред и прозвуча тръбен зов, последван от барабан. Танцът започваше. Той хвана ръката ѝ. Когато заговори, се обръщаше към нея, не към публиката като другите актьори.

— О, дивни пръсти — изрече Даниел. — Прелестни черти! Днес, женски чар, узнах какво си ти! — Репликите сякаш бяха написани за тях двамата.

Започнаха да танцуват и Даниел през цялото време не откъсваше очи от нейните. Очите му бяха кристално ясни и виолетови и от начина, по който не се отклоняваха от нейните, на Лус направо ѝ се късаше сърцето. Знаеше, че той я беше обичал винаги, но до този момент, когато затанцува с него на сцената пред всички тези хора, никога не се беше замисляла истински какво означава това.

Означаваше, че когато тя го виждаше за пръв път във всеки живот, Даниел вече беше влюбен в нея. Всеки път. И винаги е бил. А всеки път тя трябваше да се влюбва в него съвсем отначало. Той никога не можеше да я притиска или да я пришпорва да се влюби в него. Трябваше да я спечелва наново всеки път.

Любовта на Даниел към нея беше един дълъг, непрекъснат поток. Това беше най-чистата форма на любов, която съществуваше, по-чиста дори от любовта, която Лус даваше в отговор. Неговата любов се лееше без прекъсване, без спиране. Докато любовта на Лус бе напълно заличавана с всяка смърт, тази на Даниел нарастваше с течение на времето, прекосявайки цялата вечност. Колко ли могъща трябваше да е досега? Любов, съществувала в продължение на стотици животи, натрупани един върху друг? Беше почти прекалено огромна, за да може Лус да я проумее.

Той я обичаше толкова много и въпреки това във всеки живот, отново и отново, трябваше да я чака да го настигне.

През цялото това време те танцуваха с останалите от трупата, като притичваха зад кулисите и излизаха отново щом музиката спреше за малко, връщайки се на сцената за още ухажване и любезности, за по-дълги изпълнения с по-сложни стъпки, докато цялата трупа вече танцуваше.

На финала на сцената, макар това да не беше в сценария, макар Кам да стоеше точно там и да ги гледаше, Лус стисна здраво ръката на

Даниел и го притегли към себе си, притискайки го към портокаловите дръвчета. Той я погледна, сякаш беше луда, и се опита да я издърпа там, където трябваше да бъде според сценичните напътствия.

— Какво правиш? — промърмори.

Беше се усъмнил в нея преди, зад кулисите, когато тя се беше опитала да заговори свободно за чувствата си. Трябваше да го накара да ѝ повярва. Особено ако Лусинда умираше тази вечер, за него щеше да е изключително важно да разбере колко дълбока е любовта ѝ. Това щеше да му помогне да продължи, да не спира да я обича още стотици години, през цялата болка и трудности, на които беше станала свидетелка, чак до настоящето.

Лус знаеше, че това не влиза в сценария, но не можеше да се спре. Сграбчи Даниел и го целуна.

Очакваше да я спре, но вместо това той я сграбчи буйно в обятията си и отвърна на целувката ѝ. Силно и страстно, отговаряйки толкова пламенно, че тя се почувства така, както се чувстваше, когато летяха, макар да знаеше, че краката ѝ са стъпили здраво на земята.

За миг зрителите бяха безмълвни. После започнаха да подвикват и да дюдюкат. Някой замери Даниел с обувка, но той не ѝ обърна внимание. Целувките му подсказаха на Лус, че той ѝ вярва, че разбира колко дълбока е любовта ѝ, но тя искаше да е напълно сигурна.

— Винаги ще те обичам, Даниел. — Само че това не изглеждаше съвсем правилно — или не достатъчно. Тя трябваше да го накара да разбере, и, по дяволите последствията, ако променеше историята, така да бъде. — Винаги ще избирам теб. — Да, това беше думата. — Във всеки живот ще избирам теб. Точно както ти винаги си избирал мен. Завинаги.

Устните му се разтвориха. Вярваше ли ѝ? Дали знаеше вече? Това беше избор — отколешен, непоколебим избор, който се простираше отвъд всичко друго, на което Лус беше способна. Зад него стоеше нещо могъщо. Нещо красиво и...

Сенки започнаха да кръжат вихрено в конструкцията от въжета над тях. Горещина разтресе тялото ѝ, и тя се присви конвулсивно, отчаяно копнееща за огненото освобождение, за което знаеше, че се задава.

Очите на Даниел пламнаха от болка.

— Не — прошепна той. — Моля те, не си отивай още.

По някакъв начин, това винаги ги заварваше неподготвени.

Когато тялото на миналото ѝ превъплъщение избухна в пламъци, се разнесе топовна стрелба, но Лус не можеше да е сигурна. Очите ѝ се замъглиха от ярката светлина и тя беше отхвърлена далече нагоре и извън тялото на Лусинда, във въздуха, в мрака.

— Не! — изкрещя тя, когато стените на Вестителя се затвориха около нея. Твърде късно.

— Сега пък какво има? — попита Бил.

— Не бях готова. Знам, че Лусинда трябваше да умре, но аз... аз точно... — Беше се намирала на ръба да проумее нещо за избора, който беше направила да обича Даниел. А сега всичко за онези последни мигове с Даниел беше избухнало в пламъци заедно с миналото ѝ превъплъщение.

— Е, няма още много за гледане — каза Бил. — Само обичайните неща, свързани с подпалването на една сграда — пушек, огнени стени, хора, които пищят и бягат безредно към изходите, като стъпкват по-злочестите под краката си — схващаш картинката. „Глобус“ изгорял до основи.

— Какво? — възкликна тя; призля ѝ. — Аз съм подпалила пожара в „Глобус“? — Със сигурност подпалването на най-прочутия театър в английската история щеше да има последствия с течение на времето.

— О, не се възгордявай толкова. И без друго щеше да се случи. Ако ти не беше избухнала в пламъци, оръдието на сцената щеше да гръмне не когато трябва и да отнесе целия театър.

— Това е толкова по-важно от мен и Даниел. Всичките онези хора...

— Слушай, майко Тереза, никой не умря онази вечер... освен теб. Никой друг дори не пострада. Помниш ли онзи пияница, дето ти се хилеше от третия ред? Панталоните му се подпалиха. Това е най-лошото, което се случи. По-добре ли се чувстваш?

— Всъщност не. Ни най-малко.

— Какво ще кажеш за това: не си дошла, за да притуриш към планината от вина, която изпитваш. Или за да промениш миналото. Има сценарий и ти си имаш твоите влизания и излизания на сцената.

— Не бях готова за излизането си.

— Защо? „Хенри Осми“ и без друго е гадна пиеса.

— Исках да дам на Даниел надежда. Исках да знае, че винаги ще избирам него, винаги ще го обичам. Но Лусинда умря, преди да съм сигурна, че е разбрал. — Тя затвори очи. — Неговата половина от проклятието, което тежи над нас, е много по-ужасна от моята.

— Това е добре, Лус!

— Какво искаш да кажеш? Това е ужасно!

— Имам предвид онзи малък бисер — това хленчене: „Оооо, страданията на Даниел са безкрайно по-ужасни от моите“ — именно това научи тук. Колкото повече разбираш, толкова повече ще се приближаваш до узнаването на корена на проклятието, и толкова по-вероятно е накрая да откриеш как да се измъкнеш от него. Нали?

— Аз... не знам.

— Аз знам. Хайде, давай сега, имаш да играеш по-големи роли.

Страната на Даниел от проклятието беше по-ужасна. Сега Лус виждаше това съвсем ясно. Но какво означаваше това? Изобщо нямаше чувството, че сега е по-близо до развалянето му. Отговорът ѝ убягваше. Но тя знаеше, че Бил е прав за едно: тя не можеше да направи нищо повече в този живот. Всичко, което можеше да направи, беше да продължи да се връща.

[1] У. Шекспир, „Хенри VIII“, I действие, 4 сцена, КК. „Труд“, ИК. „Захарий Стоянов“, 2010 г., превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] У. Шекспир, „Хенри VIII“, I действие, 4 сцена, КК. „Труд“, ИК. „Захарий Стоянов“, 2010 г., превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[3] У. Шекспир, „Хенри VIII“, I действие, 4 сцена, КК. „Труд“, ИК. „Захарий Стоянов“, 2010 г., превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

СТРЪМНИЯТ СКЛОН

Централна Гренландия, зимата на 1100 г.

Небето беше черно, когато Даниел пристъпи през Вестителя. Зад него порталът се издуваше на вятъра подобно на опърпана завеса, като се удряше и разделяше, преди да се разпадне на парчета върху нощно-синия сняг.

По тялото му пролази мразовита тръпка. На пръв поглед тук сякаш нямаше абсолютно нищо. Нищо, освен арктически нощи, които продължаваха сякаш цяла вечност, предлагайки само тъничко късче ден накрая.

Сега си спомни: тези фиорди бяха мястото, където той и останалите паднали ангели провеждаха срещите си: навсякъде само сурова мъждива светлина и суров студ, на два дни усилен път пеша северно от поселището на простосмъртни Браталио. Но нямаше да я намери тук. Тази земя никога не беше представлявала част от миналото на Лусинда, затова в нейните Вестители нямаше да има нищо, което да я доведе тук сега.

Само Даниел. И останалите.

Потрепери и се отправи с отсечени крачки през заснежения фиорд към топло сияние на хоризонта. Седем от тях се бяха събрали около ярко оранжевия огън. От разстояние кръгът от крилете им приличаше на огромен ореол върху снега. На Даниел не му беше нужно да брой блестящите им очертания, за да разбере, че всички са там.

Никой от тях не го забеляза как прекосява снега и идва към събранието им. Винаги държаха една звездна стрела под ръка, просто за всеки случай, но представата за неканен посетител, натъкнал се случайно на съвета им, бе толкова неправдоподобна, че дори не беше истинска заплаха. Освен това, бяха твърде заети да се дърлят помежду си, та да забележат Анахронизма, който подслушваше, снишил се зад замръзнал скален блок.

— Това беше загуба на време. — Гласът на Габ беше първият, който Даниел успя да различи. — Доникъде няма да стигнем.

Търпението на Габ можеше да бъде само краткотрайно. В началото на войната нейният бунт беше продължил частица от секундата в сравнение с този на Даниел. Оттогава насам тя беше дълбоко отдадена на своята страна. Беше си възвърнала Небесното Благоволение, а колебанието на Даниел влизаше в противоречие с всичките ѝ убеждения. Докато крачеше около огъня, връхчетата на огромните ѝ перести бели криле се влачеха в снега зад нея.

— Именно ти свика тази среща — напомни ѝ нисък глас. — Сега искаш да я разпуснеш? — Роланд седеше върху нисък черен пън на няколко стъпки пред каменния блок, зад който се спотайваше Даниел. Косата на Роланд беше дълга и чорлава. Тъмният му профил и прошарените му с жилки златисто-черни криле проблясваха като жарава от загасващ огън.

Всичко беше точно както си спомняше Даниел.

— Срещата, която свиках, беше за тях. — Габ спря да крачи и тръсна крилото си, за да посочи към двамата ангели, които седяха един до друг от отсрещната страна на огъня, срещу Роланд.

Тънките криле на Ариана във всички цветове на дъгата поне веднъж бяха неподвижни, издигащи се високо над раменните ѝ лопатки. Проблясването им изглеждаше почти фосфоресциращо в безцветната нощ, но всичко друго в Ариана, от късо подстриганата ѝ черна коса до бледите ѝ, тънки устни, изглеждаше покъртително мрачно и спокойно.

Ангелът до Ариана също беше по-тих и сдържан от обикновено. Анабел се вираше безизразно в далечните селения на нощта. Крилете ѝ бяха тъмносребристи, почти с цвят на олово. Бяха широки и мускулести, простиращи се около нея и Ариана в широка, защитна дъга. Даниел отдавна не я беше виждал.

Габ спря зад Ариана и Анабел и застана с лице към другата страна: Роланд, Моли и Кам, които си делеяха грубо одеяло от кожа с косъм. Беше увито около крилете им. За разлика от ангелите от другата страна на огъня, демоните трепереха.

— Не очаквахме вашата страна тази вечер — каза им Габ, — нито сме щастливи да ви видим.

— Ние също имаме интерес в това — каза Моли грубо.

— Не и по същия начин като нас — каза Ариана. — Даниел никога няма да се присъедини към вас.

Ако не си беше припомнил къде беше седял на тази среща преди повече от хиляда години, Даниел може би щеше да пренебрегне напълно предишното си превъплъщение. Това по-ранно превъплъщение седеше само, в центъра на групата, точно от другата страна на каменния блок. Зад скалата Даниел се премести, за да вижда по-добре.

Крилете на по-ранното му превъплъщение изникнаха внезапно зад гърба му, като големи бели корабни платна, неподвижни като нощта. Докато останалите говореха за него, сякаш го нямаше там, Даниел се държеше, сякаш беше сам на света. Запрати пълни шепи сняг в огъня, гледайки как замръзналите буци съскат и се разтварят, превръщайки се в пара.

— О, наистина ли? — каза Моли. — Би ли имала добрината да обясниш защо се промъква все по-близо до нашата страна във всеки живот? Това малко изпълнение с отправянето на проклетия към Бог, което прави всеки път, щом Лус експлодира? Съмнявам се, че това се приема особено добре на горните етажи.

— Той е в агония! — изкрещя Анабел на Моли. — Ти не би разбрала, защото не умееш да обичаш. — Тя притича по-близо до Даниел, докато връхчетата на крилете ѝ се влачеха в снега, и се обърна пряко към него: — Това са само временни обрати. Всички знаем, че душата ти е чиста. Ако поискаш най-последно да избереш страна, да избереш нас, Даниел... ако в някакъв момент...

— Не.

Чистата окончателност на думата отблъсна Анабел така бързо, както ако Даниел беше извадил оръжие. По-ранното превъплъщение на Даниел отказваше да погледне когото и да било от тях. А зад каменния блок, докато ги наблюдаваше, Даниел си спомни какво се беше случило по време на този съвет и потръпна при забранения ужас от спомена.

— Ако не искаш да се присъединиш към тях — обърна се Роланд към Даниел, — защо не се присъединиш към нас? Доколкото мога да преценя, не съществува по-ужасен Ад от онова, на което се подлагаш всеки път, когато я изгубиш.

— О, евтин опит, Роланд! — каза Ариана. — Ти дори не го мислиш. Не може да вярваш... — Тя закърши ръце. — Казваш това само за да ме предизвикаш.

Зад Ариана, Габ положи ръка на рамото ѝ. Върхчетата на крилете им се докоснаха и между тях за кратко избухна сребрист проблясък.

— Това, което Ариана иска да каже, е, че Адът никога не е по-добра алтернатива. Без значение колко ужасна може да е болката на Даниел. За Даниел има само едно място. За всички нас има само едно място. Виждате колко са готови да се разкаят Прокудениците.

— Би ли ни спестила проповедите, ако обичаш? — каза Моли. — Там горе има хор, който може и да прояви интерес към твоето промиване на мозъци, но аз не проявявам и не мисля, че и Даниел проявява.

Всички — ангели и демони — се обърнаха заедно, за да се втренчат в него, сякаш още бяха част от небесното войнство.

Седем чифта криле, които хвърляха сияеща аура от сребристо-златна светлина. Седем души, които той познаваше така добре, както своята собствена.

Дори зад каменния блок, където се криеше, Даниел почувства, че се задушаваше. Спомни си този миг: те изискваха толкова много от него, когато беше толкова омаломощен от разбитото си сърце. Почувства отново тежестта на молбата на Габ към него да се присъедини към Рая. И тази на Роланд — да се присъедини към Ада. Даниел почувства отново формата на едничката дума, която беше изрекъл на срещата, като странен призрак в устата си: Не.

Бавно, докато го завладяваше чувство на гадене, Даниел си спомни още нещо: онова „не“... Не го беше мислил наистина. В онзи момент той беше на ръба да каже „да“.

Това беше нощта, в която почти се беше предал.

Сега раменете му горяха. Внезапният порив да разпери криле почти го събори на колене. Вътрешностите му кипяха от ужас, изпълнен със срам. То се надигаше в него — изкушението, което толкова дълго се бе борил да потисне.

В кръга около огъня миналото превъплъщение на Даниел погледна Кам:

— Необичайно мълчалив си тази вечер.

Кам не отговори веднага.

— Какво би искал да кажа?

— Изправял си се пред този проблем веднъж. Знаеш...

— И какво би искал да кажа?

Даниел си пое въздух през зъби:

— Нещо очарователно и убедително.

Анабел изсумтя:

— Или нещо коварно и невероятно злобно.

Всички чакаха. На Даниел му се искаше да се втурне иззад скалата, да изтръгне миналото си превъплъщение оттук. Но не можеше. Неговият Вестител го беше довел тук по някаква причина. Трябваше да изживее отново цялото нещо.

— Ти си в капан — каза накрая Кам. — Мислиш си, че понеже някога е имало начало, и понеже сега си някъде по средата, ще има край. Но нашият свят не се крепи върху телеология^[1]. Той е хаос.

— Нашият свят не е същият като вашия... — поде Габ.

— Няма изход от този цикъл, Даниел — продължи Кам. — Тя не може да го прекъсне, нито ти. Избери Рая, избери Ада — всъщност не ме е грижа, и теб също. Няма да има никакво значение...

— Достатъчно. — Гласът на Габ беше накъсан. — Ще има значение. Ако Даниел се прибере там, където му е мястото, тогава Лусинда... тогава Лусинда...

Но не можеше да продължи. Богохулство беше да изрича тези думи и Габ нямаше да го направи. Тя падна на колене в снега.

Зад скалата Даниел гледаше как по-ранното му превъплъщение протегна ръка на Габ и я повдигна от земята. Гледаше как сцената се разиграва пред очите му сега, точно както си спомняше.

Взря се в душата ѝ и видя колко ярко пламтеше тя. Хвърли поглед назад и видя останалите — Кам и Роланд, Ариана и Анабел, дори Моли — и си помисли от колко време влачеше всички тях през своята епична трагедия.

И за какво?

Лусинда. И изборът, който те двамата бяха направили отдавна — и отново, и отново: да поставят любовта си над всичко друго.

Онази нощ на фиордите нейната душа се намираще между две прераждания, току-що отделила се от последното ѝ тяло. Ами ако спреше да я търси? Даниел беше уморен до мозъка на костите си. Не знаеше дали вече има сили за това.

Наблюдавайки по-ранната си борба, усещайки скорошното настъпване на пълен срыв, Даниел си спомни какво трябваше да направи. Беше опасно. Забранено. Но беше абсолютно необходимо. Сега поне разбра защо бъдещото му превъплъщение се беше възползвало от онази отдавнашна нощ — за да получи от нея сила, да запази чистотата си. Той беше обзет от слабост в този ключов момент в миналото си. А бъдещият Даниел не можеше да позволи тази слабост да се увеличи в течение на историята, не можеше да допусне тя да провали неговите шансове и тези на Лусинда.

Ето защо повтори онова, което му се беше случило преди деветстотин години. Тази вечер щеше да компенсира станалото, като се присъедини към... не, като изпревари миналото си.

Спояване.

Това беше единственият начин.

Изопна плещи назад и освободи треперещите си криле в тъмнината. Почувства ги как улавят вятъра в гърба му. Светлина, ярка като тази на зората, оцвети небето на сто фута над него. Беше достатъчно ярка, за да ослепи простосмъртен, достатъчно ярка да привлече вниманието на седем препиращи се ангела.

Суматоха от другата страна на каменния блок. Викове и ахкане, и пърхане на приближаващи се криле.

Даниел се отгласна от земята, като литна бързо и силно, така че се издигна и започна да се рее над скалния блок точно когато Кам се показа иззад него. Разминаха се само на един замах от криле, но Даниел продължи да се движи: връхлетя върху миналото си превъплъщение толкова бързо, колкото можеше да го носи любовта му към Лус.

Миналото му превъплъщение се дръпна назад и протегна ръце напред, отблъсквайки го.

Всички ангели познаваха рисковете от „спояването“. Веднъж свързани, беше почти невъзможно да се освободиш от миналото си превъплъщение, да разделиш два живота, които са били споени заедно. Но Даниел знаеше, че се беше „споявал“ с по-ранни свои превъплъщения в миналото и бе оцелявал. Затова трябваше да го направи.

Правеше го, за да помогне на Лус.

Притисна крилете си едно към друго и се спусна надолу към миналото си превъплъщение, като удряше толкова силно, че би трябвало да бъде смазан — ако не беше изцяло вгълбен. Потръпна, миналото му превъплъщение също потръпна и Даниел затвори плътно очи и стисна зъби, за да удържи на странното, остро гадене, което нахлу в тялото му. Имаше чувството, че се търкаля надолу по хълм: безмилостно и неспирно. Нямахте обратен път нагоре, докато не паднеше на дъното.

После, съвсем внезапно, всичко спря.

Даниел отвори очи и чу само дишането си. Чувстваше се уморен, но нащрек. Останалите сезираха в него. Не можеше да е сигурен дали имаха представа какво се беше случило току-що. Всички сякаш се страхуваха да се приближат до него, дори да говорят с него.

Той разпери криле и се завъртя в пълен кръг, като наклони глава към небето.

— Избирам любовта си към Лусинда — провикна се към Небето и Земята, към ангелите навсякъде около него и онези, които не бяха там. Към душата на единствената си истинска любов, където и да беше тя. — Сега потвърждавам своя избор: избирам Лусинда над всичко. И ще я избирам до края.

[1] Телеология — философска концепция, според която всичко в света е устроено целесъобразно и всяко развитие е всъщност предопределено от Бог или от природни сили. — Б.пр. ↑

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

Чичен Итца, Мезоамерика

5 Уайеб (приблизително 20 декември) 555 г. сл. Хр.

Вестителят изхвърли рязко Лус наред заддушната жега на летен ден. Теренът под краката ѝ беше сух, само напукана пръст и стръкове жълто–кафява, изсъхнала трева. Небето беше пусто и синьо, без нито едно облаче, което да обещава дъжд. Дори вятърът сякаш бе жаден.

Стоеше в средата на равно поле, което граничеше от три страни със странна, висока стена. От това разстояние стената приличаше малко на мозайка, направена от огромни мъниста. Бяха с неправилна форма, не точно сферични, варирайки по цвят от слонова кост до светлокафяво. Тук–там между мънистата имаше малки пролуки, през които влизаше светлина от другата страна.

Освен половин дузина лешояди, които грачеха, докато кръжаха апатично, наоколо нямаше никой друг. Вятърът рошеше косата ѝ с горещите си пориви и миришеше на... тя не можеше да разпознае точно мириса, но имаше металически, почти ръждив вкус.

Тежката рокля, която носеше още от бала във Версай, беше подгизнала от пот. Вонеше на дим, пепел и пот всеки път щом тя си поемеше дъх. Трябваше да я махне. Замъчи се да стигне до връзките и копчетата. Щеше да ѝ е от полза още една ръка — пък дори мъничка и каменна.

Между другото, къде беше Бил? Вечно изчезваше. Понякога Лус изпитваше чувството, че гаргойлът си има собствени планове и че тя бе принудена да се тътри напред в съответствие с неговото разписание.

Тя се бореше с роклята, като късаше зелената дантела около яката и разкопчаваше пътьом телените копчета. За щастие наоколо нямаше никой, който да я види. Най–накрая тя се свлече на колене и бързо се освободи, изхлузвайки полите през главата си.

Когато седна назад, отпусайки се на пети в тънката си памучна долна риза, Лус изведнъж осъзна колко е изтощена. Откога не беше спала? Запрепъва се към сянката на стената с крака, шумолящи през

сухата чуплива трева, като си мислеше, че може би може да полегне за малко и да затвори очи.

Толкова ѝ се спеше, че клепачите ѝ потрепнаха.

После се отвори рязко. А по кожата ѝ полазиха тръпки.

Глави.

Лус най-сетне осъзна от какво беше направена стената. Палисадите е цвят на кост — които отдалече изглеждаха почти невинно — представляваха застъпващи се редове от набучени на колове човешки глави.

Тя потисна писъка си. Внезапно разпозна миризмата, носеща се във вятъра — беше воня на разложение и пролята кръв, на гниеца плът.

По протежение на най-долния край на палисадите имаше избелели от слънцето, обветрени черепи, побелели и изчистени от шибация вятър и от слънцето. Черепите отгоре изглеждаха по-нови. Тоест, все още беше очевидно, че са човешки глави — гъсти черни коси, почти непокътната кожа. Но видът на черепите в средата напомняше нещо средно между смъртни хора и чудовища: разнищената кожа се лющеше, оставяйки засъхнала кафява кръв върху костта. Лицата бяха изопнати от ужас или гняв.

Лус се отдалечи със залитане, като се надяваше на глътка въздух, която да не воня на разложение, но не я намираще.

— Не е чак толкова ужасно, колкото изглежда.

Тя рязко се извъртя кръгом, ужасена. Но беше само Бил.

— Къде си? Къде сме!

— Всъщност е голяма чест да набучат главата ти на кол по този начин — каза той, като отиде с резки крачки до втората най-ниска редица. Погледна една глава в очите. — Всички тези невинни агънца отиват право в Рая. Точно както искат вярващите.

— Защо ме остави тук с тези...

— О, хайде, стига. Няма да те ухапят. — Изглежда я косо. — Какво си направила с дрехите си?

Лус сви рамене:

— Горещо е.

Той въздъхна продължително, с престорено отегчение.

— Сега ме попитай къде съм бил. И този път не допускай осъдителна нотка в гласа си.

Устата и потрепна. Имаше нещо недовършено в периодичните изчезвания на Бил. Но сега той стоеше там, пъхнал малките си ноктести ръце зад гърба си и ѝ се усмихваше невинно. Тя въздъхна:

— Къде беше?

— На пазар! — Бил весело протегна и двете си криле, показвайки светлокафява пола–саронг, която висеше от връхчето на едното му крило, и къса туника в тон с нея, висяща от другото. — И *сoup de grace!*^[1] — възкликна той, като измъкна иззад гърба си тежка бяла огърлица. Кост.

Тя взе туниката и полата, но отказа огърлицата с махване на ръка. Беше се нагледала на кости.

— Не, благодаря.

— Искаш ли да се слееш с обстановката? Тогава трябва да носиш тези неща.

Преглъщайки отвращението си, тя я нахлузи през главата си. Полираните парчета кост бяха нанизани на влакнеста връв. Огърлицата беше дълга и тежка и — трябваше да признае Лус — донякъде красива.

— А мисля, че това — той ѝ подаде боядисана метална халка — е за косата ти.

— Откъде взе всичко това? — попита тя.

— Твое е. Искам да кажа, не е твое в сегашното ти превъплъщение като Лусинда Прайс, но е твое в по–мащабен космически смисъл. Принадлежи на онази, която си ти в този живот — Икс Куат.

— Икс коя?

— Икс Куат. Името ти в този живот е означавало „Малка Змия“. — Бил загледа как лицето ѝ се промени. — Било е нежно обръщение в културата на маите. Така да се каже.

— По същия начин, както да забучат главата ти на кол е било чест?

Бил завъртя каменните си очи.

— Престани да бъдеш толкова етноцентрична. Това означава да смяташ, че твоята култура превъзхожда другите култури.

— Знам какво означава — каза тя, като наместваше металната лента в мръсната си коса. — Но не се държа, сякаш моята култура е по–висша. Просто не мисля, че ще е толкова страотно да набучат

главата ми на някой от онези колове. — Във въздуха се разнесе слабо туптене, като далечен барабанен бой.

— Точно такава неща би казала Икс Куат! Винаги си била малко невъзприемчива.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждаш ли, ти — Икс Куат — си родена през Уайеб — това са петте остатъчни дни в края на годината на маите, на които всички гледат много суеверно, защото не се вмести в календара. Нещо като двацет и девети февруари през високосните години. Да си роден през Уайеб не е точно късмет. Затова никой не е бил шокиран, когато си останала стара мома.

— Стара мома ли? — попита Лус. — Мислех си, че никога не надживявам седемнайсет години... горе-долу.

— Седемнайсет години тук, в Чичен Итца, е преклонна възраст — каза Бил, като се носеше плавно от глава към глава, а крилете му издаваха жужащ звук, докато пърхаха. — Но е вярно, никога не си живяла повече от седемнайсет години, или някъде толкова. Загадка е защо в живота си като Лусинда Прайс си успяла да се задържиш така дълго.

— Даниел каза, че било, защото не съм кръстена. — Сега Лус беше сигурна, че чува барабани и че звукът им се приближаваше. — Но как може това да има значение? Искам да кажа, бас държа, че Икс — Ка... как беше там — е била кръстена...

Бил махна пренебрежително с ръка:

— Кръщение е просто дума за тайнство или небесен договор, в който над душата ти малко или повече са предявени права. Почти всяка религия има подобен ритуал. Християнството, юдейството, ислямът, дори религията на маите, която ще премине тържествено покрай нас — той кимна към звука на барабаните, който сега беше толкова силен, че Лус се запита дали не трябва да се скрият, — всички те имат някакво основно тайнство, в което човек изразява предаността си към своя бог.

— Значи аз съм жива в настоящия си живот в Тъндърболт, защото родителите ми не са ме кръстили?

— Не — каза Бил, — ти можеш да бъдеш убита в настоящия си живот в Тъндърболт, защото родителите ти не са те кръстили. Жива си в настоящия си живот, защото, ами... всъщност никой не знае защо.

Трябваше да е имало причина. Може би беше заради пролуката във времето, за която беше говорил Даниел в болницата в Милано. Но изглежда дори той не разбираше как Лус бе в състояние да пътува чрез Вестителите. С всеки живот, който посещаваше, Лус чувстваше как се приближава до наместването на парчетата от миналото си... но още не беше готова.

— Къде е селото? — попита тя. — Къде са хората? Къде е Даниел? — Барабаният бой стана толкова силен, че тя трябваше да повиши глас.

— О — каза Бил, — те са от другата страна на този цомпантлис.

— На кое?

— Тази стена от глави. Хайде, ела — трябва да видиш това!

През откритите пространства в редовете от черепи танцуваха проблясващи светлинки. Бил изтика Лус до ръба на стената от черепи и ѝ направи знак да погледне.

Отвъд стената покрай тях шестваше цяла цивилизация. Дълга редица от хора танцуваха и отмерваха ритъма с крака на фона на широк отъпкан земен път, който се виеше през костницата. Имаха копринени черни коси и кожа с цвят на кестени. Варираха на възраст — от тригодишни до толкова възрастни, че дори догадките бяха безполезни. Всички до един бяха енергични, красиви и странни. Облеклото им беше оскъдно — избелели от слънцето и раздърпани от вятъра животински кожи, които едва покриваха плътта им, излагайки на показ татуировки и боядисани лица. Това беше изключително забележителен боди-арт — сложни, колоритни изображения на птици е ярко оперение, слънца и геометрични фигури, разпрострени по гърбовете, ръцете и гърдите им.

В далечината имаше сгради — спретнато подредени конструкции от избледнял камък и скупчени като грозд по-малки постройки с плоски сламени покриви. Зад тях имаше джунгла, но листата на нейните дървета изглеждаха спаружени, сухи и чупливи.

Тълпата премина с резки крачки покрай тях, сляпа за Лус, увлечена в лудостта на танца си.

— Хайде! — каза Бил и я блъсна в потока от хора.

— Какво? — извика тя. — Да вляза там вътре? С тях?

— Ще бъде забавно! — изкиска се Бил, като литна напред. — Знаеш да танцуваш, нали?

Отначало предпазливо, тя и малкият гаргойл се включиха в шествието, докато то минаваше през нещо, което приличаше на пазарен площад — дълга, тясна ивица земя, задръстена от дървени сандъци и купи, пълни със стоки за продан: покрито с трапчинки авокадо, наситено червени царевици, сушени билки, завързани с връв, и много други неща, които Лус не разпозна. Тя обръщаше глава ту насам, ту натам, за да види възможно най-много неща, докато минаваше, но нямаше как да спре. Напорът на тълпата я блъскаше неумолимо напред.

Маите следваха пътя, докато той се виеше надолу в широка, плитка равнина. Гръмкият шум от танца им заглъхна и те се събраха тихо, като шепнеха помежду си. Наброяваха стотици. При повторния натиск от ноктите на Бил върху раменете ѝ Лус се смъкна на колене като останалите и проследи зора на тълпата нагоре.

Зад пазарния площад една сграда се издигаше по-високо от всички останали: стъпаловидна пирамида от ослепително бял камък. В средата на всяка от двете страни, които Лус виждаше, се издигаше стръмно стълбище, което свършваше при едноетажна конструкция, боядисана в синьо и червено. По тялото на Лус пробяга тръпка, която се дължеше отчасти на разпознаване, и отчасти — на необясним страх.

Беше виждала тази пирамида преди. На снимките в книгите по история храмът от времето на маите бе в руини. Но сега далеч не беше срутен. Беше великолепен.

Четирима мъже, които държаха изработени от дърво и опъната животинска кожа барабани, стояха в редица на издатината около върха на пирамидата. Загорелите им лица бяха боядисани в червено, жълто и синьо, за да изглеждат като маски. Барабаните им биеха в съзвучие, по-бързо и по-бързо, докато някой се показва от входа.

Мъжът беше по-висок от барабанчиците; под извисяващата се диадема с червени и бели пера цялото му лице беше изрисувано с образуващи лабиринт тюркоазни шарки. Вратът, китките, глезените и меките части на ушите му бяха окичени със същите бижута от кости като онова, което Бил даде на Лус да сложи. Носеше нещо-дълга пръчка, украсена с боядисани пера и лъскави бели късчета. В единия край проблясваше нещо сребристо.

Когато мъжът застана с лице към хората, тълпата замлъкна, почти като с магия.

— Кой е този човек? — прошепна Лус на Бил. — Какво прави?

— Това е водачът на племето, Зотц. Доста изнемощял, нали? Времената са тежки, когато народът ти не е виждал дъжд от триста шейсет и четири дни. Не че разчитат на онзи каменен календар там, или нещо такова. — Той посочи сива скална плоча, белязана със стотици линии от черни сажди.

Нито капка вода в продължение на почти цяла година? Лус почти можеше да почувства жаждата, излъчваща се от тълпата.

— Те умират — каза тя.

— Надяват се, че не. Ето тук на сцената се появяваш ти — каза Бил. — Ти и още няколко нещастни клетници. Също и Даниел — той има маловажна роля. Чаат е вече много гладен, така че наистина всички трябва да се впрегнат на работа.

— Чаат ли?

— Богът на дъжда. Маите хранят абсурдната вяра, че любимата храна на един разгневен бог е кръвта. Сещаш ли се накъде бия с това?

— Човешки жертвоприношения — каза Лус бавно.

— Аха. Това е началото на един дълъг ден, изпълнен с такива. Още черепи за добавяне към редиците. Не е ли вълнуващо?

— Къде е Лусинда? Искам да кажа, Икс Куат?

Бил посочи към храма:

— Заключена е там вътре, заедно с останалите, които ще бъдат принесени в жертва, в очакване играта на топка да свърши.

— Играта на топка ли?

— Това се е запътила да гледа тази тълпа. Разбираш ли, племенният вожд обича да организира игра на топка преди голямо жертвоприношение. — Бил се изкашля и отметна криле назад. — Това би било нещо средно между баскетбол и футбол, ако всеки отбор нямаше само по двама играчи и топката не тежеше цял тон и на загубилите не им отсичаха главите и не поднасяха кръвта им на Чаат.

— Към игрището! — изрева Зотц от най-горното стъпало на храма. Думите от езика на маите имаха странно гърлено звучене и въпреки това бяха разбираеми за Лус. Запита се как ли се е почувствала от тях Икс Куат, заключена в стаята зад Зотц.

От тълпата изригна мощно ликуване. Маите вкупом се надигнаха и се впуснаха в бяг към нещо, което приличаше на просторен каменен амфитеатър в далечния край на равнината. Беше продълговат и нисък

— игрище от кафява пръст, обградено от няколко реда каменни седалки.

— А — ето го нашето момче! — Бил посочи към предната част на тълпата, която се приближаваше към игрището.

Едно слабо, стройно, мускулесто момче тичаше, по-бързо от останалите, с гръб към Лус. Косата му беше тъмнокафява и лъскава, раменете — силно загорели и изрисувани с пресичащи се червено-черни ивици. Когато той обърна глава леко наляво, Лус зърна набързо профила му. Изобщо не приличаше на онзи Даниел, когото беше оставила в задния двор на родителите си. И все пак...

— Даниел! — възкликна Лус. — Изглежда...

— Различен и въпреки това съвсем същият? — попита Бил. — Да. Това, което разпознаваш, е душата му. Независимо как изглеждате външно двамата, винаги ще разпознавате взаимно душите си.

Досега на Лус не ѝ беше хрумвало колко забележително беше, че разпознаваше Даниел във всеки живот. Душата ѝ намираше неговата.

— Това е... прекрасно.

Бил почеса един струпей на ръката си с възлест нокът.

— Щом казваш.

— Ти каза, че Даниел е свързан по някакъв начин с жертвоприношението. Той е играч на топка, нали? — каза Лус, като изпружи врат към тълпата точно когато Даниел изчезна в амфитеатъра.

— Да — каза Бил. — Има прекрасна малка церемония — той повдигна каменна вежда, — в която победителите отвеждат жертвите към следващия им живот.

— Победителите убиват пленниците? — попита тихо Лус.

Гледаха как тълпата се изсипва в амфитеатъра. Отвътре прозвучаха барабанни удари. Играта щеше всеки момент да започне.

— Не ги убиват. Те не са обикновени убийци. Принасят ги в жертва. Първо отсичат главите. Главите отиват ей там. — Бил кимна през рамо към палисадата от глави. — Телата мятат в гадна — извинявай, свещена — пропаст с варовикови скали далече в джунглата. — Той изсумтя презрително. — Какво мисля аз ли? Не проумявам как това ще докара дъжд, но кой съм аз, че да съдя?

— Даниел ще спечели ли, или ще загуби? — попита Лус, знаейки отговора още преди думите да се откъснат от устните ѝ.

— Ясно ми е защо мисълта Даниел да те обезглави може и да не ти звучи безумно романтично — каза Бил, — но всъщност, каква е разликата между това да те убие с огън и да те убие с меч?

— Даниел не би сторил това.

Бил започна да кръжи във въздуха пред нея.

— Не би ли?

От вътрешността на амфитеатъра се разнесе мощен рев. Лус почувства, че трябва да изтича на игрището, да отиде при Даниел и да го вземе в прегръдките си; да му каже онова, което не беше успяла, напускайки „Глобус“ твърде рано: че сега разбира всичко, което беше преживял, за да бъде с нея. Че неговите жертви я караха да бъде още по-отдадена на любовта им.

— Трябва да отида при него — каза тя.

Но съществуваше също и Икс Куат. Заключена в стая на върха на пирамидата, в очакване да бъде убита. Момиче, което може би съдържаше в себе си ценно късче информация, от което Лус се нуждаеше, за да развали проклятието.

Лус се олюля на място — с единия крак бе готова да се отправи към амфитеатъра, с другия — към пирамидата.

— Какво ще бъде? — подметна заядливо Бил. Усмивката му беше твърде широка.

Тя хукна да бяга, далече от Бил и към пирамидата.

— Добър избор! — провикна се той, като хвърчеше бързо наоколо, за да не изостава от нея.

Пирамидата се извисяваше над нея. Белосаният храм на върха — където Бил каза, че ще бъде Икс Куат — ѝ се струваше далечен като звезда. Лус беше толкова жадна. Гърлото ѝ до болка копнееше за вода; земята изгаряше ходилата ѝ. Сякаш целият свят гореше.

— Това място е много свято — прошепна Бил в ухото ѝ. — Този храм е построен върху предишен, който пък бил построен върху още по-стар храм, и така нататък, всичките — ориентирани така, че да бележат пролетното и есенното равноденствие. В тези два дни на залез-слънце, може да се види сянката на змия, която се плъзга нагоре по северните стъпала. Супер, а?

Лус само изпуктя и започна да се изкачва по стълбите.

— Маите били истински гении. До този момент на своята цивилизация те вече са предсказали края на света през 2012 година. —

Той се изкашля театрално. — Но това тепърва ще се види. Времето ще покаже.

Когато Лус се приближи до върха, Бил отново се доближи до нея.

— Сега, слушай — каза той. — Този път, ако и когато предприемеш триизмерно сливане...

— Шшшт — каза Лус.

— Никой не може да ме чуе, освен теб!

— Именно. Шшшт! — Тя направи още една стъпка нагоре по пирамидата, сега тихо, и застана на издатината на върха. Притисна тяло към горещия камък на стената на храма, на сантиметри от отворения вход. Вътре някой пееше.

— Аз бих го направил сега — каза Бил, — докато стражите са на игрището.

Лус се промъкна до входа и надникна вътре.

Слънчевата светлина, която нахлу през отворената врата, освети голям трон в центъра на храма. Имаше форма на ягуар и беше боядисан в червено, на места прошарен с инкрустиран кехлибар. Отляво имаше огромна статуя на полегнала на една страна фигура с ръка върху корема. Малки горящи лампи, направени от камък и напълнени с масло, заобикаляха статуята и хвърляха потрепваща светлина. В стаята нямаше нищо друго, освен три момичета, вързани едно за друго с въжета на китките, сгушени в ъгъла.

Лус ахна и главите на всичките три момичета се вдигнаха рязко. Всичките бяха красиви, с тъмни коси, сплетени на плитки, и с кехлибарени обеци на ушите. Момичето вляво имаше най-тъмна кожа. Нагоре и надолу по ръцете на момичето отдясно бяха изрисувани наситено сини виещи се линии. А момичето в средата... беше Лус.

Икс Куат беше дребна и крехка. Краката ѝ бяха мръсни, а устните ѝ бяха напукани. От трите ужасени момичета, нейните очи имаха най-обезумял поглед.

— Какво чакаш? — провикна се Бил от мястото си върху главата на статуята.

— Няма ли да ме видят? — прошепна Лус със стисната челюст. В другите случаи, когато се беше сливала с миналите си превъплъщения, или бяха сами, или Бил ѝ помагаше да се прикрие. Как щеше да изглежда ситуацията на другите момичета, ако Лус влезеше в тялото на Икс Куат?

— Тези момичета са почти луди, откакто са избрани да бъдат принесени в жертва. Ако се развикат заради някаква чудата случка, познай на колко хора ще им пука? — Бил устрои истинско представление, докато броеше на пръсти. — Правилно. Нула. Никой няма дори да ги чуе.

— Коя си ти? — попита едно от момичетата с глас, накъсан от страх.

Лус не можа да отговори. Когато тя пристъпи напред, очите на Икс Куат пламнаха от нещо, което приличаше на ужас. Но после, за огромен шок на Лус, точно когато протегна ръка надолу, миналото ѝ превъплъщение посегна нагоре с вързаните си ръце и бързо и здраво сграбчи ръцете на Лус. Ръцете на Икс Куат бяха топли и меки и треперещи.

Тя понечи да каже нещо. Икс Куат беше понечила да каже...

Полети и ме отнеси със себе си.

Лус го чу в ума си, когато земята под тях се разтресе и всичко започна да трепти. Видя Икс Куат, момичето, родено без късмет, чиито очи подсказваха на Лус, че тя не знае нищо за Вестителите, но което я беше сграбчило така, сякаш Лус държеше в ръцете си нейното избавление. И видя отвън себе си — изглеждаше уморена и гладна, парцалива и мръсна. И някак по-възрастна. И по-силна.

После светът отново се намести.

Бил вече не беше върху главата на статуята, но Лус не можеше да помръдне, за да го потърси. Вързаните ѝ китки бяха ожулени и окървавени, белязани с черни жертвени татуировки. Осъзна, че глезените ѝ също бяха вързани. Не че въжетата имаха голямо значение — страхът обвързваше душата ѝ по-здраво, отколкото което и да било въже. Това не беше като другите пъти, когато Лус беше влизала в миналото си. Икс Куат знаеше точно какво ще я сполети. Смърт. И изглежда не я посрещаше на драго сърце, както Лиз във Версай.

От двете страни на Икс Куат другите пленнички се бяха отдръпнали леко от нея, но можеха да се преместят само на няколко сантиметра. Момичето отляво, с тъмната кожа — Хан-хау, — плачеше; другото, с тяло, боядисано в синьо — Гханан, — се молеше. Всички те се страхуваха да умрат.

— Ти си обсебена! — изхлипа Ханхау през сълзи. — Ще оскверниш жертвоприношението!

Гханан беше останала без думи.

Лус пренебрегна двете момичета и затършува из вцепениящия страх на самата Икс Куат. Нещо пробягваше през ума ѝ: молитва. Но не молитва в подготовка за жертвоприношението. Не, Икс Куат се молеше за Даниел.

Лус знаеше, че при мисълта за него кожата ѝ пламваше и поруменяваше, а сърцето ѝ започваше да бие по-бързо. Икс Куат го беше обичала цял живот — но само отдалече. Той беше израсъл на няколко сгради разстояние от дома на семейството ѝ. Понякога разменяше плодове от авокадо срещу други стоки с майка ѝ на пазара. Икс Куат от години се опитваше да събере смелост да го заговори. Знанието, че той беше на двора за играта на топка сега, я измъчваше. Лус осъзна, че Икс Куат се молеше той да загуби. Единствената ѝ молитва беше, че не иска да умре от неговата ръка.

— Бил? — прошепна Лус.

Малкият гаргойл се спусна обратно в храма.

— Играта свърши! Сега тълпата се отправя към сеноте. Това е варовиковата яма, където се провежда жертвоприношението. Зотц и победителите в играта идват насам, за да ви отведат на церемонията.

Докато шумът на тълпата заглъхваше, Лус потрепери. По стълбите се чува стъпки. Всеки момент Даниел щеше да влезе през онази врата.

Три сенки затъмниха входа. Зотц, водачът с диадемата от червени и бели пера, пристъпи в храма. Никое от момичетата не помръдна: всички до едно се взираха ужасено в дългото декоративно копие, което държеше. На върха му беше забучена човешка глава. Очите бяха отворени, премрежени от напрежение; от врата още капеше кръв.

Лус извърна очи и погледът ѝ падна върху друг, много мускулест мъж, който влизаше в гробницата. Той носеше друго боядисано копие с друга глава, набучена на върха му. Поне очите на тази бяха затворени. Върху дебелиите, мъртви устни бе изписана едва доловима усмивка.

— Загубилите — каза Бил, като се стрелна близо до всяка от главите, за да ги огледа. — Сега не се ли радваш, че отборът на Даниел победи? Главно благодарение на ей този тип. — Той силно тупна мускулестия мъж по рамото, макар че съотборникът на Даниел явно не почувства нищичко. После Бил отново излезе през вратата.

Когато Даниел най-сетне влезе в храма, беше обронил унило глава. Ръцете му бяха празни, а гърдите му бяха голи. Косата и кожата му бяха тъмни, а стойката му беше по-вдървена, отколкото Лус беше свикнала. Всичко — от начина, по който коремните му мускули се съединяваха с мускулите на гърдите му, до начина, по който държеше ръцете си безжизнено отпуснати от страни край тялото — беше различно. Все още беше прекрасен, все още беше най-великолепното нещо, което Лус беше виждала някога, макар да не приличаше изобщо на момчето, с което Лус беше свикнала.

Но после той хвърли поглед нагоре и очите му засияха точно в същия нюанс на виолетовото, както винаги.

— О — промълви тя тихо, като се мятеше и бореше с въздетата, отчаяно копнееща да избяга от историята, с която бяха обвързани през този живот — черепите, сушата и жертвоприношението, — и да го задържи за цяла вечност.

Даниел леко поклати глава. Очите му пулсираха, взрени в нея, сияещи. Погледът му я успокояваше. Сякаш ѝ казваше да не се тревожи.

Със свободната си ръка, Зотц направи знак на трите момичета да станат, после бързо кимна и всички се запътиха в колона по една през северната врата на храма: Ханхау — първа, със Зотц до себе си, Лус точно зад нея, и Гханан — най-отзад. Въжето между тях беше дълго точно колкото всяко момиче да държи двете си китки допрени до себе си. Даниел се появи и тръгна до нея, а другият победител вървеше редом с Гханан.

За един съвсем кратък миг, връхчетата на пръстите на Даниел докоснаха вързаните ѝ китки. Икс Куат потръпна при докосването му.

Точно пред вратата на храма, четиримата барабанчици чакаха върху издатината. Подредиха се зад шествието и засвириха същите трескави ритми, които Лус беше чула най-напред при пристигането си в този живот, когато групата заслиза по стръмните стъпала на пирамидата. Лус се съсредоточи върху слизането, чувствайки се, сякаш се носи върху приливна вълна, а не избираше да поставя единия си крак пред другия, надолу по пирамидата, а после, в основата на стъпалата — по широката, прашна пътека, която водеше към смъртта ѝ.

Барабаните бяха единственото, което чуваше, докато Даниел се наведе към нея и прошепна:

— Ще те спася.

Нещо дълбоко вътре в Икс Куат се извиси нагоре. Той я заговаряше за пръв път в този живот.

— Как? — прошепна тя в отговор, навеждайки се към него: до болка копнееше той да я освободи и да отлетят далече, далече.

— Не се тревожи. — Връхчетата на пръстите му отново намериха нейните, докосвайки ги съвсем леко. — Ще се погрижа за теб, обещавам.

Сълзи парнаха очите ѝ. Земята още изгаряше ходилата ѝ и тя още вървеше с резки крачки към мястото, където Икс Куат трябваше да умре, но за първи път, откакто пристигна в този живот, Лус не се страхуваше.

Пътеката водеше през редица от дървета и навлизаше в джунглата. Барабанчиците спряха. Напеви изпълниха ушите ѝ — напевите на тълпата по-навътре в джунглата, при сеноте. Песен, с която Икс Куат беше израснала — молитва за дъжд. Другите две момичета пригласяха тихо, с треперещи гласове.

Лус си спомни думите, които ѝ се бе сторило, че изрече Икс Куат, когато тя влезе в тялото ѝ. Отведи ме, отлети с мен, беше извикала тя в главата ѝ. Отлети с мен.

Изведнъж рязко спряха да вървят.

Дълбоко в изсушената от безводие джунгла, пътеката пред тях се разтвори. Огромен, напълнен с вода кратер във варовиковия камък се простираше на сто стъпки пред Лус. Около него бяха светналите, жадни и нетърпеливи очи на хората от народа на маите. Стоотици. Бяха спрели да напяват. Моментът, който чакаха, беше настъпил.

Сеноте представляваше варовикова яма, обрасла с мъх, дълбока и напълнена с яркозелена вода. Икс Куат беше ходила там преди — беше виждала други дванайсет човешки жертвоприношения точно като това. Под тази неподвижна вода се намираха разлагащите се останки на сто други тела, сто души, които, предполагаше се, бяха отишли право в Рая, — само че — знаеше Лус — в този момент Икс Куат не беше сигурна, че вярва в нещо от това.

Семейството на Икс Куат стоеше близо до ръба на варовиковата яма. Майка ѝ, баща ѝ, двете ѝ по-малки сестри, и двете — гушнари

бебета в прегръдките си. Те вярваха — в ритуала, в жертвоприношението, което щеше да им отнеме дъщерята и да разбие сърцата им. Те я обичаха, но смятаха, че е родена без късмет. Смятаха, че за нея това е най-добрият начин да се избави.

Мъж с редки зъби, с дълги златни обеци, отведе Икс Куат и другите две момичета да застанат пред Зотц, който беше заел почетно място близо до ръба на варовиковата яма. Зотц се взря надолу в дълбоката вода. После затвори очи и подхвана нов напев. Събраното множество и барабанчиците се присъединиха.

Сега мъжът с редките зъби застана между Лус и Гханан и стовари брадвата си върху въжето, с което бяха вързани една за друга. Лус почувства рязко залитане напред и въжето беше разсечено. Китките ѝ още бяха вързани, но сега беше свързана само с Ханхау от дясната си страна. Гханан беше сама; отведоха я напред точно пред Зотц.

Момичето се полюшваше напред-назад, напявайки полугласно. По тила ѝ се стичаха струйки пот.

Когато Зотц подхвана думите на молитвата към бога на дъжда, Даниел се наведе към Лус:

— Не гледай.

Затова Лус прикова поглед върху Даниел, а той — върху нея. Навсякъде около сеноте тълпата дружно си пое дъх. Съотборникът на Даниел изсумтя и тежко стовари брадвата върху врата на момичето. Лус чу как острието прерязва чисто плътта, а после — тихото тупване, с което главата на Гханан се приземи в пръстта.

Ревът на тълпата се надигна отново: благодарствени викове към Гханан, молитви за душата ѝ в Рая, пламенни пожелания за дъжд.

Как можеха хората наистина да мислят, че убиването на едно невинно момиче ще реши проблемите им? Обикновено това беше моментът, в който се появяваше Бил. Но Лус не го виждаше никъде. Имаше навика да изчезва, когато се появеше Даниел.

Лус не искаше да вижда какво е станало с главата на Гханан. После чу силен, вибриращ плясък и разбра, че тялото на момичето беше стигнало до мястото на вечния си покой.

Приблужи се мъжът с редките зъби. Този път разсече въжето, с което Икс Куат беше вързана за Ханхау. Лус потрепери, докато той я водеше с резки крачки към племенния водач. Камъните под краката ѝ

бяха остри. Надникна в сеноте над ръба на варовиковата скала. Помисли си, че може да повърне, но после Даниел застана до нея и тя се почувства по-добре. Той ѝ кимна да погледне към Зотц.

Племенният вожд ѝ се усмихна сияйно, разкривайки два топаза, инкрустирани в предните му зъби. Той подхвана монотонна молитва Чаат да я приеме и да донесе на племето много месеци благотворни дъждове.

Не, помисли си Лус. Всичко беше погрешно. Полети и ме отнеси оттук! — мислено извика тя на Даниел. Той се обърна към нея, сякаш я беше чул.

Мъжът с редките зъби почисти кръвта на Гханан от брадвата с парче животинска кожа. Церемониално връчи брадвата на Даниел, който се обърна да застане лице в лице с Лус. Даниел изглеждаше изтощен, сякаш тежестта на брадвата го теглеше надолу. Устните му бяха присвити и побелели, а виолетовият му поглед нито за миг не се отделяше от нейния.

Тълпата бе безмълвна, затаила дъх. Горещ вятър прошумоля в дърветата, когато брадвата блесна на слънцето. Лус чувстваше, че краят идва, но защо? Защо душата ѝ я бе принудила да дойде тук? Какво прозрение за миналото си, или за проклятието, можеше да получи, като ѝ отсекаат главата?

После Даниел пусна брадвата на земята.

— Какво правиш? — попита Лус.

Даниел не отговори. Изопна плещи назад, извърна лице към небето, и разтвори широко ръце. Зотц пристъпи напред, за да се намеси, но когато докосна рамото на Даниел, изпищя и отскочи като опарен.

А после...

Белите криле на Даниел се развяха от раменете му. Когато се разпериха напълно от двете му страни, огромни и стряскащо ярки на фона на изсушения кафяв пейзаж, блъснаха двайсетима май и ги запратиха напред.

Около ямата отекнаха викове:

— Какъв е той?

— Момчето има криле!

— Той е бог! Чаат ни го изпраща!

Лус се мятеше срещу възетата, които пристягаха китките и глезените ѝ. Имаше нужда да избяга при Даниел. Опита се да се придвижи към него, докато...

Докато вече не можеше да се движи.

Крилете на Даниел бяха толкова ярки, че бяха почти непоносими. Само че сега не сияеха само крилете на Даниел. А... той целият. Цялото му тяло блестеше. Сякаш беше погълнал слънцето.

Музика изпълни въздуха. Не, не музика, а един-единствен хармоничен акорд. Оглушителен и неспирен, внушителен и плашещ.

Лус го беше чувала преди... някъде. В гробището в „Меч и Кръст“, в последната нощ, когато беше там, нощта, когато Даниел се бе сражавал с Кам, а на Лус не беше позволено да гледа. Нощта, в която мис София я беше извлякла, а Пен беше загинали и оттогава вече нищо не беше същото. Всичко беше започнало със същия този акорд, и той излизаше от Даниел. Той беше осветен толкова ярко, че тялото му почти жужеше.

Тя се олюля на мястото си, неспособна да откъсне очи. Силна гореща вълна докосна кожата ѝ.

Зад Лус някой извика. Викът беше последван от друг, а после — от трети, а после — от цял хор викащи гласове.

Нещо гореше. Беше лютиво и задушливо и мигновено накара стомаха ѝ да се преобърне. После, в ъгълчето на полезрението ѝ, избухна пламък, точно на мястото, където преди миг стоеше Зотц. Взривът я запрати назад и тя се отдръпна от изгарящата яркост на Даниел, като се закашля от черната пепел и горчивия дим.

Ханхау беше изчезнала, земята, където беше стояла, беше обгорена до черно. Мъжът с редките зъби криеше лицето си, като се мъчеше да не поглежда към сиянието на Даниел. Но то беше неустойимо. Лус загледа как мъжът надникна между пръстите си и избухна в колона от пламък.

Навсякъде около варовиковата яма, маите се втреничиха в Даниел. И, един по един, яркото му сияние ги възпламени. Скоро ярък огнен обръч освети джунглата, освети всички, освен Лус.

— Икс Куат! — Даниел протегна ръка към нея.

Сиянието му накара Лус да изпищи от болка, но още докато усещаше, че е на ръба да се задуши, думите се изсипаха от устата ѝ:

— Ти си великолепен.

— Не ме гледай — изрече умолително той. — Когато смъртен види истинската същност на ангел, тогава... можеш да видиш какво стана с останалите. Не мога да ти позволя да ме напуснеш отново толкова скоро. Винаги толкова скоро...

— Още съм тук — настоя Лус.

— Още си... — Той плачеше. — Можеш ли да ме видиш? Истинската ми същност?

— Виждам те.

И само за частица от секундата, тя можа. Зрението ѝ се проясни. Сиянието му още беше лъчисто, но не толкова ослепително. Тя можеше да види душата му. Беше нажежена до бяло и неопетнена и изглеждаше — нямаше друг начин да го каже — като Даниел. И тя имаше чувството, че се прибира у дома. Прилив на несравнима с нищо радост се разпростря из тялото на Лус. Някъде в дъното на ума ѝ прозвънна разпознаване. Беше го виждала така и преди.

Нали?

Докато умът ѝ се напрягаше да се приближи към миналото, което не можеше напълно да докосне, светлината на Даниел започна да я залива.

— Не! — изкрещя тя, чувствайки как огънят обгаря сърцето ѝ, а тялото ѝ се отърсва и се освобождава от нещо.

— Е? — Дрезгавият глас на Бил изстърга по тъпанчетата ѝ.

Лежеше, подпряна на студена каменна плоча. Обратно в една от пещерите на Вестителите, хваната като в капан на някакво мразовито междинно място, където беше трудно да се „залови“ за някакъв външен образ. Отчаяно се опита да си представи как беше изглеждал Даниел там навън — блясъка на неприкритата му душа, — но не можеше. Образът вече ѝ се изплъзваше. Беше ли се случило наистина?

Лус затвори очи, като се опитваше да си спомни точно как беше изглеждал. Не съществуваха думи за това. Беше просто невероятна, радостна близост.

— Видях го.

— Кого, Даниел ли? Да, и аз го видях. Той беше онзи, който пусна брадвата, когато беше негов ред да сече. Голяма грешка. Огромна.

— Не, наистина го видях. Какъвто е в действителност. — Гласът ѝ потрепери. — Беше толкова красив.

— О, това. — Бил раздразнено тръсна глава.

— Разпознах го. Мисля, че съм го виждала преди.

— Съмнявам се. — Бил се прокашля. — Това беше първият и последен път, когато ще можеш да го видиш така. Видя го, и после умря. Така се случва, когато простосмъртен погледне неудържимия блясък на ангел. Мигновена смърт. Изпепелена от красотата на ангела.

— Не, не беше така.

— Видя това, което се случи на някой друг. Пууф. Край. — Бил се тръшна до нея и я потупа по коляното. — Защо според теб след това майте са започнали да правят огнени жертвоприношения? Едно съседно племе открило овъглените останки и трябвало да го обяснят някак.

— Да, те веднага избухнаха в пламъци. Но аз издържах по-дълго...

— Още две секунди? Когато се извърна? Поздравления.

— Грешеш. И знам, че съм виждала това преди.

— Виждала си крилата му преди, може би. Но всеки път, когато Даниел смъкне човешката си маскировка и ти покаже истинския си образ като ангел, това те убива.

— Не. — Лус поклати глава. — Искаш да кажеш, че той никога не може да ми покаже кой е в действителност?

Бил сви рамене:

— Не и без да изпари теб и всички около теб. Защо според теб през цялото време Даниел е толкова предпазлив, когато те целува? Сиянието му става адски ярко, когато двамата се разгорещите.

Лус имаше чувството, че едва успява да стои права.

— Затова ли понякога умирам, когато се целуваме?

— Какво ще кажете за един залп от аплодисменти за това момиче, хора? — подметна саркастично Бил.

— Но как стои въпросът с всички онези други пъти, когато умирам, преди да се целунем, преди...

— Преди изобщо да можеш да видиш колко опасна може да стане връзката ви?

— Млъквай.

— Честно, колко пъти трябва да видиш същия сюжет, преди да осъзнаеш, че нищо няма да се промени?

— Нещо се е променило — каза Лус. — Затова предприемам това пътуване, затова съм още жива. Ако можех само да го видя отново — изцяло — знам, че бих могла да се справя с това.

— Не разбираш. — Бил започваше да повишава тон. — Говориш за всичко това от гледна точка на простосмъртна. — Докато се разпалваше все повече, от устните му се разхвърча слюнка. — Това е важният момент, а ти очевидно не можеш да се справиш с него.

— Защо изведнъж се разгневи толкова?

— Защото! Защото. — Той закричи по издатината, като скърцаше със зъби. — Чуй ме: Даниел допусна тази грешка веднъж, показа се, но никога не повтаря това. Никога. Научил си е урока. Сега ти също научи един: простосмъртните не могат да погледнат истинския образ на един ангел, без да умрат.

Лус се извърна от него, като сама се разгневяваше все повече. Може би Даниел се беше променил след този живот в Чичен Итца, може би беше станал по-предпазлив в бъдеще. Но как стояха нещата с миналото?

Тя се приближи до ръба на издатината във Вестителя, като вдигна поглед към огромната, зейнала чернота, която се превръщаше в тунел над нея, губейки се в тъмната неизвестност.

Бил започна да се рее над нея, като кръжеше около главата ѝ, сякаш се опитваше да влезе в нея.

— Знам какво си мислиш и в крайна сметка само ще се разочароваш. — Той се приближи до ухото ѝ и прошепна: — Или по-лошо.

Нищо, казано от него, не можеше да я спре. Ако съществуваше по-ранно превъплъщение на Даниел, един Даниел, който още сваляше гарда, Лус щеше да го намери.

[1] *Coup de grace* (фр.) — в случая: финално, довършително действие. — Б.пр. ↑

КАМ

Йерусалим, Израел

27 Иисан 2760 (приблизително 1 април 1000 г. пр.Хр.)

Даниел не беше съвсем на себе си.

Все още беше споен с тялото, с което се беше съединил на мрачните фиорди в Гренландия. Опита се да намали скоростта, докато напускаше Вестителя, но беше взел твърде голяма инерция. Изгубил равновесие, той изплува с въртене от тъмнината и се претърколи по камениста земя, докато главата му се блъсна в нещо твърдо. После застана неподвижно.

Спояването с миналото му превъплъщение беше огромна грешка.

Най–простият начин да се разделят две преплетени превъплъщения на една душа беше да се убие тялото. Освободена от клетката на плътта, душата се възстановяваше. Но за Даниел самоубийството всъщност не беше вариант. Освен...

Звездната стрела.

В Гренландия я беше грабнал от снега в края на запаления от ангелите огън, където лежеше сгушена. Габ я беше донесла със себе си като символична защита, но никога не бе очаквала Даниел да се слее с предишното си „аз“ и да я открадне.

Наистина ли си беше въобразявал, че може просто да прокара тъпия сребърен връх по гърдите си и да раздели душата си, захвърляйки миналото си превъплъщение назад във времето?

Глупава мисъл.

Не. Беше твърде вероятно да сбърка, да се провали и тогава, вместо да раздели душата си, по невнимание да я убие. Останала без душа, земната маскировка на Даниел, това унило, скучно тяло, щеше да се скита вечно по земята, като търси душата му, но ще се спре на следващото най–добро нещо: Лус. Щеше да я преследва до деня на смъртта ѝ, а може би и след това.

Това, от което Даниел имаше нужда, беше партньор. Онова, от което имаше нужда, бе невъзможно.

Изпъшка и се претърколи по гръб, примижавайки на яркото слънце точно над главата му.

— Виждаш ли? — каза един глас над него. — Казах ти, че сме на точното място.

— Не разбирам защо това... — друг глас, този път на момче — е доказателство, че правим нещо правилно.

— О, хайде, Майлс. Не позволявай това, че не се разбираш с Даниел, да ни попречи да намерим Лус. Той очевидно знае къде е тя.

Гласовете се приближиха. Даниел примигна, отвори очи, и видя една ръка да прорязва слънчевата светлина, протягайки се към него.

— Ей, ти там. Имаш ли нужда от помощ?

Шелби. Момичето–Нефилим, приятелката на Лус от „Шорлайн“.

И Майлс. Онзи, когото Лус беше целунала.

— Какво правите тук вие двамата? — Даниел рязко се надигна и седна, като отблъсна протегнатата ръка на Шелби. Разтри челото си и хвърли поглед зад гръба си — онова, с което се беше сблъскал, беше сивият ствол на маслиново дърво.

— Какво мислиш, че правим тук? Търсим Лус. — Шелби зяпна надолу към Даниел и сбърчи нос: — Какво става с теб?

— Нищо. — Даниел се опита да се изправи, но така му се зави свят, че бързо легна отново. От спояването — особено от това, че беше въвлякъл предишното си тяло в друг живот — му беше прилошало. Бореше се с миналото си „аз“ отвътре, като се блъскаше в ръбовете, натъртвайки душата си по костите и кожата. Знаеше, че Нефилимите могат да доловят, че му се е случило нещо, което не може да спомене. — Вървете си у дома, натрапници. С чий Вестител си послужихте, за да стигнете тук? Знаете ли в колко неприятности може да се забъркате?

Изведнъж нещо сребърно блесна под носа му.

— Заведи ни при Лус. — Майлс беше насочил към врата на Даниел звездна стрела. Козирката на бейзболната му шапка скриваше очите му, но устата му беше присвита в нервна гримаса.

Даниел беше зашеметен.

— Ти... ти имаш звездна стрела.

— Майлс! — прошепна ожесточено Шелби. — Какво правиш с това нещо?

Тъпият връх на стрелата потрепери. Майлс явно беше нервен.

— Остави я в двора, след като Прокудениците си тръгнаха — каза той на Даниел. — Кам грабна една, а в суматохата никой не забеляза, когато аз вдигнах тази. Ти тръгна след Лус. А ние тръгнахме след теб. — Той се обърна към Шелби. — Помислих си, че може да ни потрябва. Самозащита.

— Не смей да го убиваш — каза Шелби на Майлс. — Ти си идиот.

— Не — каза Даниел, като се изправи съвсем бавно до седнало положение. — Всичко е наред.

Умът му работеше трескаво. Какви бяха шансовете? Само веднъж преди беше виждал как се прави това. Даниел не беше опитен в „спояването“. Но миналото му превъплъщение се гърчеше в него — не можеше да продължава така. Имаше само едно решение. Майлс го държеше в ръцете си.

Но как да предизвика момчето да го нападне, без да обясни всичко? И можеше ли да има доверие на Нефилимите?

Даниел започна да се промъква внимателно назад, докато раменете му опряха в дървесния ствол. Плъзна се по него, широко разперил и двете си празни ръце, за да покаже на Майлс, че няма от какво да се бои.

— Вземал ли си уроци по фехтовка?

— Какво? — Майлс изглеждаше объркан.

— В „Шорлайн“. Вземал ли си уроци по фехтовка, или не?

— Всички вземахме. Беше твърде безсмислено и изобщо не бях толкова добър, но...

На Даниел не му беше нужно да чува друго.

— En garde! — изкрещя той, вдигайки скритата си звездна стрела като сабя.

Очите на Майлс се разшириха. В миг той също вдигна стрелата си.

— О, да му се не види — каза Шелби, като побърза да се отдръпне. — Момчета, сериозно. Престанете!

Звездните стрели бяха по-къси от шпаги за фехтовка, но няколко сантиметра по-дълги от нормалните стрели. Бяха леки като перце, но твърди като диаманти и ако Даниел и Майлс бяха много, много внимателни, можеше и двамата да се измъкнат от това живи. Някак, с

помощта на Майлс, Даниел можеше да се отдели от миналото си и да се освободи.

Той проряза въздуха със звездната си стрела, като пристъпи няколко крачки напред към Нефилима.

В отговор Майлс парира удара на Даниел: стрелата му се хлъзна силно надясно. Когато се сблъскаха, звездните стрели не издадоха металически звън като шпагите за фехтовка. Издадоха плътно, отекващо свистене, което рикошира от планините и разтърси земята под краката им.

— Уроците ти по фехтовка не са били безсмислени — каза Даниел, когато стрелата му се кръстоса с тази на Майлс във въздуха. — Целта му е била да те подготви за момент като този.

— Момент — изсумтя Майлс, когато се хвърли напред, замахвайки със звездната си стрела нагоре, докато тя се плъзна по тази на Даниел във въздуха — като кой?

Ръцете им се изопнаха напрегнато. Звездните стрели образуваха застинало „Х“ във въздуха.

— Трябва да ме освободиш от едно по-ранно превъплъщение, което съм споил с душата си — каза Даниел простичко.

— Какво, по... — промърмори Шелби отстрани.

По лицето на Майлс бързо се мярна объркване и ръката му потрепна. Острието се изплъзна от ръката му и звездната му стрела падна с дрънчене на земята. Той ахна и неумело затършува за нея, като гледаше назад към Даниел, изпълнен с ужас.

— Не съм тръгнал след теб — каза Даниел. — Необходимо ми е ти да тръгнеш след мен. — Успя да се усмихне предизвикателно. — Хайде. Знаеш, че искаш. Отдавна го искаш.

Майлс се втурна, държейки звездната стрела като обикновена стрела, вместо като сабя. Даниел беше готов да го посрещне, като се наклони на една страна точно навреме и се завъртя, за да сблъска звездната си стрела с тази на Майлс.

Бяха се вкопчили един в друг: Даниел — със звездната стрела, насочена към рамото на Майлс, използвайки силата си, за да удържи Нефилима; а Майлс — насочил звездната си стрела на сантиметри от сърцето на Даниел.

— Ще ми помогнеш ли? — запита Даниел.

— Какво ще спечелим ние от това? — попита Майлс.

Даниел трябваше да се замисли за миг върху това:

— Щастието на Лус — каза най-сетне.

Майлс не каза „да“. Но не каза и „не“.

— Сега — гласът на Даниел потрепна, докато даваше указанията — много внимателно прокарай острието в права линия надолу по средата на гърдите ми. Не пробождай кожата, иначе ще ме убиеш.

Майлс се потеше. Лицето му беше бяло. Хвърли поглед към Шелби.

— Направи го, Майлс — прошепна тя.

Звездната стрела потрепери. Всичко бе в ръцете на това момче. Тъпият край на звездната стрела докосна кожата на Даниел и започна да се движи бавно надолу.

— О, боже мой. — Устните на Шелби се присвиха ужасено. — Та той се разпада.

Даниел можеше да го почувства — сякаш пласт кожа се отделяше от костите му. Тялото на миналото му превъплъщение бавно се отделяше от неговото. Отровата на разделянето потече през него, вливайки се дълбоко във фибрите на крилете му. Болката беше толкова силна, че му се гадеше; тя кипеше дълбоко в него, нахлувайки на мощни приливи. Зрението му се замъгли; звънтене изпълни ушите му. Звездната стрела в ръката му се търкулна на земята. После, внезапно, той почувства силно блъскане и остра, студена глътка въздух. Разнесоха се продължително сумтене и две глухи тупвания, а после...

Зрението му се проясни. Звънтенето престана. Почувства лекота, простота.

Свободен.

Майлс лежеше на тревата под него, с бурно надигащ се и спадащ гръден кош. Звездната стрела в ръката на Даниел беше изчезнала. Даниел рязко се извъртя и видя до него да стои призрак на миналото му превъплъщение, със сива кожа и с вид на дух, с черни като въглен очи и зъби, стиснал звездната стрела в ръката си. Профилът му се олюляваше на горещия вятър, като картината на повреден телевизор.

— Съжалявам — каза Даниел, като протегна ръка напред и стисна миналото си превъплъщение в основата на крилете. Когато повдигна сянката на някогашното си „аз“ от земята, собственото му тяло му се стори ограничено и недостатъчно. Пръстите му намериха сивеещия портал на Вестителя, през който двамата Даниеловци бяха

преминали точно преди да се разпадне. — Твоят ден ще дойде — каза той.

После блъсна миналото си превъплъщение обратно във Вестителя.

Загледа как празното място изчезва в горещото слънце. Тялото издаде провлечен свистящ звук, когато се прекатури във времето, сякаш падаше от скален зъбер. Вестителят се раздели на безкрайни частици и изчезна.

— Какво, по дяволите, стана току-що? — попита Шелби, като помагаше на Майлс да се изправи на крака.

Нефилимът беше призрачно блед, зяпнал надолу към ръцете си, като ги преобръщаше и оглеждаше, сякаш не ги беше виждал никога преди.

Даниел се обърна към Майлс:

— Благодаря ти.

Сините очи на момчето–Нефилим изглеждаха едновременно нетърпеливи и ужасени, сякаш искаше да измъкне от Даниел всяка подробност за онова, което се беше случило току-що, но не желаше да показва вълнението си. Шелби бе останала без думи, което беше безпрецедентно събитие.

Дотогава Даниел презираше Майлс. Дразнеше се от Шелби, която на практика беше повела Прокудениците право към Лус. Но в този момент, под маслиновото дърво, разбра защо Лус се беше сприятелила с двамата. И се радваше.

В далечината протяжно изсвири рог. Майлс и Шелби подскочиха.

Беше шофар — свещен рог от овен, който издаваше продължителен, носов звук — често използван, за да оповести началото на религиозни служби и празненства. Дотогава Даниел не се беше огледал наоколо достатъчно, за да си даде сметка къде се намираха.

Тримата стояха под пъстрата сянка на маслиновото дърво досами нисък хълм. Пред тях хълмът се спускаше надолу към широка, равна долина, жълто-кафява от високите местни треви, които никога не бяха косени от човешка ръка. В средата на долината имаше тясна зелена ивица, където покрай тясна река растяха диви цветя.

Точно на изток от коритото на реката се издигаха няколко скупчени палатки, разположени с лице към по-голяма квадратна

конструкция, изградена от бели камъни, с решетъчен дървен покрив. Изсвирването на рога трябва да беше дошло от този храм.

Редица от жени в пъстри наметала, стигащи до глезените, влизаха и излизаха от храма. Носеха глинени кани и бронзови подноси с храна, сякаш се готвеха за пиршество.

— О — изрече Даниел гласно, чувствайки как го обзема дълбока меланхолия.

— „О“ какво? — попита Шелби.

Даниел стисна качулката на суичъра на Шелби в маскировъчен цвят.

— Ако търсите Лус тук, няма да я намерите. Тя е мъртва. Умряла е преди месец.

Майлс едва не се задави.

— Имаш предвид Лус от този живот — каза Шелби. — Не нашата Лус. Нали?

— Нашата Лус — моята Лус — също не е тук. Никога не е знаела, че това място съществува, така че нейният Вестител не би я довел тук. Вашите също не биха го направили.

Шелби и Майлс се спогледаха бързо.

— Твърдиш, че търсиш Лус — каза Шелби, — но щом знаеш, че тя не е тук, защо още се мотаеш наоколо?

Даниел се взря отвъд тях, в долината отдолу.

— Недовършена работа.

— Коя е тази? — попита Майлс, като посочи към жена в дълга бяла рокля. Тя беше висока и стройна, е червена коса, проблясваща на слънчевата светлина. Роклята ѝ беше къса, излагайки на показ златиста кожа. Тя пееше нещо тихо и прекрасно, тиха песен, която те едва чуваха.

— Това е Лилит — каза Даниел бавно. — Днес трябва да се омъжи.

Майлс направи няколко крачки по пътека, която водеше надолу от маслиновото дърво към долината, където се намираше храмът, на стотина стъпки под тях, сякаш за да види по-добре.

— Майлс, чакай! — Шелби се запрепъва след него. — Това не е както когато бяхме във Вегас. Това е някакъв... шантав предишен път, или каквото е там. Не можеш просто да видиш едно привлекателно

момиче и да влезеш небрежно, сякаш мястото е твое. — Тя се обърна да потърси помощ от Даниел.

— Покрийте се — нареди им Даниел. — Стойте под тревата. И спрете, когато ви кажа.

Внимателно, те залъкатушиха надолу по пътеката, като спряха най-сетне близо до брега на реката, надолу по течението срещу храма. Всички палатки в малкото селце бяха окичени с гирлянди от невени и цветчета от касис. Бяха достатъчно близо, за да чуят гласовете на Лилит и момичетата, които помагаша в приготовленията ѝ за сватбата. Момичетата се смееха и започнаха да пригласят на песента на Лилит, докато сплитаха дългата ѝ червена коса във венец около главата.

Шелби се обърна към Майлс:

— Не прилича ли малко на Лилит от нашия клас в „Шорлайн“?

— Не — каза мигновено Майлс. За миг огледа изучаващо булката. — Добре де, може би мъничко. Странна работа.

— Лус вероятно никога не я е споменавала — обясни Шелби на Даниел. — Тя е истинска кучка от Ада.

— Има логика — каза Даниел. — Възможно е вашата Лилит да произхожда от същата дълга поредица зли жени. Всички те са потомки на прамайката Лилит. Тя е била първата съпруга на Адам.

— Адам е имал повече от една жена? — зяпна Шелби. — Ами Ева?

— Преди Ева.

— Преди Ева? Няма начин.

Даниел кимна.

— Не били женени от много дълго, когато Лилит го напуснала. Това разбило сърцето му. Чакал я дълго, но накрая срещнал Ева. А Лилит никога не простила на Адам, задето превъзмогнал загубата ѝ. Прекарала остатъка от дните си, като се скитала по земята и проклинала семейството, което Адам създал с Ева. А потомците ѝ... понякога в началото са добри, но в крайна сметка, ами, ябълката всъщност никога не пада по-далече от дървото.

— Това е объркано — каза Майлс, въпреки че изглеждаше хипнотизиран от красотата на Лилит.

— Искаш да ми кажеш, че Лилит Клаут, момичето, което ми подпали косата в девети клас, може в буквалния смисъл да е кучка от

Ада? Че всичките ми вуду–ритуали, отправени към нея, може да са били основателни?

— Предполагам. — Даниел сви рамене.

— Никога не съм се чувствала толкова отмъстена. — Шелби се засмя. — Защо това не влизаше в нито един от учебниците ни по ангелология в „Шорлайн“?

— Шшшт. — Майлс посочи към храма. Лилит се беше разделила с шаферките си, за да довърши украсите за сватбата — да разпръсне жълти и бели макове до входа на храма, да увие панделки и малки камбанки, направени от сребро, в ниските клони на дъбовете — и се отдалечи от тях, на запад, към реката, към мястото, където се криеха Даниел, Шелби и Майлс.

Носеше букет от бели лилии. Когато стигна до речния бряг, откъсна няколко цветчета и ги разпръсна по водата, като все още напяваше тихо под нос. После се обърна, за да тръгне на север по брега, към огромно старо рожково дърво с ниско надвиснали клони, които се спускаха в реката.

Под дървото седеше момче и се взираше в течението. Дългите му крака бяха вдигнати и облеgnати плътно до гърдите, беше праметнало върху тях едната си ръка. Другата ръка мятеше камъчета във водата. Зелените му очи искряха на фона на загорялата кожа. Гарвановочерната му коса беше малко разчорлена и влажна от неотдавнашно плуване.

— О, боже мой, това е... — Викът на Шелби беше прекъснат от ръката на Даниел, която затисна устата ѝ.

Точно от този момент се беше страхувал.

— Да, това е Кам, но не е онзи Кам, когото познаваш. Това е един друг Кам, от по–ранен момент. Върнали сме се хиляди години назад в миналото.

Майлс присви очи:

— Но той пак си е зъл.

— Не — каза Даниел. — Не е.

— Хм? — попита Шелби.

— Имаше време, когато всички ние бяхме част от едно семейство — Кам беше мой брат. Не беше зъл, все още не. Може би дори и сега не е.

Физически, единствената разлика между този Кам и онзи, когото Шелби и Майлс познаваха, беше, че на врата му я нямаше татуировката във форма на слънце с лъчи, която беше получил от Сатаната, когато бе избрал да свърже жребия си с Ада. Иначе Кам изглеждаше точно както сега. Само че лицето на този отдавнашен Кам беше сковано от тревога. Даниел от хилядолетия не беше виждал върху лицето на Кам такова изражение. Вероятно не и след същия този момент.

Лилит спря зад Кам и обви ръце около врата му, така че дланите ѝ се опряха точно над сърцето му. Без да се обърне и без да каже нито дума, Кам посегна и обгърна дланите ѝ в своите. И двамата затвориха очи, удовлетворени.

— Това изглежда твърде лично — каза Шелби. — Не е ли редно ние да... искам да кажа, чувствам се странно.

— Тогава си върви — каза Даниел бавно. — Не превръщай напускането си в сцена...

Даниел млъкна рязко. Някой вървеше към Кам и Лилит.

Младият мъж беше висок и загорял, облечен в дълга бяла роба и носеше дебел пергаментов свитък. Русата му глава беше сведена, но това очевидно беше Даниел.

— Няма да си тръгна. — Очите на Майлс се приковаха върху миналото превъплъщение на Даниел.

— Чакайте, мисля, че този току-що го изпратихме обратно във Вестителите — каза Шелби, объркана.

— Това беше една по-късна ранна моя версия — каза Даниел.

— Една по-късна ранна моя версия, казва той! — Шелби изсумтя презрително. — Точно колко Даниеловци съществуват?

— Той дойде от един момент две хиляди години напред в бъдещето отвъд момента, в който се намираме точно сега, който все още е хиляда години в истинското минало. Този Даниел не би трябвало да бъде тук.

— Точно сега сме три хиляди години назад в миналото? — попита Майлс.

— Да, а наистина не би трябвало да бъдете. — Даниел се взря настойчиво в Майлс, докато той се почувства неудобно.

Но мястото на това мое минало превъплъщение — той посочи момчето, което беше спряло до Кам и Лилит, — е тук.

От другата страна на реката Лилит се усмихна:

— Как си, Дани?

Загледаха как Дани коленичи до двойката и разви пергаментовия свитък. Даниел си спомни. Това беше брачното им свидетелство. Сам той беше написал целия текст на арамейски. От него се очакваше да отслужи церемонията. Кам го бе помолил преди месеци.

Лилит и Кам прочетоха документа. Справяха се добре заедно — спомни си Даниел. Тя пишеше песни за него и с часове береше диви цветя, които втъкаваше в дрехите му. Той ѝ се отдаваше изцяло. Изслушваше мечтите ѝ и я размиваше, когато беше тъжна. И двамата си имаха своите опасни и непостоянни страни и когато спореха, цялото племе разбираше за това — но нито един от двамата все още не беше тъмното същество, в каквото щяха да се превърнат двамата след раздялата си.

— Тази част ето тук — каза Лилит, като посочи един ред в текста. — Пише, че ще се оженим край реката. Но ти знаеш, че аз искам да се омъжа в храма, Кам.

Кам и Даниел се спогледаха. Кам посегна да хване Лилит за ръката.

— Любов моя. Вече ти казах, че не мога.

В гласа на Лилит се надигна разгорещена нотка:

— Отказваш да се ожениш за мен под Божия поглед? На единственото място, където семейството ми ще одобри нашия съюз! Защо?

— Чакай малко — прошепна Шелби от другата страна на потока. — Разбирам какво става. Кам не може да се ожени в храма... той не може дори да стъпи в храма, защото...

Майлс също зашепна:

— Ако паднал ангел влезе в Божието светилище...

— Целият храм ще избухне в пламъци — довърши Шелби.

Нефилимите бяха прави, разбира се, но Даниел се изненада от собствения си гняв. Кам обичаше Лилит, а Лилит обичаше Кам. Имаха шанс да накарат любовта си да проработи, и, ако питаха Даниел, всичко останало можеше да върви по дяволите. Защо Лилит толкова настояваше да се омъжи в храма? Защо Кам не можеше да ѝ даде задоволително обяснение за отказа си?

— Кракът ми няма да стъпи там вътре. — Кам посочи към храма.

Лилит беше готова да избухне в сълзи.

— Тогава значи не ме обичаш.

— Обичам те повече, отколкото някога съм смятал за възможно, но това не променя абсолютно нищо.

Слабото тяло на Лилит сякаш се изду от гняв. Дали долавяше, че в отказа на Кам има нещо повече, а не просто желание да ѝ се противопостави? Даниел не мислеше така. Тя стисна юмруци и нададе дълъг, пронизителен писък.

Той сякаш разтърси земята. Лилит сграбчи китките на Кам и го притисна към дървото. Той дори не се опита да се бори.

— Баба ми никога не те е харесвала. — Ръцете ѝ трепереха, докато го притискаше. — Винаги говореше най-ужасни неща, а аз винаги те защитавах. Сега го виждам. В очите ти и в душата ти. — Очите ѝ се впиваха в него. — Кажй го.

— Какво да кажа? — попита Кам, ужасен.

— Ти си лош човек. Ти си... зная какво си.

Беше ясно, че Лилит не знае. Беше се вкопчила в слуховете, които летяха из общността — че той е зъл, магьосник, член на окултно общество. Единственото ѝ желание беше да чуе истината от Кам.

Даниел знаеше, че Кам можеше да каже на Лилит, но нямаше да го направи. Страхуваше се.

— Не съм нито едно от лошите неща, които някой казва, че съм, Лилит — каза Кам.

Това бе истина и Даниел го знаеше, но звучеше толкова много като лъжа. Кам беше на косъм от най-лошото решение, което щеше да вземе някога. Това беше той: моментът, който разбиваше сърцето на Кам толкова силно, че то се покваряваше и се превръщаше в нещо опасно и черно.

— Лилит — замоли я Дани, като отдръпна ръцете ѝ от шията на Кам. — Той не е...

— Дани — обади се Кам предупредително. — Каквото и да кажеш, няма да поправи това.

— Точно така. Свършено е. — Лилит го пусна и Кам падна назад в праха. Тя вдигна брачния им договор и го захвърли в реката. Той се завъртя бавно в течението и потъна. — Надявам се да живея хиляда години и да имам хиляда дъщери, така че винаги да има жена, която да може да проклина името ти. — Тя го заплю в лицето, после се обърна и

затича обратно към храма: бялата ѝ рокля се развяваше зад нея като корабно платно.

Лицето на Кам стана бяло като сватбената рокля на Лилит. Посегна към ръката на Даниел, за да се надигне.

— Имаш ли звездна стрела, Дани?

— Не. — Гласът на Дани потрепери. — Не говори така. Ще си я върнеш, или пък...

— Бях толкова наивен, та да си помисля, че мога безнаказано да обичам смъртна жена.

— Само да ѝ беше казал — рече Дани.

— Да ѝ бях казал? За това, какво стана с мен — с всички ни? Падението и всичко оттогава насам? — Кам се наведе по-плътено към Дани. — Може би тя е права за мен. Чу я. Цялото село ме мисли за демон. Дори и да не използват тази дума.

— Те не знаят нищо.

Кам се извърна.

— През цялото това време се опитвам да го отрека, но любовта е невъзможна, Дани.

— Не е така.

— Невъзможна е за души като нашите. Може и да издържиш по-дълго, отколкото успях аз, но ще видиш. И двамата в крайна сметка ще трябва да избираме.

— Не.

— Вечно си толкова бърз с възраженията, братко. — Кам стисна рамото на Дани. — Това ме кара да се чудя за теб. Някога не си ли помисляш за това... да преминеш от другата страна?

Дани сви рамене и се отдръпна.

— Мисля за нея и само за нея. Броя секундите до момента, в който тя отново ще бъде с мен. Избирам я, както тя избира мен.

— Колко самотно.

— Не е самотно — тросна се Дани. — Това е любов. Любовта, която и ти искаш за себе си...

— Исках да кажа: аз съм самотен. И далеч по-малко благороден от теб. Всеки ден се боя, че се задава промяна.

— Не. — Сега Дани пристъпи към Кам. — Не би трябвало.

Кам се дръпна заднешком и се изплю:

— Не всички сме такива късметлии, че да сме обвързани с любимата си чрез проклятие.

Даниел си спомни тази празна обида: беше го изпълнила с ярост. Но въпреки това не биваше да изрича следващите думи:

— Върви тогава. Няма да липсваш на никого.

Съжали за думите си на мига, но беше твърде късно.

Кам изопна плещи назад и разпери ръце. Когато крилете му се появиха отстрани до тялото, от тях се разнесе полъх на силен горещ вятър, който прошумоля през тревата, в която се криеха Даниел, Шелби и Майлс. Тримата надникнаха. Крилете му бяха масивни и сияещи, и...

— Чакайте малко — прошепна Шелби. — Не са златисти!

Майлс примигна:

— Как може да не са златисти?

Естествено, че Нефилимите щяха да бъдат объркани. Разделението в цвета на крилете беше ясно като разликата между деня и нощта: златисто за демоните, сребристо или бяло за всички останали. А онзи Кам, когото познаваха, беше демон. Даниел не беше в настроение да обяснява на Шелби защо крилата на Кам бяха чисто, ярко бели, сияещи като диаманти, блестящи като докоснат от слънцето сняг.

Този отдавнашен Кам още не беше преминал на другата страна. Просто беше на косъм.

В онзи ден Лилит беше изгубила Кам като свой любим, а Даниел го изгуби като брат. От този ден нататък щяха да бъдат врагове. Дали Даниел щеше да може да го спре? Ако не се беше извъртял и отдръпнал от Кам и не бе разперил собствените си криле като щит — както виждаше да прави Дани сега?

Трябваше да го направи. Гореше от копнеж да изскочи от храстите и да спре Кам сега. Колко много неща можеха да бъдат различни!

Крилете на Кам и Дани още не изпитваха мъчителното магнетично взаимно привличане. Всичко, което ги отблъскваше в момента, беше твърдоглаво различие на мнения, умерено съперничество между братя.

Двата ангела се надигнаха едновременно от земята, всеки — застанал с лице в различна посока. Така че когато Дани се извиси на

изток през небето, а Кам се издигна на запад, трите Анахронизма, криещи се в тревата, единствени видяха как златистият проблясък обхваща крилете на Кам. Като искряща мълния.

НАПИСАНО В КОСТ

Ни, Китай. Кин Мин (приблизително 4 април 1046 г. пр.Хр.)

В далечния край на тунела, образуван от Вестителя, имаше поглъщащо ярко сияние. То докосна нежно кожата ѝ като лятна утрин в къщата на родителите ѝ в Джорджия.

Лус се хвърли натам.

Необуздан блясък. Така беше нарекъл Бил изгарящата светлина на истинската душа на Даниел. Дори само поглеждането към чистата ангелска същност на Даниел бе предизвикало спонтанното възпламеняване на цяла общност от хора по време на жертвоприношението на майте — включително Икс Куат, миналото превъплъщение на Лус.

Но беше имало един миг.

Миг на чиста, неподправена почуда точно преди тя да умре, когато Лус се беше почувствала толкова близко до Даниел, колкото не се бе чувствала никога преди. Не я беше грижа какво казваше Бил: тя разпозна сиянието на душата на Даниел. Трябваше да го види отново. Може би имаше някакъв начин да го преживее. Трябваше поне да опита.

Втурна се във вентилатора в студената празнота на огромна спалня.

Помещението беше поне десет пъти по-голямо от всяка стая, която Лус беше виждала някога, и всичко в него беше пишно. Подовете бяха изработени от най-гладкия мрамор и покрити с огромни килими, направени от цели животински кожи — едната от тях имаше непокътната тигрова глава. Четири дървени колони поддържаха фино покрит със слама таван с кулички. Стените бяха от преплетени бамбукови стъбла. Близо до отворения прозорец имаше огромно балдахинено легло с чаршафи от зелено-златиста коприна.

На перваза на прозореца беше подпрян мъничък телескоп. Лус го взе, като раздели златистата копринена завеса, за да надникне навън. Телескопът беше тежък и студен, когато го доближи до окото си.

Намираще се в центъра на голям, обграден от стени град, загледана надолу от втория етаж на някаква сграда. Лабиринт от каменни пътища свързваше тесни постройките от плет и кал. Въздухът беше топъл и имаше мек мирис на черешови цветчета. Двойка авлиги прекосиха синьото небе.

Лус се обърна към Бил.

— Къде сме? — Това място й се струваше толкова чуждо, колкото и светът на майте, и точно толкова отдалечено назад във времето.

Той сви рамене и отвори уста да каже нещо, но тогава...

— Шшшшт — прошепна Лус.

Подсмърчане.

Някой ронеше тихи, приглушени сълзи. Лус се обърна в посоката на шума. Там, през арката в далечния край на стаята, чу отново звука.

Лус се насочи към сводестия вход, като се плъзгаше по каменния под с босите си крака. Риданията отекваха, зовяха я. Тесен проход водеше навътре в друга подобна на пещера стая. Тази беше без прозорци, с ниски тавани, мъждиво осветена от проблясването на дузина малки бронзови лампи.

Различи голям каменен шадраван и малка лакирана маса, отрупана с черни керамични съдинки с ароматични масла, които придаваха на цялата стая топло и пикантно ухание. Огромен гардероб от резбован кехлибар стоеше в ъгъла на стаята. Тънки зелени дракони, гравирани в лицевата му страна, се зъбеха на Лус, сякаш знаеха всичко, което беше неизвестно за нея.

А в центъра на стаята, на пода, лежеше проснат мъртвец.

Преди Лус да успее да види нещо повече, тя беше заслепена от ярка светлина, която се движеше към нея. Беше същото сияние, което беше доловила от другата страна на Вестителя.

— Каква е тази светлина? — попита тя Бил.

— Това... ъъ, виждаш това? — Бил звучеше изненадано. — Това е душата ти. Още един начин, по който да разпознаеш миналите си животи, когато се появяват физически различни от теб. — Той направи пауза. — Никога преди ли не си го забелязвала?

— Мисля, че това е първият път.

— Хм — каза Бил. — Това е добър знак. Напредваш.

Внезапно Лус се почувства натежала и изтощена.

— Мислех, че това ще бъде Даниел.

Бил прочисти гърло, сякаш се канеше да каже нещо, но не го направи. Сиянието продължи да гори ярко в продължение на още миг, после изгасна така внезапно, че за момент тя не можеше да вижда, докато очите ѝ не се приспособиха.

— Какво правиш тук? — попита грубо един глас.

На мястото на светлината, в центъра на стаята, стоеше слаба, красива китайска девойка на около седемнайсет години — твърде млада и твърде елегантна, за да стои над мъртвец.

До кръста ѝ се спускаше тъмна коса, контрастираща с дългата ѝ до пода бяла копринена роба. Колкото и изящна да беше, приличаше на момиче, което няма да се поколебае да влезе в битка.

— И така, това си ти — изрече гласът на Бил в ухото на Лус. — Казваш се Лу Син и си живяла в покрайнините на столицата Ин. Намираме се в последните дни на династията Шан, приблизително хиляда години преди Христа, в случай че искаш да си отбележиш за албума с изрезки.

На Лу Син вероятно ѝ се струваше, че Лус е луда, втурвайки се там вътре, облечена в опърлена животинска кожа и с огърлица от кости, с разрошена и заплетена коса. Откога не се беше поглеждала в огледало? Не се беше къпала? На всичкото отгоре разговаряше с невидим гаргойл.

Но пък Лу Син стоеше нащрек над тялото на някакъв мъртвец, отправила към Лус поглед, който предупреждаваше: „Не се забърквай с мен“, така че и самата тя изглеждаше малко луда.

О, боже, Лус не беше забелязала кехлибарения нож с инкрустираната с тюркоази дръжки, нито езерцето от кръв в средата на мраморния под.

— Какво да... — понечи тя да попита Бил.

— Ти. — Гласът на Лу Син беше изненадващо силен. — Помогни ми да скрия тялото му.

Косата на мъртвеца беше побеляла около слепоочията; изглеждаше около шейсетгодишен, строен и мускулест под многобройните претрупани одежди и бродирани наметала.

— Аз... ъм, всъщност не мисля...

— В мига щом научат, че императорът е мъртъв, ти, и аз също, ще бъдем мъртви.

— Какво? — попита Лус. — Аз ли?

— Ти, аз, повечето от хората зад тези стени. Къде другаде ще намерят хилядата жертвени тела, които трябва да бъдат погребани заедно с деспота? — Момичето избърса бузите си с тънките си пръсти, обсипани с кехлибарени пръстени. — Ще ми помогнеш ли, или не?

При молбата на момичето, Лус посегна да ѝ помогне да вдигне краката на императора. Лу Син се приготви да го повдигне под мишниците.

— Императорът — каза Лус, изричайки старите думи от времето на династията Шан, сякаш ги беше говорила винаги. — Той да не би...

— Не е каквото изглежда. — Лу Син изпъшка под тежестта на тялото. Императорът беше по-тежък, отколкото изглеждаше. — Не съм го убила аз. Поне не — тя направи пауза — физически. Беше мъртъв, когато влязох в стаята. — Тя подсмръкна. — Намушкал се е в сърцето. Имах навика да казвам, че няма такова, но той ми доказа, че греша.

Лус погледна лицето на мъжа. Едното му око беше отворено. Устата му беше изкривена. Изглеждаше, сякаш беше напуснал мъчително този свят.

— Твой баща ли беше?

Дотогава бяха стигнали до огромния кехлибарен гардероб. Лу Син отвори вратата му с хълбок, отстъпи назад и пусна своята половина от тялото вътре.

— Трябваше да стане мой съпруг — каза тя студено. — И при това — ужасен. Предците одобриха женитбата ни, но аз — не. Богатите, влиятелни застаряващи мъже не са нещо, за което човек трябва да бъде благодарен, ако обича романтиката. — Тя гледаше изучаващо Лус, която бавно спусна краката на императора на пода на дрешника. — От коя част на равнините идваш, та вестта за годежа на императора още не е стигнала до теб? — Лу Син беше забелязала облеклото на Лус от времето на майте. Подхвана крайчеца на късата кафява пола. — Да не са те наели да изнесеш представление на сватбата ни? Да не би да си някаква танцьорка? Или клоун?

— Не точно. — Лус почувства как бузите ѝ се изчервиха и пламнаха, докато издърпваше полата по-ниско върху бедрата си. — Виж, не можем просто да оставим тялото му тук. Някой ще разбере. Искам да кажа, той е императорът, нали? И навсякъде има кръв.

Лу Син бръкна в гардероба с резбованите дракони и измъкна алена копринена роба. Смъкна се на колене и откъсна голяма ивица плат от нея. Беше прекрасна мека копринена дреха, с малки черни цветчета, избродирани около деколтето. Но Лу Син не се подвоуми да я използва, за да попие кръвта по пода. Грабна втора, синя роба и я подхвърли на Лус, за да ѝ помогне с бърсането.

— Добре — каза Лус, — но все още остава този нож. — Тя посочи към лъскавия бронзов кинжал, покрит чак до дръжката с кръвта на императора.

В миг Лу Син пхна ножа в една гънка на робата си. Вдигна поглед към Лус, сякаш за да каже: Нещо друго?

— Какво е това ей там? — Лус посочи нещо, което приличаше на горната част на малка коруба от костенурка. Беше го видяла да пада от ръката на императора, когато местеха тялото му.

Лу Син се свлече на колене. Хвърли на пода подгизналото окървавено парче плат и взе черупката между свитите си длани.

— Оракулската кост — каза тихо. — По-важна от всеки император.

— Какво е това?

— Тя съдържа отговорите от Небесното Божество.

Лус пристъпи по-близо, като коленичи да види предмета, оказал такова въздействие върху момичето. Оракулската кост представляваше просто черупка от костенурка, но беше малка, излъскана и сякаш недокосната. Когато се наведе по-близо, Лус видя, че някой беше изписал с боя нещо с леки черни мазки върху гладката долна част на черупката: „Вярна ли ми е Лу Син, или обича друг?“.

В очите на Лу Син отново набъбнаха сълзи: студената решителност, която бе показала пред Лус, се пропука.

— Попитал е предците — прошепна тя, затваряйки очи. — Сигурно са му казали за изневярата ми. Аз... не можах да се сдържа.

Даниел. Тя сигурно говореше за Даниел. Тайна любов, която бе скрила от императора. Но не беше успяла да я скрие достатъчно добре.

Сърцето на Лус се изпълни със състрадание към Лу Син. С всяка нишка на душата си разбираше точно какво чувства момичето. Те споделяха любов, която никой владетел не можеше да отнеме, която никой не можеше да унищожи. Любов, по-могъща от природата.

Тя притегли Лу Син в дълбока прегръдка.

И почувства как подът пропада под тях.

Не беше имала намерение да прави това! Но стомахът ѝ вече се преобръщаше, а зрението ѝ се разфокусира неконтролируемо и тя видя себе си отвън: изглеждаше чужда и дива, и се държеше отчаяно за миналото си. После стаята спря да се върти и Лус остана сама, стиснала в ръка оракулската кост. Готово. Беше се превърнала в Лу Син.

— Изчезвам за три минути, и ти предприемаш триизмерно сливане? — каза Бил, като се появи отново, намусен. — Не може ли един гаргойл да се наслади на чаша хубав жасминов чай, без да открие при връщането си, че повереницата му сама си е изкопала гроба? Помисли ли изобщо какво ще се случи, когато стражите почукат на онази врата?

По голямата бамбукова врата на главните покои се разнесе рязко почукване.

Лус подскочи.

Бил скръсти ръце на гърдите си.

— За вълка говорим... — подметна той. После, с висок, стреснат, пронизителен глас, изписка: „О, Бил! Помогни ми, Бил, какво да правя сега? Не ми хрумна да ти задам никакви въпроси, преди да се поставя в адски глупаво положение, Бил!“

Но на Лус не ѝ беше нужно да задава на Бил никакви въпроси. На преден план в ума на Лу Син се зараждаше знание: тя знаеше, че този ден ще бъде белязан не само от самоубийството на един противен владетел, но и от нещо още по-значимо, още по-мрачно, още по-кърваво: огромен сблъсък между армии. Онова почукване на вратата беше от съветниците на императора, дошли да го отведат на война. Той трябваше да поведе войските в битка.

Но императорът беше мъртъв и натъпкан в един гардероб.

А Лус беше в тялото на Лу Син, скрита в личните покои на императора. Ако я откриеха тук сама...

— Император Шан. — Силно блъскане отекна из цялата стая. — Очакваме вашите заповеди.

Лус стоеше съвсем неподвижна, замръзвайки от студ в копринената роба на Лу Син. Нямаше император Шан. Неговото самоубийство беше оставило династията без владетел, храмовете —

без върховен жрец, а армията — без предводител, точно преди битка за укрепяването на династията.

— Е, по-лош момент за цареубийство от този не би могло да има — каза Бил.

— Какво да правя? — Лус се извъртя обратно към гардероба с драконите, трепвайки, когато надзърна към императора. Вратът му бе извит под неестествен ъгъл, а кръвта върху гърдите му засъхваше в ръждивокафяв цвят. Лу Син беше мразила императора приживе. Сега Лус разбра, че сълзите, които беше проляла, не бяха от мъка, а от страх какво щеше стане с любимия ѝ — Де.

Допреди три седмици Лу Син беше живяла във фермата за отглеждане на просо на семейството си на бреговете на река Хуан. Минавайки през речната долина с лъскавата си каляска един следобед, императорът беше зърнал Лу Син, която се грижеше за посевите. Беше решил, че е влюбен в нея. На другия ден пред вратата ѝ бяха пристигнали двама войници. Тя беше принудена да остави семейството и дома си. Беше принудена да остави Де — красивия млад рибар от съседното село.

Преди императорът да я повика, Де беше показал на Лу Син как да лови риба с неговата двойка опитомени корморани, като завърза хлабави парчета въже около шиите им, така че да могат да хванат в уста няколко риби, но да не ги поглъщат. Докато гледаше как Де внимателно измъква рибите от дълбините на клюновете на чудатите птици, Лу Син се беше влюбила в него. Още на другата сутрин се беше наложило да се сбогува с него. Завинаги.

Или така си бе мислила.

Деветнайсет залеза бяха изминали, откакто Лу Син беше видяла Де, седем залеза, откакто беше получила от дома си свитък с лоши новини: Де и още няколко момчета от съседните ферми бяха избягали, за да се присъединят към бунтовническата армия, и той едва беше заминал, когато армията на императора бе претършувала селото, търсейки дезертъорите.

Сега, когато императорът беше мъртъв, хората на Шан нямаше да имат никаква милост към Лу Син и тя нямаше никога да намери Де, никога нямаше да се събере отново с Даниел.

Освен ако съветниците на императора не откриеха, че техният владетел е мъртъв.

Гардеробът беше задръстен с пъстри, екзотични облекла, но погледът ѝ беше привлечен от един предмет: голям извит шлем. Беше тежък, изработен главно от плътни кожени ремъци, съшити с плътни шевове. Отпред имаше гладка бронзова плочка с изящен огнедишащ дракон, гравирани в метала. Драконът беше зодиакалното животно на рождената година на императора.

Бил се понесе плавно към нея.

— Какво правиш с шлема на императора?

Лус нахлузи шлема върху главата си, като пъкна вътре черната си коса. После отвори другото крило на гардероба, развълнувана и нервна заради онова, което беше открила.

— Същото, което правя и с доспехите на императора — каза тя, като събра тежък куп предмети в ръцете си. Нахлузи чифт широки кожени панталони, плътна кожена туника, чифт ръкавици от метални брънки, кожени чехли, които безспорно бяха прекалено големи, но с които трябваше да се справи, и бронзов нагръдник, направен от застъпващи се метални плочки. Върху предницата на туниката беше избродирани същият черен, огнедишащ дракон като онзи върху шлема. Трудно беше за вярване, че някой би могъл да воюва под тежестта на тези дрехи, но Лу Син знаеше, че императорът всъщност не се сражава — той води битки само от мястото си в бойната си колесница.

— Сега не е моментът да си играеш на маскарад! — Бил я сръчка с нокът. — Не можеш да излезеш в този вид.

— Защо не? Става ми. Почти. — Тя подви горния край на панталоните, за да затегне колана.

Близо до шадравана откри грубо изработено огледало от излъскан калай в бамбукова рамка. В отражението, лицето на Лу Син беше скрито от плътната бронзова плочка на шлема. Тялото ѝ изглеждаше едро и силно под кожените доспехи.

Лус понечи да излезе от дрешника и да се върне в спалнята.

— Чакай! — извика Бил. — Какво смяташ да кажеш за императора?

Лус се обърна към Бил и повдигна тежкия кожен шлем, за да може той да види очите ѝ.

— Сега аз съм императорът.

Бил примигна и поне веднъж не направи опит да възрази.

Светкавичен прилив на сила нахлу в тялото на Лус. Осъзна, че да се предреши като предводителя на армията беше точно онова, което би направила Лу Син. Разбира се, като обикновен войник Де щеше да бъде на предните линии в тази битка. И тя щеше да го намери.

Някой отново заблъска по вратата:

— Император Шан, армията на Джоу настъпва. Трябва да поискаме присъствието ви!

— Мисля, че някой говори на вас, император Шан. — Тонът на Бил се беше променил. Беше плътен и дрезгав и отекуваше из стаята така мощно, че Лус трепна, но не се обърна да го погледне. Отключи тежкото бронзово резе и отвори солидната бамбукова врата.

Трима мъже в ярки червено-жълти военни одежди я поздравиха нервно. Лус на мига разпозна тримата най-близки съветници на императора: Ху, с дребните зъби и присвитите, пожълтели очи. Куи, най-високият, с широки плещи и раздалечени очи. Хуанг, най-младият и най-любезният в съвета.

— Императорът вече е облечен за война — каза Хуанг, като надникна любопитно зад Лус в празната стая. — Императорът изглежда... различно.

Лус замръзна. Какво да каже? Никога не беше чувала гласа на мъртвия император, а беше изключително лош имитатор.

— Да. — Ху се съгласи с Хуанг. — Добре отпочинал.

След една дълбока, изпълнена с облекчение въздишка, Лус кимна сковано, като внимаваше шлемът да не се търкулне от главата ѝ.

Тримата мъже направиха знак на императора — на Лус — да тръгне надолу по мраморния коридор. Хуанг и Ху вървяха от двете ѝ страни и говореха приглушено за печалното състояние на бойния дух сред войниците. Куи вървеше точно зад Лус, с което я караше да се чувства неудобно.

Дворецът беше безкраен — високи тавани с кулички, всички — блестящо бели, същите статуи от кехлибар и оникс на всяка крачка, същите огледала с бамбукови рамки на всяка стена. Когато най-сетне прекосиха последния праг и излязоха в сивата сутрин, Лус забеляза червената дървена колесница в далечината и коленете ѝ едва не се подкосиха.

Трябваше да намери Даниел в този живот, но влизането в битка я ужасяваше.

При колесницата членовете на императорския съвет се поклониха и целунаха ръкавицата ѝ. Беше благодарна за бронираните ръкавици, но въпреки това се дръпна бързо назад, изплашена, че недостатъчно силната ѝ хватка може да я издаде. Хуанг ѝ подаде дълго копие с дървена дръжка и извит шип на няколко сантиметра под острието.

— Алебардата ви, Ваше Величество.

Тя едва не изпусна тежкото оръжие.

— Ще ви отведат до високата позиция над предните линии — каза той. — Ние ще се движим зад вас и ще ви посрещнем там с конницата.

Лус се обърна към колесницата. В общи линии тя представляваше дървена платформа върху дълга ос, свързваща две големи дървени колела, теглена от два огромни черни коня. Лафетът беше изработен от лъскаво лакирано червено дърво и имаше достатъчно място приблизително трима души да седнат или да застанат прави. Един кожен сенник и завески можеха да се свалят по време на битка, но засега бяха спуснати, осигурявайки на пътника известно усамотение.

Лус се качи, мина през завесите и седна. Каляската беше застлана с тигрови кожи. Кочияш с тънки мустаци хвана юздите, а друг войник, с унил поглед и бойна брадва, се качи и застана до него. При изплющяването на камшика конете препуснаха в галоп и тя почувства как колелата под нея започват да се въртят.

Докато се носеха покрай високите, внушителни порти на двореца, слънцето струеше през късчета мъгла върху големи ширнали се зелени ниви на запад. Околността беше красива, но Лус беше твърде нервна, за да я оцени.

— Бил? — прошепна тя. — Ще ми помогнеш ли?

Никакъв отговор.

— Бил?

Тя надникна от завесите, но това само привлече вниманието на войника с унилия поглед, от когото се очакваше да бъде телохранител на императора по време на пътуването.

— Ваше Величество, моля ви, заради безопасността ви, трябва да настоя. — Той направи знак на Лус да се отдръпне.

Лус изпъшка и се облегна на подплатената с възглавници седалка на колесницата. Павираните улици на града сигурно бяха свършили, защото колесницата започна да се тръска невероятно силно. Тръскането подмяташе Лус по седалката и тя имаше чувството, че се вози на дървено увеселително влакче. Пръстите ѝ се вкопчиха в меката козина на тигровата кожа.

Бил не искаше тя да прави това. Дали ѝ даваше урок, като се скатаваше сега, когато тя имаше най-голяма нужда от помощта му?

Коленете ѝ се разтрисаха при всяко рязко подскачане на колесницата по пътя. Нямаше абсолютно никаква представа как щеше да открие Де. Ако стражите на императора не ѝ позволяваха дори да надникне през една завеса, как щяха да я допуснат близо до предните линии?

Но после:

Някога, преди хиляди години, миналото ѝ превъплъщение беше седяло само в тази колесница, преоблечено като мъртвия император. Лус можеше да го почувства — дори ако не се беше съединила с някогашното си тяло, Лу Син щеше да е тук точно сега.

Без помощта на някакъв чудат противен гаргойл. И по-важно, без цялото познание, което Лус беше натрупала досега по време на търсенето си. Беше видяла необуздания блясък на Даниел в Чичен Итца. Беше станала свидетел и най-накрая бе разбрала дълбините на тегнещото над него проклятие в Лондон. Беше го видяла как се превръща от готов на самоубийство младеж в Тибет до човек, който я беше спасил от покварен живот във Версай. Беше го гледала как спи, сломен от болката след смъртта ѝ в Прусия, сякаш бе омагьосан. Беше го виждала как се влюбва в нея дори когато беше заядлива и незряла в Хелстън. Беше докоснала белезите на крилата му в Милано и бе разбрала от колко много неща се беше отказал в Небесата само заради нея. Беше видяла измъченото изражение в очите му, когато я изгуби в Москва, същото страдание отново и отново.

Лус беше длъжна пред него да намери начин да развали това проклятие.

Колесницата се тръсна и спря, и Лус едва не излетя от мястото си. Отвън се чуваше гръмотевичен тътен на конски копита — което беше странно, защото колесницата на императора стоеше неподвижно.

Някой друг беше там навън.

Лус чу трясък на метал и продължително, болезнено сумтене. Колесницата се разтресе силно. Нещо тежко тупна на земята.

Чуха се още трясъци, още сумтене, дрезгав вик, и ново тупване на земята. С треперещи ръце, Лус раздели съвсем лекичко кожените завеси и видя войника е унилото изражение да лежи в локва кръв на земята отдолу.

Колесницата на императора беше попаднала в засада.

Един от метежниците грубо раздели завесите. Непознатият боец вдигна меча си.

Лус не успя да се сдържи. Изпищя.

Мечът се поколеба във въздуха — а после най-топлото чувство заля Лус, нахлу във вените ѝ, успокои нервите ѝ и забави лудешкото биене на сърцето ѝ.

Воинът върху колесницата беше Де.

Коженият му шлем покриваше черната му, дълга до раменете коса, но оставяше лицето му прекрасно открито. Виолетовите му очи изпъкваха на фона на чистата му маслинена кожа.

Изглеждаше объркан и обнадежден едновременно. Беше извадил меча си, но го държеше, сякаш усещаше, че не бива да нанася удар. Лус бързо повдигна шлема си над главата и го метна на седалката.

Тъмната ѝ коса се спусна като водопад, кичурите стигнаха чак до най-долната част на бронзовия ѝ нагръдник. Зрението ѝ се замъгли, когато очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Лу Син? — Де я притисна здраво в прегръдките си. Носът му докосна нейния и тя опря буза на неговата, чувствайки се затоплена и защитена. Той сякаш не можеше да спре да се усмихва. Тя вдигна глава и целуна красивата извивка на устните му. Той отвърна жадно на целувката ѝ и Лус попи всеки прекрасен миг: чувстваше тежестта на тялото му, притиснато към нейното, искаше ѝ се между тях да няма толкова много тежки доспехи.

— Ти си последният човек, когото очаквах да видя — каза Де тихо.

— Аз бих могла да кажа същото за теб — отговори тя. — Какво правиш тук?

— Когато се присъединих към бунтовниците на Джоу, се зарекох да убия императора и да те върна обратно.

— Императорът е... О, вече нищо от това няма значение — прошепна Лус, като го целуваше по бузите и миглите, здраво обвила ръце около врата му.

— Нищо няма значение — каза Де. — Освен че съм с теб.

Мислите на Лус се върнаха назад към сияйния му блясък в Чичен Итца. Как го виждаше в тези други животи, на места и във времена, които бяха толкова далече от дома — всеки един от тях потвърждаваше колко много го обичаше. Връзката между тях бе нерушима — това беше ясно от начина, по който се гледаха, начина, по който можеха да четат взаимно мислите си, начина, по който единият караше другия да се чувства завършен и цял.

Но как би могла да забрави проклятието, от което страдаха от цяла вечност? И търсенето, на което се беше отправила, за да го развали? Беше стигнала твърде далече, за да забрави, че все още съществуват препятствия по пътя ѝ към истинското ѝ събиране с Даниел.

Дотук всеки живот ѝ беше оставил някаква поука. Несъмнено този живот трябваше да съдържа свой собствен ключ. Само да знаеше какво да търси.

— Съобщиха ни, че императорът ще пристигне тук, за да ръководи войските в долината — каза Де. — Бунтовниците бяха планирали да устроят засада на конницата на императора.

— На път са — каза Лус, спомняйки си указанията на Хуанг. — Ще бъдат тук всеки момент.

Даниел кимна:

— А когато стигнат тук, бунтовниците ще очакват да се бия.

Лус трепна. Вече два пъти ѝ се беше случвало да е заедно с Даниел, когато той се готвеше за битка, и двата пъти това беше довело до нещо, което тя не искаше да вижда никога повече.

— Какво трябва да правя аз, докато ти...

— Няма да влизам в битка, Лу Син.

— Какво?

— Това не е нашата война. Никога не е било. Можем да останем и да водим битките на други хора, или да направим каквото сме правили винаги и да се изберем взаимно над всичко останало. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да — прошепна тя. Лу Син не знаеше по-дълбокото значение на думите на Де, но Лус беше почти сигурна, че разбира — че Даниел я обичаше, че тя го обичаше и че избираха да бъдат заедно.

— Няма да ни оставят да се измъкнем лесно. Бунтовниците ще ме убият за дезертъорство. — Той отново постави шлема на главата ѝ. — Ти също ще трябва да се измъкнеш с бой от това място.

— Какво? — прошепна тя. — Не мога да се бия. Едва мога да повдигна това нещо — тя посочи алебардата. — Не мога...

— Да — каза той, придавайки дълбоко и мрачно значение на тази единствена дума. — Можеш.

Колесницата се изпълни със светлина. За миг Лус си помисли, че това беше той — мигът, в който нейният свят щеше да се възпламени, когато Лу Син щеше да умре, когато душата ѝ щеше да бъде прокудена в сенките.

Но това не се случи. Сиянието заблестя от гърдите на Де. Това бе сиянието на душата на Даниел. Не беше така силно или лъчисто, както по време на жертвоприношението на маите, но точно толкова изумително. То напомни на Лус за сиянието на собствената ѝ душа, когато за пръв път беше видяла Лу Син. Може би се научаваше да вижда света наистина такъв, какъвто беше. Може би най-сетне илюзията си отиваше.

— Добре — каза тя, като напъха дългата си коса обратно в шлема. — Да вървим.

Разделиха завесите и застанаха върху платформата на колесницата. Пред тях една бунтовническа част от двайсет конници чакаше недалеч от билото на един хълм на петдесетина стъпки от мястото, където бяха застигнали колесницата на императора. Бяха облечени като обикновени селяни — с кафяви панталони и груби, мръсни ризи. Върху щитовете им се виждаше изображението на плъх — символът на армията на Джоу. Всички очакваха заповеди от Де.

От долината отдолу се чу тътенът от копитата на стотици коне. Лус разбра, че цялата армия на Шан беше там долу, жадна за кръв. Чуваше ги как припяват стара военна песен, която Лу Син знаеше откакто се беше научила да говори.

А Лус знаеше, че някъде зад тях Хуанг и останалите войници от личната армия на императора бяха потеглили към онова, което според тях щеше да бъде среща на високата позиция. Влизаха в кървава баня,

в засада, и Лус и Даниел трябваше да се махнат преди тяхното пристигане.

— Следвай ме — прошепна Де. — Ще се отправим към хълмовете на запад, толкова далеч от тази битка, колкото могат да ни отведат конете ни.

Той освободи единия кон от колесницата и го поведе към Лус. Конят беше зашеметяващ, черен като въглен, с ромбовидно бяло петно на гърдите. Де помогна на Лус да се качи на седлото и вдигна алебардата на краля в едната си ръка и един арбалет — в другата. Лус никога не беше стреляла, нито беше докосвала арбалет през живота си, а Лу Син си бе служила с такъв само веднъж — за да подплаши един рис и да го прогони от люлката на невръстната си сестричка. Но оръжието в ръцете на Лус ѝ се струваше леко, и тя знаеше, че ако се стигне до това, може да стреля с него.

Де се усмихна на избора ѝ и свирна за коня си. Красива кафява кобила с по-тъмни ивици по козината се приближи в тръс. Той скочи на гърба ѝ.

— Де! Какво правиш? — провикна се разтревожен глас от редицата коне. — Трябваше да убиеш императора! Не да го качваш на един от нашите коне!

— Да! Убий императора! — провикна се хор от гневни гласове.

— Императорът е мъртъв! — извика Лус, карайки войниците да замлъкнат. При звука на женския глас иззад шлема всички ахнаха. Стояха застинали, без да са сигурни дали да вдигнат оръжията си.

Де приближи коня си до този на Лус. Взе ръцете ѝ в своите. Бяха по-топли, по-силни и по-успокояващи от всичко, което беше чувствала някога.

— Каквото и да се случи, обичам те. За мен любовта ни е по-ценна от всичко.

— И за мен — прошепна Лус в отговор.

Де нададе боен вик и конете им препуснаха с главоломна бързина. Арбалетът едва не се изплъзна от хватката на Лус, когато тя се люшна напред, за да хване здраво юздите.

Тогава бунтовническите войници закрещяха:

— Предатели!

— Лу Син! — Гласът на Де се издигна над най-пронизителния вик, най-силния тропот от конски копита. — Върви! — Той вдигна

високо ръка, сочейки към хълмовете.

Конят ѝ препусна в галоп толкова бързо, че беше трудно да вижда ясно каквото и да било. Светът профуча покрай нея в едно ужасяващо свистящо движение. Зад тях се появи нестройна група бунтовнически войници: тропотът от копитата на конете им бе мощен като земетресение, което продължаваше цяла вечност.

Докато бунтовниците не стигнаха до Даниел с алебардата, Лус беше забравила за арбалета в ръцете си. Сега го вдигна без усилие, все още без да е сигурна как да го използва, знаейки единствено, че е готова да убие всеки, който се опиташе да нарани Даниел.

Сега.

Тя пусна стрелата. За неин потрес, тя уби бунтовника на място, събаряйки го от коня му. Той рухна в облак прах. Тя се втренчи ужасено назад в мъртвеца със стърчащата от гърдите му стрела, лежащ на земята.

— Не спирай! — провикна се Де.

Тя преглътна с усилие, оставяйки коня си да я направлява. Нещо се случваше. Започна да се чувства по-лека на седлото, сякаш гравитацията внезапно имаше по-малко власт над нея, сякаш вярата на Де в нея я тласкаше, за да премине през всичко това. Можеше да се справи с това. Можеше да избяга с него. Сложи нова стрела в арбалета, стреля, и стреля отново. Не се целеше в никого, освен при самозащита, но към нея се задаваха толкова много войници, че скоро стрелите ѝ почти свършиха. Оставаха само две.

— Де! — извика тя.

Той почти напълно се бе смъкнал от седлото и с една брадва замахваше силно към един войник на Шан. Крилете на Де не бяха разперени, но със същия успех можеха и да бъдат — той изглеждаше по-лек от въздуха и въпреки това — смъртоносно ловък и сръчен. Даниел убиваше враговете си толкова чисто, че смъртта им бе мигновена, възможно най-безболезнена.

— Де! — изкрещя тя по-високо.

При звука на гласа ѝ той рязко вдигна глава. Лус се надвеси през седлото си, за да му покаже почти празния си колчан. Той ѝ подхвърли закривена сабя.

Тя я улови за ръкохватката. Усещаше я странно естествено в ръката си. После си спомни — урокът по фехтовка, който беше взела в

„Шорлайн“. Още в първия си дуел беше разгромила Лилит — превзета, жестока съученичка, която се беше фехтувала цял живот.

Със сигурност можеше да го направи отново.

Точно тогава един воин скочи от коня си върху нейния. От внезапната му тежест конят ѝ се препъна и Лус изпищя, но миг по-късно гърлото на мъжа беше прерязано и тялото му — блъснато на земята, а острието на меча ѝ заблестя от прясна кръв.

През гърдите ѝ премина топъл прилив. Цялото ѝ тяло зажужа. Тя се устреми напред, пришпорвайки коня си с пълна скорост, по-бързо и по-бързо, докато...

Светът побеля.

После с трясък стана черен.

Накрая запламтя в различни ярки цветове.

Вдигна ръка да препречи светлината, но тя не идваше отвън пред нея. Конят ѝ още галопираше под нея. Все още стискаше кинжала си в юмрук, все още сечеше наляво и надясно, прерязваше гърла, забиваше острието в нечии гърди. В краката ѝ още падаха врагове.

Но по някакъв начин Лус вече не беше изцяло там. Вихър от видения връхлетя ума ѝ, видения, които сигурно бяха принадлежали на Лу Син — а после няколко видения, които нямаше как да са се явявали на Лу Син.

Видя Даниел да кръжи над нея в простите си селски дрехи... но после, миг по-късно, той беше с голи гърди, с дълга руса коса... и внезапно той носеше рицарски шлем, чийто наличник вдигна, за да я целуне по устните... но преди да го стори, се измени и прие настоящия си образ — онзи Даниел, когото беше оставила в задния двор на родителите си в Тъндърболт, когато прекрачи във времето.

Осъзна, че това беше онзи Даниел, когото бе търсила през цялото време. Посегна към него, повика го по име, но тогава той се промени отново. И отново. Тя видя повече Даниеловци, отколкото беше смятала за възможно, всеки един — по-великолепен от предишния. Те се сливаха един с друг, напластяваха се като огромен разгъващ се акордеон, всеки негов образ се накланяше и изменяше в светлината на небето зад него. Очертанието на носа му, линията на челюстта му, цветът на кожата му, формата на устните му — всичко се въртеше вихрено и ту се разфокусираше, ту идваше отново на фокус, изменяйки се през цялото време. Всичко се променяше, освен очите му.

Виолетовите му очи винаги си оставаха същите. Те я преследваха, криейки нещо ужасно, нещо, което тя не разбираше. Нещо, което тя не искаше да разбере.

Страх?

Във виденията ужасът в очите на Даниел беше толкова силен, че на Лус почти ѝ се искаше да извърне поглед от красотата им. От какво можеше да се страхува някой, толкова могъщ като Даниел?

Имаше само едно нещо: смъртта на Лус.

Тя сякаш виждаше монтаж на кадри от смъртта си отново и отново. Така изглеждаха очите на Даниел в течение на времето, точно преди животът ѝ да избухне в пламъци. Беше виждала този страх у него преди. Мразеше го, защото този страх винаги означаваше, че времето им е изтекло. Сега го видя във всяко едно от лицата му. Страхът проблясваше като светкавица от безброй времена и места. Внезапно тя проумя, че има и още:

Той се страхуваше не за нея, не защото тя влизаше в мрака на друга смърт. Не се страхуваше, че това може да ѝ причини болка.

Даниел се страхуваше от нея.

— Лу Син! — провикна се гласът му към нея от бойното поле. Съзря го през мъглата от видения. Той беше единственото, което се виждаше ясно — защото всичко друго около нея беше осветено в стряскащо бяла светлина. А също и всичко вътре в нея. Дали любовта ѝ към Даниел я изгаряше? Дали собствената ѝ страст, а не неговата, беше това, което я унищожаваше всеки път?

Главата я болеше. Не искаше да отваря очи.

— Не! — Ръката му посегна към нейната. Но беше твърде късно.

Бил се беше върнал, подът беше хладен, а Лус се намираще в уютно тъмно кътче. Някакъв водопад хвърляше пръски на заден план, обсипвайки със ситни капчици горещите ѝ бузи.

— В крайна сметка се справи добре там — каза той.

— Недей да звучиш толкова разочаровано — каза Лус. — Какво ще кажеш да ми обясниш къде изчезна?

— Не мога. — Бил засмука пълните си устни, за да покаже, че са запечатани.

— Защо не?

— Лично е.

— Заради Даниел ли е? — попита тя. — Той щеше да успее да те види, нали? А има някаква причина, заради която не искаш той да знае, че ми помагаш.

Бил изсумтя презрително:

— Делата ми невинаги са свързани с теб, Лус. Имам си и други грижи. Освен това, напоследък ми се струваш доста независима. Може би е време да прекратим малкото си споразумение, да ти махнем помощните колелца. За какво, по дяволите, съм ти нужен още?

Лус беше прекалено изтощена, за да се опитва да му угоди, и твърде зашеметена от онова, което бе видяла току-що.

— Безнадеждно е.

Целият гняв напусна Бил като въздух, излизащ от спукан балон.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато умирам, това не е заради нещо, което Даниел прави. Това е нещо, което се случва вътре в мен. Може би го отприщва неговата любов, но — вината е моя. Това трябва да е част от проклятието, само че нямам представа какво означава. Всичко, което знам, е, че видях едно изражение в очите му, преди да умра — винаги е същото.

Той наклони глава:

— Досега.

— Правя го повече нещастен, отколкото щастлив — каза тя. — Ако не се е отказал от мен, би трябвало да го стори. Не мога повече да му причинявам това.

Тя отпусна глава в ръцете си.

— Лус? — Бил седна на коляното ѝ. В гласа му се долавяше странната нежност, която бе проявил, когато тя го срещна за пръв път. — Искаш ли да приключиш с тази безкрайна шарада? Заради Даниел?

Лус вдигна поглед и избърса очи:

— Искаш да кажеш, така че да не е принуден да преживява това отново? Има нещо, което мога да направя?

— Когато се въплъщаваш в тялото на някой от миналите си образи, във всеки от животите ти има един момент, точно преди да умреш, в който душата ти и двете тела — миналото и настоящото — се разделят. Случва се само за частица от мига.

Лус примижа.

— Струва ми се, че почувствах това. В мига, когато осъзнавам, че ще умра, точно преди наистина да умра?

— Именно. Свързано е с начина, по който се спояват животите ти. В тази частица от мига има начин да отделиш прокълнатата си душа от настоящото си тяло. Един вид, като да изчоплиш душата си от тялото. Това действие успешно ще заличи онзи досаден момент с превъплъщаването от проклятието ти.

— Но аз си мислех, че вече съм накрая на цикъла си от прераждания, че вече няма да се върна. Заради онова нещо с кръщението. Защото никога...

— Това няма значение. Пак си обречена да завършиш цикъла. Щом се върнеш в настоящето, пак може да умреш всеки момент заради...

— Любовта ми към Даниел.

— Разбира се, нещо подобно — каза Бил. — Хм. Тоест, освен ако не прекъснеш връзката с миналото си.

— Значи ще се отделя от миналото си, и тя пак ще умре, както винаги...

— А ти пак ще си прокудена точно както си била преди, само че ще изоставиш душата си, така че също да умре. А тялото, в което ще се върнеш — той я смуща в рамото — това — ще бъде свободно да живее извън проклятието, надвиснало над теб още от зората на времето.

— Без повече умирање?

— Не, освен ако не скочиш от някоя сграда, не се качиш в кола заедно с някой убиец, или не се нагълташ с цяла опаковка приспивателни, или...

— Ясно — прекъсна го тя. — Но няма да е като... — тя се помъчи да овладее гласа си — няма вероятност Даниел да ме целуне и аз да... или...

— Няма вероятност Даниел да направи каквото и да е. — Бил се взря съсредоточено в нея. — Вече няма да изпитваш привличане към него. Ще продължиш. Вероятно ще се омъжиш за някой скучен сладникав красавец и ще имаш дванайсет собствени деца.

— Не.

— Ти и Даниел ще бъдете свободни от проклятието, което толкова ненавиждаш. Свободни. Чуваш ли това? Той също може да

продължи нататък и да бъде щастлив. Не искаш ли Даниел да бъде щастлив?

— Но Даниел и аз...

— Даниел и ти ще бъдете нищо. Това е сурова реалност, добре. Но помисли за това: вече няма да ти се налага да го нараняваш. Порасни, Лус. В живота има и други неща, освен тийнейджърска страст.

Лус отвори уста, но не искаше да чува как гласът ѝ изневерява. Невъзможно беше да си представи живот без Даниел. Но същото беше и да се върне в настоящия си живот и да се опита да бъде с Даниел, и това да я убие завинаги. Толкова упорито се беше опитала да открие как да развали това проклятие, но отговорът все още ѝ убягваше. Може би това беше начинът. Звучеше ужасно, но ако се върнеш към живота си и не познаваше Даниел, нямаше да тъгува за него. И той също нямаше да тъгува за нея. Може би това щеше да е по-добре. И за двамата.

Но не. Те бяха сродни души. А Даниел донесе в живота ѝ нещо повече, не само любовта си. Ариана, Роланд и Габ. Дори Кам. Именно заради всички тях тя беше придобила познание за себе си — какво искаше, какво — не; как да защити себе си. Беше израсла и беше станала по-добър човек. Без Даниел никога нямаше да отиде в „Шорлайн“, никога нямаше да открие истинските приятели, в каквито се бяха превърнали за нея Шелби и Майлс. Дали щеше дори да постъпи в „Меч и Кръст“? Къде, за бога, щеше да се намира? Коя щеше да бъде?

Можеше ли един ден да е щастлива без него? Да се влюби в някой друг? Беше ѝ непоносимо да мисли за това. Животът без Даниел ѝ се струваше безцветен и мрачен — с изключение на едно ярко петно, около което мислите ѝ се въртяха непрекъснато:

Какво, ако не се наложеше да го наранява никога повече?

— Да кажем, че искам да помисля за това. — Лус едва успя да прошепне думите. — Само да го обмисля. Как изобщо действа?

Бил се пресегна зад гърба си и бавно измъкна нещо дълго и сребристо от дълъг черен колчан на гърба си. Лус изобщо не го беше забелязала преди. Бил протегна матова сребриста стрела с плосък връх, която тя разпозна незабавно.

После той се усмихна:

— Някога виждала ли си звездна стрела?

ПОГРЕШНИ НАПЪТСТВИЯ

Йерусалим, Израел, 27 Иисан 2760 г.

— Значи всъщност не си чак толкова лош тип? — обърна се Шелби към Даниел.

Седяха на тучния бряг край старото речно корито в Йерусалим, наблюдавайки хоризонта, където пътищата на двамата паднали ангели току-що се бяха разделили. Едва доловима светлина със златист оттенък висеше в небето, където преди това беше Кам, а въздухът започваше да мирише леко на развалени яйца.

— Разбира се, че не съм. — Даниел топна ръка в хладката вода. Още усещаше крилете и душата си сгорещени от това, че беше гледал как Кам прави избора си. Колко просто бе изглеждало това за него. Колко лесно и колко бързо.

И всичко — заради едно разбито сърце.

— Просто въпросът е, че когато Лус научи, че двамата с Кам сте сключили онова примирие, беше съкрушена. Никой от нас не можеше да го разбере. — Шелби погледна Майлс за потвърждение. — Нали?

— Помислихме си, че криеш нещо от нея. — Майлс свали бейзболната си шапка и разтърка главата си. — Всичко, което знаехме за Кам, беше, че се предполага да е олицетворение на чистото зло.

Шелби изкриви пръстите си, за да наподобни хищни нокти.

— Непрекъснато съскащ и злобен, и всички подобни неща.

— Малко души са чисто олицетворение на каквото и да било — каза Даниел, — било в Рая, в Ада, или на земята. — Той се извърна, като се загледа високо в небето на изток за някаква следа от сребристия прах, който Дани трябваше да е оставил, когато разпери криле и отлетя. Нямахше нищо.

— Съжалявам — каза Шелби, — но е толкова странно да си ви представям като братя.

— В някакъв момент всички бяхме едно семейство.

— Да, но, кажи-речи, преди цяла вечност.

— Мислиш, че само защото едно нещо е стояло по даден начин в продължение на няколко хиляди години, то е утвърдено за цяла вечност. — Даниел поклати глава. — Всичко е в постоянно състояние на промяна. Бях с Кам в Зората на Времето и ще го изпратя до Края на Времето.

Веждите на Шелби невярващо се изстреляха нагоре:

— Мислиш, че Кам ще се опомни и ще се върне отново? Един вид, ще види пак светлата страна?

Даниел понечи да се изправи:

— Нищо не остава същото завинаги.

— А любовта ти с Лус? — попита Майлс.

Това накара Даниел да застине на място:

— Това също се променя. Тя ще бъде различна след това преживяване. Само се надявам... — Даниел сведе поглед към Майлс, който още седеше на брега, и осъзна, че не го мрази. По свой, безразсъдно глупашки начин, Нефилимите се бяха опитвали да помогнат.

За пръв път Даниел можеше да каже искрено, че вече не се нуждае от помощ; пътем беше получил от предишните си превъплъщения цялата помощ, от която имаше нужда. Сега, най-сетне, беше готов да настигне Лус.

Защо още стоеше тук?

— Време е вие двамата да си вървите у дома — каза той, като помогна на Шелби, а после и на Майлс да се изправят на крака.

— Не — каза Шелби, като посегна към Майлс, който стисна ръката ѝ. — Сключихме споразумение. Няма да се върнем, докато не се уверим, че тя е...

— Няма да отнеме много време — каза Даниел. — Мисля, че знам къде да я намеря и това не е място, където вие двамата може да отидете.

— Хайде, Шел. — Майлс вече отделяше сянката, хвърляна от маслиновото дърво недалече от брега на реката. Тя се разплиска и се завихри в ръцете му и за миг изглеждаше неподатлива, като грънчарска глина, която всеки момент ще падне от колелото. Но после Майлс я обузда, като я завъртя и я оформи във впечатляващо просторен черен портал. Леко натисна Вестителя и го отвори, като направи знак на Шелби да пристъпи първа.

— Започваш да ставаш добър в това. — Даниел си беше придърпал собствен Вестител, призовавайки го от сянката на собственото си тяло. Той потрепери под него.

Тъй като не бяха попаднали тук чрез собствените си минали преживявания, на Нефилимите щеше да им се наложи да прескачат от един Вестител на друг, като в игра на прескочикобила, за да се върнат в собственото си време. Щеше да бъде трудно и Даниел не им завиждаше за пътуването, но определено им завиждаше, защото си отиваха у дома.

— Даниел. — Шелби подаде глава от Вестителя. Тялото ѝ изглеждаше разкривено и неясно през сенките. — Късмет.

Тя помахаша, а после Майлс също помахаша и двамата пристъпиха заедно. Сянката се затвори, рухвайки в мъничка точица, точно преди да изчезне.

Даниел не видя това да се случва. Той вече си беше отишъл.

В тялото му се впи студен вятър.

Той се устреми през него, така бързо, както не беше пътувал никога преди, завръщайки се към място и време, където никога не беше мислил, че ще се върне.

— Хей — обади се един глас. Беше дрезгав и рязък и сякаш прозвуча точно до Даниел. — Забави малко темпото, а?

Даниел рязко се отдръпна от звука.

— Кой си ти? — изкрещя в непрогледната тъмнина. — Разкрий се.

Когато нищо не се появи пред него, Даниел разпери пърхащите си бели криле — колкото за да предизвика натрапника в своя Вестител, толкова и за да му помогне да забави скоростта. Те осветиха Вестителя със сиянието си и Даниел почувства как напрежението в тялото му леко отслабва.

Напълно разперени, крилете му обхванаха цялата ширина на тунела. Тесните им връхчета бяха най-чувствителни на допир; когато опряха съвсем леко във влажните стени на Вестителя, Даниел усети прилошаване и чувство за клаустрофобия.

В тъмнината пред него бавно се показва една фигура.

Първо, крилете: твърде малки, и тънки като паяжина. После тялото стана по-наситено на цвят, точно колкото Даниел да успее да види дребен, блед ангел, застанал в неговия Вестител. Даниел не го познаваше. Чертите на ангела бяха меки и невинно изглеждащи, като на бебе. В тесния тунел фината му руса коса падаше върху сребристите му очи, развявана от вятъра, който вдигаха крилете на Даниел всеки път, щом започнеха да пулсират. Изглеждаше много млад, но, разбира се, беше точно толкова стар, колкото и всеки от тях.

— Кой си ти? — попита отново Даниел. — Как влезе тук? От Съдниците ли си?

— Да. — Въпреки невинната му, детинска външност, гласът на ангела беше дрезгав и дълбок. Той посегна за миг зад гърба си и Даниел си помисли, че може би крие там нещо — навярно някой от капаните, с които принадлежащите към неговия вид улавяха жертвите си, — но ангелът просто се обърна така, че да се види белегът на тила му. Седмовърхият отличителен знак на Съдниците. — От Съдниците съм. — Дълбокият му глас беше груб и накъсан. — Бих искал да говоря с теб.

Даниел скръцна със зъби. Съдниците сигурно знаеха, че той не храни уважение към тях или към задълженията им, изискващи да се бъркат в чужди дела. Но нямаше значение колко ненавиждаше надутото им държание и вечния им стремеж да избутат падналите настрана: въпреки това трябваше да зачете исканията им. Нещо в този му се струваше странно, но кой друг, освен член на съвета на Съдниците можеше да намери начин да влезе в неговия Вестител?

— Бързам.

Ангелът кимна, сякаш вече знаеше това.

— Лусинда ли търсиш?

— Да — изрече Даниел на един дъх. — Нямам... нямам нужда от помощ.

— Имаш. — Ангелът кимна. — Пропусна си изхода — той посочи надолу, към мястото във вертикалния тунел, откъдето Даниел току-що беше дошъл. — Точно ей там, обратно.

— Не.

— Да. — Ангелът се усмихна, разкривайки ред дребни, неравни зъби. — Ние чакаме и наблюдаваме. Виждаме кой пътува чрез Вестител и къде отива.

— Не знаех, че контролирането на Вестителите попада под юрисдикцията на Съдниците.

— Има много неща, които не знаеш. Уловихме следа от преминаването ѝ. Досега сигурно вече е изминала доста път. Трябва да тръгнеш след нея.

Даниел се вцепени. Съдниците бяха единствените ангели, на които се позволяваше да виждат между Вестителите. Възможно беше някой от Съдниците да е видял пътуванията на Лус.

— Защо ще искаш да ми помогнеш да я намеря?

— О, Даниел. — Ангелът се намръщи. — Лусинда е част от съдбата ти. Искаме да я намериш. Искаме да бъдеш верен на природата си...

— А после да взема страната на Небесата — изръмжа Даниел.

— Едно по едно. — Ангелът прибра криле от страни до тялото си и се устреми през тунела. — Ако искаш да я настигнеш — изтътна плътният му глас, — аз съм тук, за да ти покажа пътя. Знам къде са свързващите точки. Мога да отворя портал между тъканта на миналите времена. — После, със слаб глас: — Без никакви условия.

Даниел беше объркан. Съдниците го дразнеха още от Войната в Небесата, но поне мотивите им бяха прозрачни. Искаха той да вземе страната на Небесата. Това беше. Предполагаше, че беше редно да го отведат при Лус, ако можеха.

Може би ангелът беше прав. Едно по едно. Интересуваше го единствено Лус.

Той прибра криле от страни до тялото си, както беше направил ангелът, и почувства как тялото му се движи през тъмнината. Когато стигна до ангела, спря.

Ангелът посочи:

— Лусинда прекрачи оттам.

Пътят на сенките беше тесен и перпендикулярен на пътеката, по която се движеше Даниел. Не изглеждаше по-правилен или погрешен от посоката, в която Даниел се беше отправил преди.

— Ако това свърши работа — каза той, — ще ти бъда длъжник. Ако ли не, ще те открия и заловя.

Ангелът не каза нищо.

Затова Даниел скочи, преди да погледне, чувствайки как мокър вятър близна крилете му, как някакво течение отново го подхвана и го

понесе с бясна скорост, и чу — някъде далече зад гърба си — едва доловим изблик на смях.

СМЪРТОНОСНОТО КЪЛБО

Мемфис, Египет, Перет — „Сезонът на сеитбата“ (Есента, приблизително 3100 г. пр.Хр.)

— Ей, ти там — изрева един глас, докато Лус прекосяваше прага на Вестителя. — Искам си виното. На поднос. И доведи кучетата ми. Не — лъвовете ми. Не — и двете.

Беше пристъпила в огромна бяла стая с алабастрови стени и дебели колони, които поддържаха висок таван. Във въздуха се носеше слаб мирис на печено месо.

Помещението беше празно, ако не се броеше висока платформа в далечния край, която бе обвита в кожа от антилопа. Върху нея беше поставен величествен трон, издялан от мрамор, подплатен с меки изумруденозелени възглавнички и с облегалка, украсена с декоративен герб от преплитащи се бивни от слонова кост.

Мъжът на трона — с очертаните си с антимон очи, голи мускулести гърди, облечени в злато зъби, с пръсти, окичени с пръстени и с подредена във висока прическа абаносово черна коса — говореше на нея. Беше се извърнал от един облечен в синя роба писар с тънки устни, който държеше папирусов свитък, и сега двамата мъже се втренчиха в Лус.

Тя прочисти гърло.

— Да, фараоне — изсъска Бил в ухото ѝ. — Просто кажи: „Да, фараоне“.

— Да, фараоне! — извика Лус през безкрайната стая.

— Добре — каза Бил. — Сега се омитай!

Промъквайки се заднешком през обвит в сенки вход, Лус се намери във вътрешен двор, заобикалящ неподвижно езеро. Въздухът беше прохладен, но слънцето напичаше жестоко, изгаряйки редиците от саксии с лотоси, подредени от двете страни на алеята. Вътрешният двор беше огромен, но — странно — беше изцяло на разположение на Лус и Бил.

— Има нещо странно в това място, нали? — Лус се придържаше плътно към стените. — Фараонът дори не изглеждаше разтревожен, когато ме видя да се появявам от нищото.

— Той е твърде важен, за да си прави труда наистина да забелязва хората. Видя движение с периферното си зрение и реши, че това е някой, когото може да командва. Това е всичко. То обяснява също и защо не изглеждаше смутен от факта, че носиш китайски бойни доспехи от две хиляди години напред в бъдещето — каза Бил, като щракна с каменните си пръсти. Посочи една обвита в сенки ниша в ъгъла на вътрешния двор. — Не мърдай оттам, а аз ще се върна с нещо малко по-... а la mode^[1], което да облечеш.

Преди Лус да успее да свали тежките доспехи на императора от династията Шан, Бил се върна с проста бяла египетска рокля, висяща от раменете. Помогна на Лус да смъкне кожените си доспехи и нахлузи роклята през главата ѝ. Тя се спускаше над едното рамо, завързваше се около талията и се скосяваше в тясна пола, свършвайки няколко сантиметра над глезените ѝ.

— Не забравяш ли нещо? — попита Бил със странно напрегнат тон.

— О. — Лус посегна отново в доспехите на император Шан за звездната стрела с тъп връх, пъхната вътре. Когато я измъкна, ѝ се стори много по-тежка, отколкото знаеше, че е в действителност.

— Не докосвай върха! — каза Бил бързо, като обви връхчето в плат и го стегна. — Не още.

— Мислех, че може да навреди само на ангелите. — Тя наклони глава, спомняйки си битката срещу Прокудениците, спомняйки си как стрелата отскочи от ръката на Кали, без да остави дори драскотина, спомняйки си как Даниел ѝ каза да стои далече от обсега на стрелите.

— Който и да ти е казал това, не ти е разкрил цялата истина — каза Бил. — Тя поражява само безсмъртни. Има една част от теб, която е безсмъртна — прокълнатата част, душата ти. Това е онази част, която ще убиеш тук, помниш ли? За да може твоята смъртна същност, Лусинда Прайс, да продължи нататък и да води нормален живот.

— Ако убия душата си — каза Лус, като прибра звездната стрела на сигурно място под новата си рокля. Дори през грубата тъкан тя беше топла на допир. — Все още не съм решила...

— Мислех, че сме се разбрали. — Бил преглътна. — Звездните стрели са много ценни. Нямахте да ти я дам, освен ако...

— Нека просто да намерим Лейла.

Не само зловещата тишина на двореца беше смуцаваща — нещо между Лус и Бил изглеждаше странно. От мига, в който ѝ беше дал сребърната стрела, всеки от тях беше нервен в близост до другия.

Бил си пое дълбоко и хрипливо дъх.

— Добре. Древен Египет. Това е ранно-династическият период в столицата Мемфис. В момента сме доста далече назад във времето, около пет хиляди години преди Лус Прайс да удостои света с великолепно си присъствие.

Лус завъртя очи:

— Къде е миналото ми превъплъщение?

— Защо ли изобщо си давам зор с тези уроци по история? — обърна се Бил към въображаема публика. — Всичко, което тя винаги иска да знае, е къде е предишното ѝ превъплъщение. Такава егоцентричка е. Направо отвратително.

Лус скръсти ръце.

— Мисля си, че ако смяташ да убиеш душата си, ще е по-добре да приключиш с това, преди да имаш шанс да размислиш.

— Значи вече реши? — Бил звучеше малко задъхан. — О, хайде, Лус. Това е последното ни изпълнение заедно. Предполагах, че ще искаш да узнаеш подробностите, просто заради старите времена? Животът ти тук наистина е бил един от най-романтичните досега. — Той се настани на рамото ѝ, сякаш се готвеше да разказва история. — Ти си робиня на име Лейла. Защитена, самотна — никога не е пристъпвала отвъд стените на двореца. Докато, един ден, пристига прекрасният нов командир на армията — познай кой?

Бил започна да кръжи до нея, когато Лус остави доспехите на купчина в нишата и тръгна бавно покрай езерото.

— Ти и зашеметяващият Донкор — нека просто го наричаме Дон — се влюбвате, и всичко е прекрасно, с изключение на един-единствен жесток факт от реалността: Дон е сгоден за зловещата и проклета дъщеря на фараона — Осет. Е, не е ли наистина драматично?

Лус въздъхна. Вечно имаше някакво усложнение. Още една причина да сложи край на всичко това. Даниел не биваше да е прикован към някакво земно тяло, заплитайки се в безполезни драми с

простосмъртни жени, само за да може да бъде с Лус. Не беше честно към него. Даниел бе страдал твърде дълго. Може би тя наистина щеше да сложи край на това. Можеше да намери Лейла и да се съедини с тялото ѝ. После Бил щеше да ѝ каже как да убие прокълнатата си душа и тя щеше да дари свободата на Даниел.

Беше крачила из продълговатия вътрешен двор, потънала в размишления. Когато зави зад онази част от пътеката, която беше най-близо до езерото, нечии пръсти стиснаха здраво китката ѝ.

— Хванах те! — Момичето, което бе сграбчило Лус, беше стройно и мускулесто, със страстни, драматични черти на лицето под пластове грим. Ушите ѝ бяха пробити и окичени с поне десет златни халки, а от врата ѝ висеше тежък златен медальон, украсен с многобройни скъпоценни камъни.

Дъщерята на фараона.

— Аз... — поде Лус.

— Не смей да изричаш и дума! — излая Осет. — Звукът на жалкия ти глас е като стържене на пемза по тъпанчетата ми. Стража!

Появи се огромен мъж. Имаше коса, вързана на дълга черна конска опашка, и мишци, по-дебели от краката на Лус. Носеше дълго дървено копие, увенчано с остър меден връх.

— Арестувайте я — нареди Осет.

— Да, Ваше Височество — излая стражът. — На какво основание, Ваше Височество?

Въпросът накара дъщерята на фараона да пламне от гняв.

— Кражба. На моя лична собственост.

— Ще я затворя, докато съветът се произнесе по въпроса.

— Това го правихме веднъж преди — каза Осет. — И въпреки това, ето че тя е тук, като змия, способна да измъкне хлъзгавото си тяло от всякакви въжета. Трябва да я заключим на някое място, откъдето никога да не може да избяга.

— Ще поставя постоянна стража...

— Не, това няма да свърши достатъчно добра работа. — Нещо тъмно премина по лицето на Осет. — Не искам да виждам това момиче никога повече. Хвърлете я в гробницата на дядо ми.

— Но, Ваше Височество, на никого, освен на върховния жрец, не е позволено...

— Именно, Кафеле — каза Осет с усмивка. — Хвърлете я надолу по стълбите към входа и залостете вратата след себе си. Когато върховният жрец отиде да изпълни ритуала по запечатването на гробницата тази вечер, ще открие тази похитителка на гробове и ще я накаже, както сметне за подходящо. — Тя се приближи до Лус и подметна подигравателно: — Ще откриеш какво се случва на онези, които се опитат да крадат от кралското семейство.

Дон. Тя имаше предвид, че Лейла се опитва да открадне Дон.

Лус не я беше грижа дали ще я заключат и ще изхвърлят ключа, стига да успееше първо да се „спои“ с Лейла. Иначе как можеше да освободи Даниел? Бил крачеше из въздуха, обмисляйки план, като почукваше с нокти по каменната си устна.

Стражът извади чифт окови от торбата на кръста си и пристегна железните вериги върху китките на Лус.

— Лично ще се погрижа за това — каза Кафеле, като я затегли грубо след себе си, държейки една верига.

— Бил! — прошепна Лус. — Трябва да ми помогнеш!

— Ще измислим нещо — прошепна Бил, докато стражът влачеше Лус през двора. Завиха зад един ъгъл и влязоха в тъмен коридор, в който бе поставена огромна скулптура на Осет: изглеждаше мрачно красива.

Когато Кафеле се обърна да погледне Лус с присвити очи, защото си говореше сама, дългата му черна коса се люшна със свистене през лицето му и даде на Лус една идея.

Той изобщо не можа да го предвиди. Тя с усилие вдигна окованите си ръце и дръпна силно косата му, забивайки в главата му ноктите на ръцете си. Той извика и се препъна назад: от дълга драскотина върху скалпа му течеше кръв. После Лус го удари силно с лакът в стомаха.

Той изпъшка и се преви надве. Копието се изплъзна от ръцете му.

— Можеш ли да свалиш тези окови? — изсъска Лус на Бил.

Гаргойлт повдигна вежди и ги размърда. Къса черна светкавица се изстреля в оковите, и те със съскане изчезнаха в нищото. Лус усещаше топла кожата си там, където се бяха намирали, но беше свободна.

— Уф — каза тя, като хвърли бързо поглед надолу към голите си китки. Сграбчи копието от земята. Завъртя се, за да забие острието във

врата на Кафеле.

— Изпреварих те, Лус — обади се Бил. Когато тя се обърна, Кафеле беше проснат по гръб, с китки, приковани към каменния глезен на статуята на Осет.

Бил изтупа ръцете си от прахта.

— Работа в екип. — Хвърли поглед надолу към стража с побелялото лице. — По-добре да побързаме. Съвсем скоро ще си върне гласа. Ела с мен.

Бил поведе Лус бързо надолу по тъмния коридор, нагоре по ниско каменно стълбище от пясъчник, и през друг коридор, осветен от малки калаени лампи и с подредени от двете страни глинени фигури на ястреби и хипопотами. Двама стражи влязоха в коридора, но преди да успеят да видят Лус, Бил я бутна през един вход, закрит от тръстикова завеса.

Озова се в спалня. Каменни колони, издялани така, че да приличат на папирусови стъбла, се издигаха към нисък таван. Дървен стол-носилка, инкрустиран с абанос, беше поставен до един отворен прозорец срещу тясно легло, което беше издялано от дърво и изрисувано с толкова много златни листа, че блестеше.

— Какво да правя сега? — Лус се притисна към стената, да не би някой, който минава наблизко, да надникне вътре. — Къде сме?

— Това са покоите на командира.

Преди Лус да успее да схване, че Бил имаше предвид Даниел, една жена раздели тръстиковата завеса и пристъпи в стаята.

Лус потръпна.

Лейла носеше бяла рокля със същата тясна кройка като онази, с която бе облечена самата Лус. Косата ѝ беше гъста, права и лъскава. Зад едното си ухо беше затъкнала бял божур.

С тежко чувство на тъга Лус загледа как Лейла се приближава плавно до дървената тоалетка и налива прясно масло в лампата от метална кутия, която носеше върху поднос от черна смола. Това беше последният живот, който Лус щеше да посети, тялото, в което нейният път и този на душата ѝ щяха да се разделят, за да може всичко това да свърши.

Когато се обърна да напълни отново лампите до леглото, Лейла забеляза Лус.

— Хей — каза тя с тих, дрезгав глас. — Търсиш ли някого? — Антимонът, с който бяха почернени очите ѝ, изглеждаше много поестествен от грима на Осет.

— Да, търся. — Лус не губеше време. Точно когато тя посегна напред, за да сграбчи китката на момичето, Лейла погледна покрай нея към вратата и лицето ѝ се скова от тревога: — Кой е това?

Лус се обърна и видя само Бил. Очите му бяха широко отворени.

— Можеш — тя зяпна към Лейла — можеш да го видиш?

— Не! — каза Бил. — Тя говори за стъпките, които чува да тичат надолу по коридора отвън. По-добре побързай, Лус.

Лус се извъртя назад и хвана топлата ръка на миналото си превъплъщение, като събори кутията с масло на земята. Лейла ахна и се опита да се отскубне, но тогава то се случи.

Чувството на Лус, че в стомаха ѝ се отваря яма, беше почти познато. Стаята се завъртя вихрено и единственото нещо на фокус беше момичето, застанало пред нея. С мастиленочерна коса и очи, поръсени със златисти петънца, с бузи, по които се виждаше току-що избилата руменина на влюбено момиче. Лус примигна, замаяно, и Лейла също примигна, а от другата страна на примигването...

Земята се успокои. Лус погледна надолу към ръцете си. Ръцете на Лейла. Трепереха.

Бил го нямаше. Но той се беше оказал прав: в коридора се чуваха стъпки.

Тя се наведе да вдигне металната кутия и се извърна от вратата, за да започне да налива масло в лампата. Най-добре беше никой, който минава, да не я вижда да върши нещо друго, освен работата си.

Стъпките зад нея спряха. Топло, едва доловимо докосване от връхчета на пръсти започна нагоре по ръцете ѝ, докато нечии твърди гърди се притиснаха към гърба ѝ. Даниел. Можеше да усети сиянието му дори без да се обръща. Затвори очи. Ръцете му се обвиха около талията ѝ, а меките му устни обходиха тила ѝ, като спряха точно под ухото.

— Намерих те — прошепна той.

Тя се обърна бавно в ръцете му. От вида му дъхът ѝ секна. Той още беше нейният Даниел, разбира се, но кожата му беше с цвета на наситен горещ шоколад, а вълнистата му черна коса беше подстригана много късо. Носеше само къса ленена набедрена препаска, кожени

сандали и сребърна огърлица около врата. Дълбоко разположените му виолетови очи бързо обходиха фигурата ѝ, изпълнени с щастие.

Той и Лейла бяха дълбоко влюбени.

Тя облегна буза на гърдите му и започна да брои ударите на сърцето му. Дали това щеше да е последният път, в който го правеше, последният път, когато той я притискаше към сърцето си? Готвеше се да постъпи правилно — да направи онова, което беше добро за Даниел. Но въпреки всичко я болеше да мисли за това. Тя го обичаше! Ако това пътуване я бе научило на нещо, то беше колко много наистина обича Даниел Григори. Едва ли беше честно, че беше принудена да вземе това решение.

И въпреки това беше тук.

В древен Египет.

С Даниел. За най-последен път. Щеше да го освободи.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато той целуна пътя на косата ѝ.

— Не бях сигурен, че ще можем да се сбогуваме — каза той. — Днес следобед потеглям за войната в Нубия.

Когато Лус вдигна глава, Даниел обви влажните ѝ бузи в дланите си.

— Лейла, ще се върна преди жътвата. Моля те, не плачи. Съвсем скоро отново ще се промъкваш в спалнята ми в тъмнината на нощта, с блюда с нарове, точно както винаги. Обещавам.

Лус си пое дълбок, разтърсващ дъх.

— Сбогом.

— Довиждане засега. — Лицето му стана сериозно. — Кажи го: — Довиждане засега.

Тя поклати глава:

— Сбогом, любов моя. Сбогом.

Тръстиковата завеса се раздели. Лейла и Дон се отскубнаха от прегръдките си, когато група стражи с извадени копия нахълтаха в стаята. Водеше ги Кафеле, с потъмняло от гняв лице.

— Вземете момичето — каза той, като сочеше към Лус.

— Какво става? — извика Даниел, когато стражите заобиколиха Лус и отново оковаха ръцете ѝ. — Нарещдам ви да спрете. Махнете оковите от ръцете ѝ.

— Съжалявам, командире — каза Кафеле. — Заповеди на фараона. Би трябвало вече да сте наясно — когато дъщерята на фараона не е щастлива, и фараонът не е щастлив.

Те отведоха Лус, докато Даниел крещеше:

— Ще дойда за теб, Лейла! Ще те намеря!

Лус знаеше, че той ще го направи. Не ставаше ли винаги така? Срецаха се, тя изпаднаше в беда, а той се появяваше и спасяваше положението — година след година през вечността, ангелът, който се спускаше в последната минута да я спаси. Беше уморително да мисли за това.

Но този път, когато Даниел стигнеше там, тя щеше да е приготвила звездната стрела. От мисълта, жестока болка прониза стомаха ѝ. В нея отново се надигнаха сълзи, но тя ги преглътна. Поне беше успяла да се сбогува.

Стражите я поведоха надолу по безкрайни поредици от коридори и я изведоха навън на прежуриящото слънце. Поведоха я надолу по улици, настлани с неравни каменни плочи, през внушителна сводеста порта и покрай къщички от пясъчник и проблясащи затлачени обработваеми земи, по пътя, който извеждаше от града. Влачеха я към огромен златист хълм.

Едва когато приближиха, Лус осъзна, че той беше издигнат от човешка ръка. Некрополът — осъзна тя в същия момент, когато умът на Лейла се изпълни с объркване и страх. Всеки египтянин знаеше, че това бе гробницата на последния фараон, Мени. Никой, освен неколцина от най-святите жреци — и мъртвите — не смееше да приближи до мястото, където се погребваха телата на фараоните. То бе заключено с магии и заклинания, някои — за да насочват мъртвите в пътуването им към следващия живот, а други — за да възпират всяко живо същество, дръзнало да се приближи. Дори стражите, които я влачеха натам, сякаш ставаха нервни, докато приближаваха.

Скоро вече влизаха в гробница с форма на пирамида, изградена от изпечени тухли от кал. Всички, освен двама от най-едрите и снажни стражи, останаха отвън пред входа. Кафеле изблъска Лус през затъмнен вход и надолу по по-тъмно стълбище. Другият страж ги последва, понесъл пламтяща факла, за да осветява пътя им.

Светлината на факлата хвърляше потрепващи отблясъци по каменните стени. По тях бяха изрисувани йероглифи и от време на

време погледът на Лейла улавяше откъслеци от молитви към Тей, богът на занаятите, които го молеха да помогне душата на фараона да се запази цяла по време на пътуването му към отвъдния живот.

На всеки няколко крачки минаваха покрай фалшиви врати — дълбоки каменни ниши в стените. Лус осъзна, че някои от тях бяха някогашни входове, водещи към гробниците на членовете от семейството на владетеля. Сега бяха запечатани с камък и чакъл, така че никой простосмъртен да не може да мине. По пътя им стана по-хладно; притъмня. Въздухът натежа от застоялия мирис на смърт. Когато приближиха към единствената отворена врата в края на коридора, стражът с факлата отказа да отиде по-нататък — „Не искам да бъда прокълнат от боговете заради дързостта на това момиче“, — затова Кафеле го направи сам. Той отмести с усилие каменното резе, с което бе залостена вратата и навън се разнесе остър мирис, като от оцет, който отрови въздуха.

— Сега мислиш ли, че имаш някаква надежда да се измъкнеш? — попита той, като освободи китките ѝ от оковите и я блъсна вътре.

— Да — прошепна Лус на себе си, когато тежката каменна врата се затвори зад нея и резето се върна с глух звук на мястото си. — Само една.

Беше сама в пълна тъмнина, а студът се впиваше в кожата ѝ като хищни нокти.

После нещо изщрака — удар от камък в камък, толкова лесен за разпознаване — и в средата на стаята разцъфна златна светлинка. Бил я обгръщаше между двете си каменни шепи.

— Хей, хей. — Той плавно се приближи до стената на стаята и изсипа огнената топка от ръцете си в каменна лампа, пищно изрисувана в пурпурно и зелено. — Пак се срещаме.

Когато очите на Лус се приспособиха, първото нещо, което видя, бяха надписите по стените: бяха изрисувани със същите йероглифи както в коридора, само че този път бяха молитви към фараона — „Не се разлагай. Не изгнивай. Прекрачи в нетленните звезди“. Имаше сандъци, които не се затваряха, защото преливаха от златни монети и искрящи оранжеви скъпоценни камъни. Пред нея се простираше огромна поредица от обелиски. Поне десет балсамирани кучета и котки сякаш я гледаха изпитателно.

Помещението беше огромно. Лус заобиколи комплект спални мебели, който завършваше с тоалетка, отрупана с козметика. Имаше малка палитра с гримове с двуглава змия, издълбана върху лицевата страна. Двете заключващи се една в друга части образуваха тайно кътче в черния камък, в което имаше кръгче яркосини сенки за очи.

Бил загледа как Лус го взима.

— Човек трябва да бъде в най-добрия си вид в задгробния живот.

Той седеше върху главата на една статуя на предишния фараон, която удивително приличаше на жива. Умът на Лейла подсказа на Лус, че тази статуя изобразява „ка“ на фараона — неговата душа — щеше да бди над гробницата — истинският фараон лежеше мумифициран зад нея. Във варовиковия саркофаг щеше да има поставени един в друг дървени ковчези; а в най-малкия от тях — балсамираният фараон.

— Внимавай — каза Бил. Лус дори не беше осъзнала, че е подпряла ръце върху малък дървен сандък. — Тук са вътрешностите на фараона.

Лус се дръпна рязко и измъкна звездната стрела от роклята си. Когато я вдигна, дръжката стопли пръстите ѝ.

— Това наистина ли ще свърши работа?

— Ако внимаваш и правиш каквото ти казвам — отговори Бил. — Сега, обиталището на душата се намира точно в центъра на съществуването ти. За да я достигнеш, трябва да прокараш острието точно по средата на гърдите си, точно в критичния момент, точно когато Даниел те целуне и почувстваш, че започваш да изгаряш. Тогава ти, Лусинда Прайс, ще бъдеш запратена извън тялото на миналото си превъплъщение, както обикновено, но прокълнатата ти душа ще бъде впримчена в тялото на Лейла, където ще изгори и ще изчезне.

— Аз... страхувам се.

— Недей. Това е все едно да ти извадят апендикса. По-добре си без него. — Бил погледна голата си сива китка. — По моя часовник Дон ще бъде тук всеки момент.

Лус хвана сребърната стрела така, че върхът сочеше към гърдите ѝ. Виещите се гравирани изображения потръпваха под пръстите ѝ. Ръцете ѝ се тресяха от нерви.

— Спокойно сега. — Настойчивият зов на Бил звучеше далечен.

Лус се опитваше да внимава, но сърцето ѝ блъскаше в ушите. Трябваше да направи това. Трябваше. За Даниел. За да го освободи от наказание, което беше поел само заради нея.

— Ще трябва да го направиш много по-бързо, когато дойде истинският момент, иначе Даниел със сигурност ще те спре. Едно бързо прерязване на душата ти. Ще почувстваш как нещо се разхлабва, студен полъх, и после — бам!

— Лейла! — Дон се появи пред нея, тичайки. Вратата зад гърба ѝ още беше залостена. Откъде беше дошъл?

Звездната стрела се търкулна от ръцете ѝ и издрънча на пода. Тя я грабна и пъкна отново в роклята си. Бил го нямаше. Но Дон беше... Даниел беше точно където тя искаше да бъде.

— Какво правиш тук? — Гласът ѝ се пречупи от усилието да се преструва на изненадана, че го вижда.

Той сякаш не го чу. Втурна се към нея и я обгърна в прегръдките си.

— Спасявам ти живота.

— Как влезе?

— Не се тревожи за това. Никой смъртен, никоя каменна плоча не могат да попречат на истинска любов като нашата. Винаги ще те намирам.

В голите му ръце с бронзов тен инстинктивната реакция на Лус беше да се почувства утешена. Но точно в този момент не можеше. Усещаше сърцето си разбито и студено. Това непринудено щастие, това усещане за пълно доверие, всяка една от прекрасните емоции, които Даниел ѝ бе показвал как да изпитва във всеки живот — сега бяха мъчение за нея.

— Не се страхувай — прошепна той. — Нека ти кажа, любима, какво се случва след този живот. Връщаш се, възкръсваш отново. Прераждането ти е красиво и истинско. Връщаш се при мен, отново и отново...

Светлината от лампата потрепна и накара виолетовите му очи да заискрят. Допирът на тялото му до нейното беше толкова топъл.

— Но аз умирам отново и отново.

— Какво? — той наклони глава. Дори когато външността му ѝ се струваше екзотична, тя познаваше израженията му толкова добре — онова смутено възхищение, когато тя кажеше нещо, което той не бе

очаквал от нея да разбере. — Откъде... Няма значение. Не е важно. Важното е, че ще бъдем отново заедно. Винаги ще се намираме един друг, винаги ще се обичаме, независимо от всичко. Никога няма да те изоставя.

Лус падна на колене върху каменните стъпала. Скри лице в ръцете си.

— Не знам как можеш да го понасяш. Отново и отново, същата тъга...

Той я повдигна:

— Същият екстаз...

— Същият огън, който убива всичко...

— Същата страст, която разпалва всичко отново. Ти не знаеш. Не можеш да помниш колко прекрасно...

— Виждала съм го. Наистина знам.

Сега беше завладяла вниманието му. Не изглеждаше сигурен дали да ѝ повярва или не, но поне слушаше.

— А ако няма надежда, че нещо някога ще се промени? — попита тя.

— Има само надежда. Един ден ще оцелееш. Тази абсолютна истина е единственото, което ме крепи. Никога няма да се откажа от теб. Дори и да отнеме цяла вечност. — Той избърса сълзите ѝ с палец. — Ще те обичам с цялото си сърце, във всеки живот, през всяка смърт. Ще бъда обвързан единствено от любовта си към теб.

— Но е толкова трудно. Не е ли трудно за теб? Никога ли не си мислил какво, ако...

— Един ден нашата любов ще победи този мрачен цикъл. За мен това си струва всичко.

Лус вдигна поглед и видя любовта, която сияеше в очите му. Той вярваше на онова, което казваше. Не го беше грижа дали ще страда отново и отново; щеше да продължава напред, губейки я отново и отново, насърчаван от надеждата, че някой ден това няма да сложи край на любовта им. Знаеше, че тази любов е обречена, но въпреки това опитваше отново и отново, и винаги щеше да опитва.

Отдадеността му към нея, спрямо тях двамата, докосна една част от нея, от която тя смяташе, че се е отказала.

Все още искаше да възрази: този Даниел не познаваше предизвикателствата, които се явяваха по пътя им, сълзите, които щяха

да пролеят през вековете. Не знаеше, че тя го беше виждала в миговете му на най-дълбоко отчаяние. Че беше виждала какво ще му причини болката от всяка нейна смърт.

Но пък...

Лус знаеше. И това променяше всичко.

Най-отчаяните моменти на Даниел я бяха ужасили, но нещата се бяха променили. През цялото време тя се беше чувствала обвързана от любовта им, но сега знаеше как да я защити. Сега беше видяла любовта им от толкова много различни ъгли. Разбираше я по начин, по който никога не си беше мислила, че ще я проумее. Ако Даниел някога се поколебаеше, тя щеше да повдигне неговия дух.

Беше се научила на това от най-добрия учител: от Даниел. Ето я сега, готвеща се да убие душата си, готвеща се да заличи любовта им завинаги, а пет минути насаме с него я върнаха към живота.

Някои хора цял живот търсят любов като тази.

Лус я беше имала през цялото време.

В бъдещето ѝ нямаше звездна стрела. Само Даниел. Нейният Даниел, онзи, когото беше оставила в задния двор на родителите си в Тъндърболт. Трябваше да отиде.

— Целуни ме — прошепна тя.

Той седеше на стълбите, с колене, раздалечени точно колкото тялото ѝ да се плъзне между тях. Тя се свлече на колене и застана с лице към него. Челата им се докосваха. И връхчетата на носовете им.

Даниел улови ръцете ѝ. Изглежда, че искаше да ѝ каже нещо, но не можеше да намери думите.

— Моля те — изрече умолително тя, с устни, промъквачи се към неговите. — Целуни ме и ме освободи.

Даниел се хвърли към нея, като я грабна и я положи напърно на скута си, за да я гушне в прегръдките си. Устните му намериха нейните. Бяха сладки като нектар. Тя изстена, когато в тялото ѝ нахлу дълбок поток от радост, напоявайки всеки сантиметър от нея. Смъртта на Лейла беше близо, тя знаеше това, но никога не се чувстваше по-защитена или по-жива, отколкото когато Даниел я прегръщаше.

Ръцете ѝ се склучиха около тила му, напипвайки твърдите мускули на раменете му, усещайки мъничките изпъкнали белези, които предпазваха крилете му. Ръцете му се движеха бавно по гърба ѝ, през

дългата ѝ, гъста коса. Всяко докосване беше екстаз, всяка целувка — толкова прекрасна и чиста, че я оставяше замаяна.

— Остани с мен — изрече умолително той. Мускулите на лицето му се бяха напрегнали, а целувките му бяха станали по-жадни, по-отчаяни.

Сигурно беше усетил, че тялото на Лус започва да се затопля. Топлината, която се надигаше в сърцевината на тялото ѝ, разпростираше се из гърдите ѝ и насищаше бузите ѝ с руменина. Сълзи изпълниха очите ѝ. Започна да го целува по-силно. Беше преживявала това много пъти преди, но по някаква причина сега ѝ се струваше различно.

Със силен свистящ звук той разпери криле, а после ловко ги обви около нея — като мека бяла люлка, която държеше здраво и двамата.

— Наистина ли го вярваш? — прошепна тя. — Че някой ден ще оцелея от това?

— С цялото си сърце и душа — каза той, като обгърна лицето ѝ с длани, обвивайки крилете си по-здраво около двамата. — Ще те чакам толкова дълго, колкото е нужно. Ще те обичам във всеки миг от времето.

Дотогава Лус вече изпитваше изгаряща горещина. Извика от болка, като се мятеше в ръцете на Даниел, когато горещината я заля. Изгаряше кожата му, но той не я пускаше дори за миг.

Моментът беше настъпил. Звездната стрела беше пъхната в роклята ѝ, и сега — точно сега — беше моментът, когато би трябвало да я използва. Но тя никога нямаше да се откаже. Не и от Даниел. Не и когато знаеше, че независимо от всички трудности, той никога няма да се откаже от нея.

Кожата ѝ започна да се покрива с мехури. Горещината беше толкова ужасна, че тя не можеше да направи друго, освен да потръпне.

А после можа само да изпищи.

Лейла се възпламени и когато пламъците обгърнаха тялото ѝ, Лус почувства как собственото ѝ тяло и общата им душа се разделят, търсейки най-бързия път за бягство от безмилостната горещина. Огненият стълб стана по-висок и по-широк, докато изпълни стаята и света, докато той вече беше всичко, а от Лейла не беше останало нищичко.

Лус очакваше мрак, а откри светлина.

Къде беше Вестителят? Възможно ли беше тя още да е в тялото на Лейла?

Огънят продължаваше да пламти. Не изгасваше. Разпростираше се. Пламъците поглъщаха все повече и повече от тъмнината, издигайки се в небето, сякаш самата голяма нощ бе възпламенима, докато горещият червено–златист пламък вече беше всичко, което Лус можеше да види.

Във всички предишни случаи, когато някое от миналите ѝ превъплъщения умираше, освобождаването на Лус от пламъците и влизането ѝ във Вестителя бяха ставали едновременно. Нещо беше различно, нещо, което я караше да вижда гледки, които нямаше как да бъдат реални.

Горящи криле.

— Даниел! — изпищя тя. Нещо, което приличаше на крилете на Даниел, се извиси през вълни от пламъци, подпалвайки се, но без да тлее, сякаш крилете бяха направени от огън. Тя можеше да различи само бели криле и виолетови очи. — Даниел?

Огънят се надигаше и бушуваше през тъмнината като огромна океанска вълна. Разби се в невидим бряг и яростно заля Лус, връхлитайки върху тялото ѝ, върху главата ѝ, и далече зад нея.

После, сякаш някой бе стиснал фитила на свещ, се чу бързо съскане и всичко стана черно.

Студен вятър се промъкна зад гърба ѝ. Кожата ѝ настръхна. Тя обгърна тялото си по–плътно, като вдигна коленете си и ги приближи едно към друго, и с внезапна изненада осъзна, че краката ѝ не стоят на земя. Не можеше да се каже точно, че летеше — просто кръжеше, без посока. Тази тъмнина не беше Вестител. Не беше използвала звездната стрела, но дали по някакъв начин беше... умряла?

Страхуваше се. Не знаеше къде се намира, знаеше единствено, че е сама.

Не. Имаше още някой. Стържещ звук. Неясна сива светлина.

— Бил! — извика Лус, когато го видя, толкова облекчена, че започна да се смее. — О, слава Богу. Помислих си, че съм се изгубила... помислих си... О, няма значение. — Тя си пое дълбоко дъх. — Не можах да го направя. Не можах да убия душата си. Ще намеря

друг начин да разваля проклятието. Даниел и аз... ние няма да се откажем един от друг.

Бил беше далече, но се носеше плавно към нея, правейки лупинги във въздуха. Колкото повече се приближаваше, толкова по-едър изглеждаше, раздувайки се, докато стана два, после три, после десет пъти по-голям от малкия каменен гаргойл, с когото беше пътувала. После започна истинската метаморфоза:

Зад раменете му изведнъж разцъфнаха две по-плътни, поналети, смолисточерни крила, разбивайки познатите му малки каменни крила в безредна купчина от разтрошени късчета. Бръчките на челото му станаха по-дълбоки и се разпростряха по цялото му тяло, докато започна да изглежда ужасяващо спаружен и стар. Ноктите на краката и ръцете му станаха по-дълги, по-остри, по-жълти.

Те проблясваха в тъмнината, остри като бръснач. Гърдите му се издуха и от тях избуяха гъсти, къдрави черни косми, докато той стана безкрайно по-огромен от преди.

Лус се напрегна да потисне протяжния вик, който напираше в гърлото ѝ. И успя — точно до момента, в който каменно-сивите очи на Бил, с ириси, замъглени под слоеве „пердета“, заблестяха, червени като огън.

После изпищя.

— Винаги си правила погрешния избор. — Гласът на Бил беше станал чудовищен, дълбок и наситен със слуз, а звукът му стържеше — не само по ушите на Лус, а и по самата ѝ душа. Дъхът му я блъсна като юмрук: вонеше на смърт.

— Ти си... — Лус не можеше да довърши изречението. Имаше само една дума за злокобното създание пред нея и мисълта да изрече на глас тази дума беше плашеща.

— Лошият тип? — изкиска се ехидно Бил. — Изненада! — Той проточи дългия звук „а“ на думата толкова много, че Лус беше сигурна, че ще се превие на две и ще се закашля, но той не го направи.

— Но... ти ме научи на толкова много неща. Помогна ми да проумея... Защо би... Как... През цялото време?

— Мамех те. Това ми е работата, Лусинда.

Тя беше държала на Бил, колкото и дяволит и отблъскващ да беше. Беше му се доверила, беше го слушала, едва не беше убила душата си, защото той ѝ беше казал да го направи. Мисълта я преряза.

Едва не беше изгубила Даниел заради Бил. Все още можеше да изгуби Даниел заради Бил. Но той не беше Бил...

Не беше просто демон — не като Стивън, дори не и като Кам в най-лошите си моменти.

Беше въплъщение на Злото.

И беше следвал Лус, дишайки във врата ѝ през цялото време.

Тя се опита да се извърне от него, но мрачното му излъчване беше навсякъде. Струваше ѝ се, че се носи в нощно небе, но всички звезди бяха невъзможно далече; нямаше и следа от Земята. Наблизо имаше късчета по-черен мрак, шеметни пропасти. А от време на време се появяваше тъничък сноп светлина, лъч надежда, проблясване. После светлината изчезваше.

— Къде сме? — попита тя.

Сатаната се засмя подигравателно на безсмислието на въпроса ѝ.

— В селенията на обърканите времена и места — каза той. Гласът му вече нямаше познатия тон на спътника ѝ. — Тъмното сърце на нищото в центъра на всичко. Нито Рай, нито Земя, нито Ад. Място, където преминава всичко най-мрачно. Нищо, което умът ти на този етап да може да проумее, затова вероятно просто ти се струва — червените му очи се изцъклиха — плашещо.

— А тези проблясващи светлини? — попита Лус, като се опитваше да не издава точно колко плашещо ѝ изглеждаше мястото. Вече беше видяла поне четири проблясвания на светлини — ярки пожари, пламващи изневиделица, изчезвайки бързо в по-тъмни участъци в небето.

— О, онези. — Бил загледа една, когато тя припламна ярко и изчезна над рамото на Лус. — Ангелите пътуват. Демоните също. Натоварена нощ, нали? Изглежда, че всеки е тръгнал нанякъде.

— Да. — Лус чакаше ново избухване на светлина в небето. Когато се появи, то хвърли сянка през нея и тя посегна с нокти към нея, отчаяно копнееща да изтърси някой Вестител, преди светлината да изчезне. — Включително аз.

Вестителят се разшири бързо в ръцете ѝ, толкова тежък и настойчив, и гъвкав, че за миг тя си помисли, че може да успее.

Вместо това почувства как нещо я сграбчи грубо от двете страни на тялото. Бил беше обгърнал цялото ѝ тяло в мръсния си нокът.

— Просто още не съм готов да се сбогувам — прошепна той с глас, от който я побиха тръпки. — Виждаш ли, толкова се привързах към теб. Не, чакай, не е това. Винаги съм бил... привързан към теб.

Лус остави сянката в пръстите си да се изпари в нищото.

— И както с всички възлюбени, имам нужда да си при мен, особено сега, за да не провалиш плановете ми. Отново.

— Поне сега ми даде цел — каза Лус, като се напрегна да се отскубне от хватката му. Беше безполезно. Той я склеци по-здраво, стискайки костите ѝ.

— Винаги наистина си имала вътрешен огън. Обичам това в теб. — Той се усмихна и усмивката му беше ужасна. — Само ако искрата ти си беше останала вътре, а? Някои хора просто нямат късмет в любовта.

— Не ми говори за любов — процеди Лус. — Не мога да повярвам, че изобщо послушах дори една дума, излязла от устата ти. Ти не знаеш нищичко за любовта.

— Това съм го чувал преди. И случайно знам едно важно нещо за любовта: мислиш си, че твоята е по-могъща от Рая и Ада, и от съдбата на всичко, което се намира между тях. Но грешиш. Твоята любов към Даниел Григори не е просто незначителна. Тя е нищо!

Крясъкът му беше като шокова вълна, която развя назад косата на Лус. Тя ахна и с усилие си пое въздух.

— Говори каквото си искаш. Аз обичам Даниел. Винаги ще го обичам. И това няма нищо общо с теб.

Сатаната я вдигна към червените си очи, като стисна кожата ѝ с най-острия си нокът — този на показалеца.

— Зная, че го обичаш. Оглупяла си от любов по него. Само ми кажи защо.

— Защо ли?

— Защо. Защо него? Облечи го в думи. Накарай ме наистина да го почувствам. Искам да се развълнувам.

— По милион причини. Просто го обичам.

Нацърбената му усмивка стана по-широка и дълбоко от гърлото му излезе звук като от хиляда ръмжащи кучета.

— Това беше изпит. Ти се провали, но грешката не е твоя. Не и в действителност. Това е злостен страничен ефект от проклятието, което носиш. Вече не можеш да правиш избори.

— Не е вярно. Ако си спомняш, току–що направих важен избор да не убивам душата си.

Това го разгневи — тя го разбра от начина, по който се разшириха ноздрите му, начинът, по който той вдигна ръка, сви нокътя си в юмрук и накара едно късче от звездното небе да изгасне, сякаш някой беше щракнал електрически ключ. Но много дълго не каза нищо. Просто се взираше в нощта.

Една ужасна мисъл осени Лус:

— Казваше ли изобщо истината? Какво всъщност щеше да се случи, ако бях използвала звездната стрела, за да... — Тя потръпна: прилоша ѝ от мисълта, че беше стигнала толкова близо. — Какво печелиш ти от всичко това? Искаш да ме премахнеш от сцената, или нещо подобно, за да можеш да се добереш до Даниел? Затова ли никога не се показваш пред него? Защото той щеше да тръгне да те преследва, и...

Сатаната се изкиска. Смехът му замъгли звездите.

— Мислиш си, че аз се страхувам от Даниел Григори? Наистина имаш много високо мнение за него. Кажи ми, с какви безумни лъжи за свръхважния си пост в Небесата ти е напълнил главата?

— Ти си лъжецът — каза Лус. — Не си правил друго, освен да лъжеш, от мига, в който те срещнах. Нищо чудно, че цялата вселена те презира.

— Бои се. Не презира. Има разлика. Някъде в страха се съдържа и завист. Може и да не вярваш, но има мнозина, които искат да владеят мощта, която владее аз. Които... ме обожават.

— Прав си. Не ти вярвам.

— Просто не знаеш достатъчно. За нищо. Отведох те на обиколка из миналото ти — показах ти безплодността на това съществуване с надеждата да ти отворя очите за истината, а всичко, което получавам от теб е: „Даниел! Искам Даниел!“

Той я запрати надолу и тя започна да пада в черния мрак, като спря едва когато той я погледна гневно, сякаш можеше да я закове на място. Движеше се в стегнат кръг около нея, с ръце зад гърба, с изопнати криле, наклонил глава към небето.

— Всичко, което виждаш тук, е всичко, което има да се види. Отдалече, да, но всичко е там — всички животи и светове, и още, далече отвъд слабото възприятие на простосмъртните. Погледни го.

Тя го направи и гледката ѝ се стори по-различна от преди. Звездната шир беше безкрайна, тъмнината на нощта се разстилаше отново и отново над толкова много ярки петънца, че небето беше повече светло, отколкото черно.

— Красиво е.

— Скоро то ще се превърне в *tabula rasa*, празно поле. — Устните му се извиха в разкривена усмивка. — Уморих се от тази игра.

— За теб всичко това е игра?

— Игра е за него. — Той махна с ръка в широк жест по небето и остави поле от нощен мрак след себе си. — А аз отказвам да отстъпя победата в нея на този, Другия, просто заради някаква космическа везна. Просто защото нашите страни са в равновесие.

— Равновесие. Искаш да кажеш, разделителната линия между падналите ангели, съюзили се с теб, и онези, съюзили се с...

— Не го изричай. Но да, онзи другият. Точно в момента съществува баланс, и...

— И още един ангел трябва да вземе страна — каза Лус, спомняйки си дългата лекция, която Ариана ѝ беше изнесла в закусвалнята в Лас Вегас.

— Ммм-хмм. Само че този път няма да оставя нещата на случайността. Цялата история със звездната стрела беше недалновидна цел от моя страна, но проумях грешката в методите си. Заговорничех. Планирах. Често пъти — докато ти и някой минал образ на Григори бяхте твърде заети с долнопробно ухажване и натискане. Така че, виждаш ли, никой да не може да провали следващия ми план.

Ще залича всичко от плочата. Ще започна отначало. Може да пропусна хилядолетията, довели до теб и жалкия ти откраднат живот, Лусинда Прайс — той изсумтя презрително — и да започна отново. И този път ще играя по-благоразумно. Този път ще спечеля.

— Какво означава това „ще залича всичко от плочата“?

— Цялото време е като огромна плоча за писане, Лусинда. Няма нещо написано, което да не може да бъде заличено от някой достатъчно хитър и умел. Това е драстичен ход, да, и означава, че ще захвърля на бунището хиляди години. Голям неуспех за всички заинтересовани — но, хей, какво са шепа изгубени хилядолетия в огромната концепция за вечността?

— Как можеш да направиш това? — попита тя, знаейки, че той може да я усети как потреперва в хватката му. — Какво означава това?

— Означава, че се връщам към началото. Към Падението. Към момента, в който всички ние бяхме прокудени от Небесата, защото дръзнахме да упражним свободна воля. Говоря за първата огромна несправедливост.

— Изживяваш отново най-големите си удари? — каза тя, но той не слушаше, увлечен в подробностите на замисъла си.

— Ти и досадният Даниел Григори ще предприемете пътуването заедно с мен. Всъщност, твоята сродна душа пътува натам сега.

— Защо Даниел би...

— Аз му показах пътя, разбира се. Сега всичко, което трябва да направя, е да стигна там навреме, за да видя как ангелите биват прокудени и започват падането си към Земята. Какъв прекрасен момент ще бъде това.

— Когато започнат падането си ли? Колко време е отнело?

— Девет дни според някои сведения — промърмори той, — но на нас, прокудените, ни се стори цяла вечност. Никога ли не си питала за това приятелите си? Кам. Роланд. Ариана. Скъпоценният ти Даниел? Всички бяхме там.

— Значи ще го видиш да се случва пак. И какво?

— Така че тогава ще направя нещо неочаквано. И знаеш ли какво е то? — Той се изкикоти, а червените му очи заблестяха.

— Не знам — каза тя тихо. — Ще убиеш Даниел?

— Няма да го убия. Ще го заловя. Ще уловя всички ни, до един. Ще разтворя един Вестител като голяма мрежа, която ще хвърля към бъдещето. После ще се „споя“ с предишното си „аз“ и ще откъсна със себе си в настоящето цялото ангелско войнство. Дори грозните и противните.

— И какво?

— И какво? Отново ще започваме отначало. Защото Падението е началото. То не е част от историята, то е моментът, в който започва историята. А всичко предишно... то вече няма да се е случвало.

— Няма да се е случ... Искаш да кажеш, като онзи живот в Египет?

— Никога не се е случвал.

— Китай? Версай? Лас Вегас?

— Никога, никога, никога. Но тук се касае за нещо повече, не само за теб и гаджето ти, себично дете такова. Става дума за Римската империя и тъй наречения Син на онзи, Другия. Става дума за дългата печална поредица покварени човеци, родили се от първоначалния мрак на земята и превърнали нейния свят в помийна яма. Става дума за всичко, което някога се е случвало — погубено от един мъничък скок през времето, като камък, който подскача по водата.

— Но ти не можеш просто... да заличиш цялото минало!

— Мога, и още как. Все едно да скъсиш волан на пола. Просто отстраняваш излишната тъкан и съединяваш двете части, и сякаш средната част никога не е съществувала. Започваме на чисто. Целият цикъл ще се повтори и аз отново ще се пробвам да подмамя всички важни души. Души като...

— Никога няма да го привлечеш. Той никога няма да застане на твоя страна.

Даниел не се беше поддал нито веднъж през петте хиляди години, на които беше станала свидетелка. Независимо, че я убиваха отново и отново и му отказваха единствената му истинска любов, той отказваше да се поддаде и да избере страна. А дори и някак да загубеше решимостта си, тя беше там, за да го подкрепи: сега знаеше, че е достатъчно силна, за да удържи Даниел, ако се поколебае. Точно както той подкрепяше нея.

— Независимо колко пъти заличаваш историята — каза тя, — това няма да промени нищо.

— О. — Той се засмя, сякаш се срамуваше заради Лус — плътен, стряскащ кикот. — Разбира се, че ще промени. Ще промени всичко. Да изброя ли начините? — Той изпъна бодлив, жълт ноктест пръст. — Първо, Даниел и Кам отново ще бъдат братя, точно както бяха в първите дни след Падението. Няма ли да ти е забавно? Още по-лошо: никакви Нефилими. Няма да е минало време, през което ангелите да ходят по земята и да се съвкупяват с простосмъртните, така че кажи „сбогом“ на приятелчетата си от училище.

— Не...

Той щракна с ноктестите си пръсти.

— О, още нещо, което забравих да спомена. Миналото ти с Даниел ще е заличено. Така че всичко, което откри по време на малкото си търсене, всички онези неща, които така сериозно ми

сподели, че си научила между малките ни излети в миналото... Можеш да се сбогуваш с тях завинаги.

— Не! Не можеш да направиш това!

Той отново я сграбчи в студената си хватка.

— О, скъпа — почти е направено. — Той се изкиска ехидно и смехът му прозвуча като лавина, докато времето и пространството се сгъстиха и се затвориха около двамата. Лус потръпна и се присви, помъчи се да разхлаби хватката му, но той я беше мушнал твърде здраво, твърде дълбоко под зловещото си крило. Тя не виждаше нищо; почувства само врязващия се в тях силен порив на вятъра и внезапна горещина, а после — неумолим хлад, който се разпростря над душата ѝ.

[1] Моден, модерен (фр.) — Б.пр. ↑

КРАЯТ НА ПЪТУВАНЕТО

Райската порта. Падението

Разбира се, винаги беше имало само едно място, където да я намери.

Първото. Началото.

Даниел се устреми към първия живот, готов да чака там толкова дълго, колкото щеше да е нужно на Лус също да стигне дотам. Щеше да я вземе в обятията си, да прошепне в ухото ѝ: „Най–сетне те намерих. Никога няма да те пусна да си отидеш“.

Излезе от сенките и застина в ослепително ярка светлина.

Не. Това не беше целта на пътуването му.

Този наситен с божествено ухание въздух и бляскаво прозрачно небе, с мяркащи си тук–там бели и сиви петна. Тази космическа бездънна пропаст от елмазена светлина. Душата му се сви при вида на вълните от бели облаци, които докосваха черния Вестител. Ето го там, разнасящ се в далечината: непогрешимия напев от три ноти, който звучеше тихо и безспирно. Музиката, която Престолът на Владетеля на Небесата издаваше само като излъчваше своята светлина.

Не. Не! Не!

Не би трябвало да бъде тук. Намерението му беше да срещне Лусинда в първото ѝ превъплъщение на Земята. Как се беше озовал тъкмо тук!

Крилете му се бяха разперили инстинктивно. Сега усещането от разперването им беше по–различно, отколкото на Земята — не огромното чувство на освобождение, задето най–последно си бе позволил да полети, а толкова обичайно нещо, каквото бе дишането за простосмъртните. Знаеше, че излъчва сияние, но не така, както понякога блестеше под лунната светлина в света на простосмъртните. Тук блясъкът му не беше нещо, което трябваше да крие, нито пък нещо, което да излага на показ. Той просто съществуваше.

Даниел не се беше завръщал у дома от толкова отдавна.

Небесният му дом го притегляше. Притегляше всички тях, така както уханието на дом от детинството — на борови дървета или домашни курабийки, уханен летен дъжд или мускусният мирис от бащината пура — може да привлече всеки простосмъртен. В него се съдържаше могъща сила. Именно затова Даниел не беше идвал тук през тези последни шест хиляди години.

Сега се беше върнал — и то не по собствено желание.

Онзи херувим!

Бледият, слаб и крехък ангел в неговия Вестител — той беше изиграл Даниел.

Външните краища на крилете на Даниел се изправиха. У този ангел беше имало нещо твърде нередно. Жигосаният знак, който показваше принадлежността му към Съдниците, бе твърде пресен. Все още изпъкнал и зачервен на тила му, сякаш е бил наскоро поставен...

Даниел беше налетял на някаква клопка. Трябваше да си тръгне, каквото и да става.

Високо. Тук това беше вечното положение. Вечно плъзгащ се през най-чистия въздух. Той разпери криле и почувства как бялата мъгла се дипли над него. Извиси се през перлените гори, устремявайки се над Градината на Познанието, завивайки около Горичката на Живота. Подмина сатенено-бели езера и подножието на блестящите сребърни Небесни Планини.

Беше прекарал тук толкова много щастливи епохи.

Не.

Всичко това трябваше да си остане в скритите кътчета на душата му. Сега не беше време за носталгия.

Забави скоростта и приближи Ливадата на Престола. Беше точно както си го спомняше: плоската равнина от блестящи бели облаци, която водеше нагоре към центъра на всичко. Самият Престол, ослепително ярък, излъчващ топлината на чистата доброта, така сияен, че дори за един ангел беше невъзможно да погледне право към него. Невъзможно бе да постигнеш дори нещо близко до това да видиш Създателя, който седеше на Трона, облечен в ярко сияние, така че обичайният похват — да наричат цялата същност „Трона“ — беше напълно уместен.

Погледът на Даниел се зарея към арката от вълнисти сребърни пиедестали, които обкръжаваха Престола. Върху всеки беше отбелязан

рангът на различен архангел. Някога това беше сборното им място — място, където да отдават почит, да присъстват на церемонии, да получават и предават послания за Престола.

Там беше бляскавият олтар, където някога бе неговото място — близо до горния десен ъгъл на Престола. Беше там, откакто съществуваше Престолът.

Но сега имаше само седем олтара. Някога беше имало осем.

Чакай...

Даниел трепна. Знаеше, че беше влязъл през Райските Порти, но не беше помислил точно кога. Това беше важно. Тронът бе така несигурен само за много кратък период: тъничкият отрязък от време точно след като Луцифер заяви плановете си да стане изменник, но преди те, останалите, да бъдат призовани да изберат страна.

Беше пристигнал в този съвсем кратък миг след предателството на Луцифер, но преди Падението.

Настъпваше голямото разделение, по време на което някои щяха да вземат страната на Рая, а други щяха да застанат на страната на Ада; когато Луцифер щеше да се превърне в Сатана пред очите им, а Мощната Десница на Престола щеше да помете цели легиони от тях от Небето и да ги запрати надолу.

Той се приближи до Ливадата. Мелодичният звук се усили, а с него — и хоровият напев на ангелите. Ливадата сияеше от множеството събрани на нея ослепително ярки души. Миналото му превъплъщение щеше да е там долу — всички бяха там. Светлината беше толкова ярка, че Даниел не виждаше ясно, но паметта му подсказа, че бяха позволили на Луцифер да вземе думата, застанал на преместения си сребърен олтар в далечния край на Ливадата точно срещу Трона — макар не и наполовина толкова високо като него. Другите ангели бяха събрани пред Трона, в средата на Ливадата.

Това беше проверката на присъстващите, сетният миг на единство, преди Небето да изгуби половината от своите души. Навремето Даниел се беше питал защо Престолът изобщо позволи това да се случи. Нима Той, който господстваше над всичко, смяташе, че призивът на Луцифер към ангелите ще приключи само с унижение? Как бе могъл Престолът да сгреша толкова много?

Габ говореше за последната проверка с удивителна яснота. Даниел не помнеше много от нея — ако не се брой лекото докосване на

едно—единствено крило, протягащо се към него в знак на солидарност. Докосването, което му казваше: Не си сам.

Би ли се осмелил да погледне към това крило сега?

Навярно имаше начин последната проверка да се извърши различно, така че проклятието, което ги сполетя след това, да не нанесе такъв тежък удар. С потръпване, което стигна до самата сърцевина на съществуването му, Даниел осъзна, че може да превърне тази клопка в благоприятна възможност.

Разбира се! Някой беше изменил проклятието, така че за Лусинда съществуваше изход. През цялото време, докато бе устремен към нея, Даниел бе предполагал, че този някой трябва да е била самата Лусинда. Че някъде в необмисленото си бягство назад през времето тя беше отворила пролука. Но може би... може би това е било негово дело през цялото време.

Сега той беше тук. Можеше да го направи. В известен смисъл, сигурно вече го беше направил. Да, преследваше последиците от проклятието през хилядолетията, в които беше пътувал, за да стигне тук. Това, което направеше тук, сега, в самото начало, щеше да се отрази за в бъдеще във всеки един от животите й. Най—сетне нещата започваха да се изясняват.

Той щеше да смекчи проклятието, да позволи на Лусинда да оживее и да пътува в миналото си — всичко трябва да беше започнало тук. И сигурно беше започнало с Даниел.

Слезе до равнината от облаци, като се промъкваше покрай сияещите й предели. Там имаше стотици, хиляди ангели, изпълващи я със сияещо нетърпение. Светлината беше удивителна, когато той се вмъкна сред тълпата. Никой не забеляза неговия Анахронизъм; напрежението и страхът сред ангелите бяха твърде ярки.

— Часът настъпи, Луцифер — разнесе се Гласът му от Трона. Този глас беше дарил Даниел с безсмъртие и с всичко, което го съпътстваше. — Това ли е наистина желанието ти?

— Не само за нас, но и за нашите събрата—ангели — казваше Луцифер. — Свободна воля заслужават всички, не само смъртните мъже и жени, които наблюдаваме отгоре. — Сега Луцифер се обърна с призив към ангелите, като пламтеше по—ярко от Зорницата. — Граничната бразда е прокарана в облачната твърд на Ливадата. Сега всички сте свободни да избирате.

Първият райски писар застана в подножието на Трона, обгърнат в нажежена до бяло блещукаща светлина, и започна да извиква имената. Списъкът започваше с най-нископоставения ангел, седем хиляди осемстотин и дванайсетият син на Небето.

— Галиел — оповести писарят, — последен от двайсет и осемте ангели, които управляват лунните здания.

Така се беше започнало.

Писарят бързо отмяташе имената в млечнобялото небе, докато Гадриел, ангелът на втория нощен час, избра Луцифер, а Тиел, ангелът на северния вятър, избра небето, заедно с Паднел, един от ангелите, които бдят край детските легла, и Гадал — ангел, свързан с магическите ритуали за болните. Някои от ангелите отправиха дълги обръщения, други не казаха почти нито дума; Даниел не следеше особено внимателно изреждането на списъка. Той се беше отправил на търсене, за да открие себе си, и освен това, вече знаеше как свършва това.

Крачеше с усилие през полето, изпълнено с ангели, благодарен, че беше нужно толкова време, докато всеки обяви избора си. Трябваше да разпознае собственото си „аз“, преди да се издигне от множествата и да изрече наивните думи, за които плащаше оттогава насам.

На Ливадата настъпи оживление — шепот и припламващи светлини, приглушен тътен на гръмотевица. Даниел не беше чул името, което призоваха, не беше видял как ангелът се издига плавно, за да обяви избора си. Провря се през душите пред него, за да вижда по-добре.

Роланд. Той се поклони пред Трона.

— С цялото ми уважение, не съм готов да избира. — Гледаше към Трона, но посочи към Луцифер. — Днес губиш един син, а всички ние губим брат. Изглежда, ще последват още мнозина. Моля ви, не встъпвайте лекомислено в това мрачно решение. Не принуждавайте семейството ни да се разцепва.

Даниел се просълзи от гледката как душата на Роланд — ангелът на поезията и музиката, брат на Даниел и негов приятел — отправя призив в бялото небе.

— Грещиш, Роланд — прогърмя Тронът. — А като се опълчи срещу мен, ти направи избора си. Посрещни го с „добре дошъл“ на твоя страна, Луцифер.

— Не! — изпищя Ариана, и литна от яркия център, за да започне да кръжи до Роланд. — Моля те, само му дай време да разбере какво означава това решение!

— Решението беше взето — бе всичко, което тронът изрече в отговор. — Долавям какво има в душата му, въпреки думите му — той вече е избрал.

Една душа се докосна леко до тази на Даниел. Гореща и зашеметяваща; душа, която разпозна на мига.

Кам.

Какво си ти? — прошепна Кам. Долавяше вътрешно, че нещо в Даниел беше различно, но нямаше как да обясни кой всъщност бе Даниел, на един ангел, който никога не беше напускал Небето; който нямаше понятие за онова, което щеше да дойде.

— Братко, не се плаши — изрече умолително Даниел. — Аз съм.

Кам сграбчи ръката му над лакътя.

— Усещам това, макар да виждам, че ти също така не си същият. — Той мрачно поклати глава. — Сигурен съм, че имаш причина да си тук. Моля те. Можеш ли да попречиш това да се случи?

— Даниел. — Писарят съобщаваше името му. — Ангел на безмълвните пазители, Григори.

Не. Не още. Не беше намислил какво да каже, какво да прави. Даниел се устреми през ослепителната светлина на душите около него, но беше твърде късно. По-раншното му превъплъщение се изправи бавно, без да гледа нито към Трона, нито към Луцифер.

Вместо това гледаше в мъгливата далечина. Гледаше — спомни си Даниел — към нея.

— С цялото ми уважение, няма да направя това. Няма да избира страната на Луцифер, няма да избира и страната на Небето.

Мощен рев се надигна от лагерите на ангелите, от Луцифер и от Трона.

— Вместо това, избирам любовта — онова, което всички сте забравили. Избирам любовта и ви оставям с вашата война. Грешиш, че ни навличаш това — каза Даниел с равен тон на Луцифер. После, обръщайки се, заговори на Трона: — Всичко добро на Небето и на Земята е родено от любовта. Тази война не е справедлива. Тази война не е добра. Любовта е единственото, за което си струва да се борим.

— Дете мое — прогърмя плътният, спокоен глас от Трона. — Погрешно разбираш. Аз наистина оставам твърд в решението си да изключа любовта — любов към всички мои творения.

— Не — каза меко Даниел. — В тази война става дума за гордост. Прокуди ме, ако трябва. Ако това е участта ми, аз ѝ се предавам. Предавам се пред нея, но не и пред теб.

Смехът на Сатаната беше като противно оригване.

— Имаш куража на бог, но ума на простосмъртен юноша. И наказанието ти ще бъде това на юноша. — Луцифер направи широк жест с ръка настрани. — Адът няма да го приеме.

— А той вече изложи ясно избора си да изостави Небето — разнесе се разочарованият глас от Трона. — Както и с всички свои чада, виждам какво има в душата ти. Но сега не знам какво ще стане с теб, Даниел, нито с любовта ти.

— Той няма да получи любовта си! — изкрещя Луцифер.

— В такъв случай явно имаш предложение, Луцифер? — запита Тронът.

— Трябва да го накажем за назидание на другите — гневно изсъска Луцифер. — Нима не виждате? Любовта, за която говори, е унищожителна! — Луцифер се ухили, когато семената на най-коварното му дело започнаха да покълват. — Затова нека унищожи влюбените, а не нас, останалите. Тя ще умре!

Ахвания от страна на ангелите. Това беше невъзможно, последното нещо, което някой очакваше.

— Тя ще умира винаги и в продължение на цяла вечност — продължи Луцифер, с глас, пресипнал от отровна злоба. — Никога няма да излезе от юношеската възраст — ще умира отново, и отново, и отново точно в мига, когато си спомни твоя избор. Така че никога няма да бъдете истински заедно. Това ще бъде нейното наказание. Колкото до теб, Даниел...

— Това е достатъчно — каза Тронът. — Ако Даниел избере да не отстъпва от решението си, това, което предлагаш ти, Луцифер, ще бъде достатъчно наказание. — Настъпи продължителна, напрегната пауза. — Разбери: не пожелавам това на никое от децата си, но Луцифер е прав. Трябва да накажем някого за назидание.

Това беше моментът, когато трябваше да се случи, шансът на Даниел да отвори пролука в проклятието. Дръзко, той литна нагоре в

Ливадата и закръжи редом с по-ранното си превъплъщение. Сега беше моментът да промени нещата, да измени миналото.

— Какво е това раздвояване? — гневно запита Луцифер. Очите му, наскоро придобили червен цвят, се присвиха към двамата Даниеловци.

Множеството от ангели под Даниел запърха смутено. По-раншното му превъплъщение гледаше удивено.

— Защо си тук? — прошепна.

Даниел не изчака някой да му зададе още въпроси, дори не изчака Луцифер да седне, или Тронът да се съвземе от тази изненада.

— Дойдох от нашето бъдеще, от време, в което са изминали хилядолетия от твоето наказание...

Внезапното объркване на ангелите беше осезаемо в горещината, която се излъчваше от душите им. Разбира се, това прекриваше границите на всичко, което някой от тях би могъл да проумее. Даниел не можеше да види Трона достатъчно ясно, за да определи как се беше отразило завръщането му върху него, но душата на Луцифер сияеше, нажежена до червено от ярост. Даниел се застави да продължи:

— Идвам тук да помоля за милост и снизхождение. Щом трябва да бъдем наказани — а, Повелителю мой, аз не оспорвам решението ти, — моля те, поне си спомни, че една от великите отличителни черти на властта ти е твоята милост, която е мистериозна и всеобхватна и смирява всички ни.

— Милост ли? — изкрещя Луцифер. — След огромните ти предателства? А твоето бъдещо „аз“ съжалява ли за избора си?

Даниел поклати глава:

— Душата ми е стара, но сърцето ми е младо — каза той, като гледаше към по-ранното си превъплъщение, което сякаш беше зашеметено. После се взря в душата на любимата си, красива и ярко пламтяща. — Не мога да бъда различен от това, което съм, а аз съм сбор от изборите на всичките си дни. Не се отричам от тях.

— Изборът е направен — изрекоха Даниеловците в един глас.

— Тогава ние поддържаме наказанието, което отсъдихме — прогърмя Тронът.

Ярката светлина потрепери, и в дългия миг на пълно мълчание Даниел се запита дали изобщо е бил прав да излезе напред.

После, най-сетне:

— Но ще удовлетворим молбата ти за милост.

— Не! — изкрещя Луцифер. — Небето не е единствената засегната страна!

— Тишина! — Гласът на Трона се усили, докато говореше. Звучеше уморен и измъчен, по-несигурен, отколкото Даниел някога бе смятал за възможно. — Ако един ден душата ѝ започне съществуването си, без силата на извършено тайнство да я е поставила на нечия страна, тя ще бъде свободна да порасне и да направи сама своя избор, да пресъздаде този момент. Да избегне наложеното наказание. И чрез този акт, да подложи на последно изпитание тази любов, която по твое твърдение измества правата на Небето и семейството; нейният избор тогава ще бъде твоето избавление или сетното потвърждение на наказанието ти. Това е всичко, което може да се направи.

Даниел сведе глава, а миналото му превъплъщение сведе глава до него.

— Не мога да приема това! — изрева Луцифер. — Те не трябва никога! Никога...

— Свършено е — прогърмя Гласът, сякаш беше изчерпал пределите на милостта си. — Няма да проявя търпимост към онези, които си позволяват да спорят с мен по този или който и да било друг въпрос. Вървете си, махайте се, всички вие, които избрахте злото или изобщо не направихте избор. Портите на Рая са затворени за вас!

Нещо потрепна. Най-ярката от всички светлини внезапно изгасна.

Небето стана тъмно и мъртвешки студено.

Ангелите ахнаха и потрепераха, скупчвайки се по-плътно един до друг.

После: безмълвие.

Никой не помръдваше. Никой не говореше.

Онова, което последва, беше невъобразимо дори за Даниел, който вече веднъж беше ставал свидетел на цялото събитие преди.

Небето под тях потрепери и бялото езеро преля, заливайки всичко с огнена, внезапно избликнала струя бяла вода, от която се вдигаше пара. Градината на Познанието и Горичката на Живота се сляха, а целите Небеса се разтресоха, докато те отиваха с тръпка към смъртта си.

Сребърна мълния изпраця откъм Трона и уцели западния край на Ливадата. Небесната твърд закипя и почерня, и пропаст, изпълнена с най-мрачното отчаяние, се разтвори като помийна яма точно под Луцифер. Заедно с цялата му безсилна ярост, той и ангелите най-близо до него изчезнаха.

Колкото до ангелите, които още не бяха направили своя избор, те също изгубиха опора върху Небесните равнини и се хлъзнаха в пропастта. Една от тях беше Габ; също и Ариана и Кам, както и останалите, най-скъпи на сърцето му — невинни жертви на избора на Даниел. Дори миналото му превъплъщение, с широко разтворени очи, беше запратено към черната дупка в Небесата и изчезна в нея.

Даниел отново не можеше да направи нищо, за да попречи това да се случи.

Знаеше, че между падналите и момента, в който щяха да достигнат Земята, стои деветдневна пролука, изпълнена с непрекъснато падане надолу. Девет дни, в които не можеше да си позволи да прекрати търсенето ѝ. Гмурна се към бездната.

На ръба на нищото, Даниел погледна надолу и видя ярко петно, по-далече от най-далечното нещо, което можеше да си представи. Не беше ангел, а звяр с огромни черни криле, по-тъмни от нощта. И летеше към него, движейки се нагоре. Как така?

Даниел току-що беше видял Луцифер при Господния Съд горе. Той беше паднал пръв и трябваше да е далече долу. И въпреки това, не можеше да бъде никой друг. Зрението на Даниел се съсредоточи зорко и крилете му започнаха да горят от основата до върха, когато осъзна, че звярът носеше някого, сгъшен под крилото му.

— Лусинда! — изкрещя той, но звярът вече я беше пуснал.

Целият му свят спря.

Даниел не видя къде отиде Луцифер след това, защото се гмуркаше през небето към Лус. Душата ѝ пламтеше така ярко и толкова познато. Той се изстреля напред, с криле, притиснати близо до тялото, така че падаше по-бързо, отколкото му се струваше възможно, толкова бързо, че светът около него се замъгли и изгуби очертанията си. Посегна и...

Тя се приземи в обятията му.

Крилете му мигом се изтеглиха напред, обгръщайки я като щит, за да я предпазят. Отначало тя изглеждаше стресната, сякаш току-що

се беше събудила от ужасен сън, и се вгледа дълбоко в очите му, изпускайки целия въздух от дробовете си. Докосна бузата му, прокара пръсти през потрепващите ръбчета на крилете му.

— Най-сетне — промълви той в обятията ѝ, намирайки устните ѝ.

— Ти ме намери — прошепна тя.

— Винаги.

Точно под тях, множеството от паднали ангели осветяваше небето като хиляди ярки звезди. Всички сякаш бяха сплотени от притеглянето на някаква невидима сила, вкопчени един в друг по време на дългото падане от Небесата. Беше трагично и вдъхваше страхопочитание. За миг всички сякаш напяваха и пламтяха в прекрасно съвършенство. Докато двамата с Лус гледаха, черна мълния прекоси небето и сякаш обкръжи яркото множество на падащите.

После всичко, освен Лус и Даниел, потъна в пълна тъмнина. Сякаш всички ангели, всички изведнъж, бяха пропаднали през пролука в небето.

ЕПИЛОГ

НИЩО ПОВЕЧЕ, ОСВЕН ТОВА

Савана, Джорджия, 27 ноември 2007 г.

Лус щеше да е напълно доволна, ако много време занапред не види друг Вестител. Когато Даниел разтегна и отвори сянката, която хвърляха необяснимо ярките звезди в това странно небе там някъде в небитието, Лус не погледна назад. Държеше здраво ръката му, премаляла от облекчение. Сега беше с Даниел. Където и да отиде, щеше да е у дома.

— Чакай — каза той, преди тя да се гмурне в сянката.

— Какво има?

Устните му бавно обходиха ключицата ѝ. Тя изви гръб като дъга, сграбчи го за тила и го придърпа по-близо. Зъбите им изтракаха и езикът му намери нейния и стига да можеше да остане там така, тя нямаше нужда да диша.

Оставиха далечното минало заключено в целувката — толкова дългоочаквана и страдна, че караше всичко около Лус да изглежда мъгляво. Беше целувка, за каквато повечето хора мечтаят цял живот. Тук беше душата, която Лус беше търсила, откакто го остави в задния двор на родителите си. И те още бяха заедно, когато Даниел спусна двама им от Вестителя под спокойно носещия се сребрист облак.

— Още — каза тя, когато той най-сетне се отдръпна. Бяха толкова високо в небето, че Лус не виждаше почти нищо от земята отдолу. Ивица осветен от луната океан. Мънички бели вълни, разбиващи се в затъмнен бряг.

Даниел се засмя и отново я притегли плътно. Изглежда не можеше да престане да се усмихва. Допирът на тялото му до нейното бе толкова прекрасен, а кожата му изглеждаше толкова поразително под звездната светлина. Колкото повече се целуваха, толкова по-сигурна беше Лус, че никога няма да се насити. Нямаше голяма разлика — и въпреки това съществуваше безмерна разлика — между Даниеловците, които бе срещнала, когато посещаваше другите си

животи, и този Даниел, който сега притискаше устни към нейните. Най-сетне Лус можеше да отвърне на целувката му, без да се съмнява в себе си или в любовта им. Изпитваше безгранично щастие. А само като си помислеше, че едва не се беше отказала от това.

Реалността започна да се намества в ума ѝ. Беше се провалила в мисията си да развали проклятието, което тегнеше над нея и Даниел. Беше изиграна, измамена... от Сатаната.

Макар да ѝ беше омразна мисълта да спре да го целува, Лус улови топлото лице на Даниел в ръцете си. Вгледа се във виолетовите му очи, опитвайки се да почерпи сили.

— Съжалявам — каза тя. — За това, че побягнах така.

— Недей — каза той бавно и напълно искрено. — Трябваше да отидеш. Беше предопределено; трябваше да се случи. — Той се усмихна отново. — Направихме каквото трябваше да направим, Лусинда.

Струя от топлина се стрелна през тялото ѝ и я замая.

— Започвах да си мисля, че няма да те видя никога повече.

— Колко пъти съм ти казвал, че винаги ще те намирам? — После Даниел я обърна, така че гърбът ѝ се притисна към гърдите му. Целуна я по тила и обви ръце около торса ѝ — позата им за летене — и те потеглиха.

Летенето с Даниел беше нещо, от което Лус никога нямаше да се умори. Белите му криле се простряха във въздуха, размахвайки се на фона на среднощното небе, докато се движеха невероятно грациозно. Ситни капчици влага от облаците осеяха челото и носа ѝ, докато силните ръце на Даниел оставаха обвити около нея, карайки я да се чувства толкова защитена и сигурна, колкото не се бе чувствала отдавна.

— Погледни — каза Даниел, като леко протегна врат. — Луната.

Лунната сфера се стори на Лус достатъчно близко и достатъчно голяма, за да я докосне.

Стрелнаха се из въздуха бързо, почти без звук. Лус си пое дълбоко въздух и разшири изненадано очи. Познаваше този въздух! Това бе типичният солен океански бриз на крайбрежна Джорджия. Тя беше... у дома. Сълзи парнаха очите ѝ, когато си помисли за майка си и баща си и за кучето си, Андрю. Колко време беше прекарала далече от тях? Какво щеше да бъде, когато се върнеше?

— В моята къща ли отиваме? — попита тя.

— Първо — малко сън — каза Даниел. — Според родителите ти, не те е имало само няколко часа. Там е почти полунощ. Ще се отбием там още сутринта, щом си починеш.

Даниел беше прав. Би трябвало да си почине сега и да се види с тях на сутринта. Но ако не я водеше в дома ѝ, къде отиваха?

Наближиха редицата от дървета. Тесните корони на пиниите се поклащаха на вятъра, а пустите пясъчни брегове заискриха, когато те прелетяха над тях. Приближаваха към малък остров недалеч от крайбрежието. Тиби. Беше ходила дузина пъти там като дете...

И веднъж, толкова отдавна... малка колиба от дървени трупи с двускатен покрив и излизащ от комина дим. Червената врата с прозорче от изцапано с петна от сол стъкло. Прозорецът, който гледаше навътре към малкото таванско помещение. Изглеждаше познато, но Лус беше толкова уморена и беше посетила толкова много места напоследък, че едва когато ходилата ѝ докоснаха меката, тинеста земя, тя разпозна бунгалото, в което беше отседнала точно след като напусна „Меч и Кръст“.

След като Даниел за пръв път ѝ беше разказал за миналите им животи заедно, след ужасната битка в гробището, след като мис София се беше преобразила в злокобно създание и Пен беше загинала, а всички ангели бяха казали на Лус, че животът ѝ изведнъж се е оказал застрашен, тя беше спала тук, сама, в продължение на три трескави дни.

— Можем да си починем тук — каза Даниел. — Това е сигурен пристан за падналите. Имаме няколко дузини такива места, разпръснати по цял свят.

Би трябвало да е приятно развълнувана от изгледите за цяла нощ почивка — с Даниел до нея! — но нещо я гризеше.

— Трябва да ти кажа нещо. — Тя застана с лице към него на пътеката. От бора изкряска кукумявка, а в брега се плискаше вода, но иначе на тъмния остров беше тихо.

— Знам.

— Знаеш?

— Видях. — Очите на Даниел станаха буреносно сиви. — Той те изигра, нали?

— Да! — изплака Лус, горяща от срам заради станалото.

— Колко време беше с теб? — Даниел се раздвижи неспокойно, почти сякаш се опитваше да потисне пристъп на ревност.

— Дълго време. — Лус трепна. — Но става и по-лошо — той крои нещо ужасно.

— Той вечно крои нещо ужасно — промърмори Даниел.

— Не, това беше нещо голямо. — Тя пристъпи в обятията на Даниел и притисна ръце към гърдите му. — Разказа ми... каза, че искал да заличи от плочата всичко написано.

Даниел стисна по-силно китката ѝ.

— Какво е казал?

— Не разбрах всичко. Каза, че се връщал към времето и мястото на Падението, за да отвори Вестител и да вземе със себе си всички ангели от онзи миг направо в настоящето. Каза, че смятал да...

— Да заличи напълно времето между събитията. Да заличи напълно съществуването ни — изрече Даниел дрезгаво.

— Да.

— Не. — Сграбчи ръката ѝ и я задърпа към бунгалото. — Може да ни шпионират. София. Прокудениците. Всеки. Влез вътре на безопасно място. Трябва да ми разкажеш всичко, което е казал, Лус, всичко.

Даниел едва не изтръгна от пантите червената дървена врата на бунгалото, докато я отваряше, а после я залости зад тях. Миг по-късно, преди да могат да направят нещо друго, чифт ръце обгърнаха и двамата в мощна прегръдка.

— В безопасност сте. — Гласът пресекваше от облекчение.

Кам. Лус обърна глава и видя демона, облечен изцяло в черно, като „униформата“, която носеха в „Меч и Кръст“. Масивните му златисти криле бяха изтеглени назад зад раменете. Искрици светлина от тях се отразяваха по стените. Кожата му беше бледа и изглеждаше мършав и изпит; очите му се открояваха като смарагди.

— Върнахме се — каза Даниел предпазливо, като плесна Кам по рамото. — Не съм сигурен дали бих казал, че сме в безопасност.

Погледът на Кам внимателно обходи Лус. Какво търсеше той тук? Защо Даниел изглеждаше щастлив да го види?

Даниел отведе Лус до овехтелия ракивов люлеещ се стол близо до припукващия огън в огнището и ѝ направи знак да седне. Тя се

стовари в стола, а той седна на страничната облегалка, като отпусна длан на гърба ѝ.

Бунгалото беше каквото Лус си го спомняше: топло и сухо и наситено с мирис на канела. Тясното брезентово легло в ъгъла, където бе спала, беше почти оправено. Ето я тясната дървена стълба, водеща нагоре към малкото таванско помещение, откъдето имаше изглед към главната стая. Зелената лампа още висеше от една наклонена греда.

— Как се сети да дойдеш тук? — обърна се Даниел към Кам.

— Роланд прочете нещо във Вестителите тази сутрин. Помисли си, че може би се връщаш — и че може би се зараждат и някакви други събития. — Кам измери Даниел с поглед. — Нещо, което засяга всички ни.

— Ако това, което казва Лус, е вярно, това не е нещо, с което някой от нас може да се нагърби сам.

Кам наклони глава към Лус.

— Знам. Останалите са на път. Позволих си да разглася вестта.

Точно тогава в таванското помещение един прозорец се разтресе. Даниел и Кам рязко скочиха на крака.

— Това сме само ние! — пропя гласът на Ариана. — Влачим със себе си Нефилими, затова пътуваме с изяществото на колежански отбор по хоккей.

Мощен взрив от светлина — златна и сребърна — избухнал от горе, разтресе стените на бунгалото. Лус скочи на крака точно навреме да види как Ариана, Роланд, Габ, Моли и Анабел — момичето, което в Хелстън беше разпознала като ангел — бавно се спускат от покривните греди, всички — с разперени криле. Заедно представляваха бъркотия от цветове: черно и златно, бяло и сребърно. Цветовете бяха знак за принадлежност към различни страни, но те бяха тук. Заедно.

Миг по-късно Шелби и Майлс изтрополиха надолу по дървената стълба. Още бяха облечени в същите дрехи — зеленият пуловер на Шелби и джинсите и бейзболната шапка на Майлс — които носеха на вечерята за Деня на благодарността, която сякаш се беше случила преди цяла вечност.

На Лус ѝ се струваше, че сънува. Беше толкова прекрасно да види тези познати лица точно сега — лица, които искрено се беше питала дали ще види отново някога. Единствените хора, които

липсваха тук, бяха родителите ѝ, разбира се, и Кали, но щеше да ги види съвсем скоро.

Започвайки с Ариана, всички ангели и Нефилими обгърнаха Лус и Даниел в нова мощна прегръдка. Дори Анабел, която Лус почти не познаваше. Дори Моли.

Внезапно всички закрещяха, надвиквайки се...

Анабел, пърхайки с блещукащи розови клепки: „Кога се върнахте? Имаме да наваксваме толкова много!“ И Габ, докато целуваше Лус по бузата: „Надявам се, че си внимавала... и се надявам, че видя, каквото имаше нужда да видиш“. И Ариана: „Донесохте ли ни нещо хубаво?“ И Шелби, задъхана: „Търсихме те, кажи–речи, цяла вечност. Нали, Майлс?“ И Роланд: „Направо е супер да видя, че се връщаш цяла у дома, хлапе“. И Даниел, който накара всички да замлъкнат с мрачния си тон: „Кой доведе Нефилимите?“

— Аз бях. — Моли обгърна с ръка Шелби и Майлс. — Имаш нещо да кажеш по въпроса ли?

Даниел хвърли бърз поглед към приятелите на Лус от „Шорлайн“. Преди тя да има шанс да се застъпи за тях, ъгълчетата на устните му се изтеглиха нагоре в усмивка и той каза:

— Добре. Ще имаме нужда от цялата помощ, която можем да получим. Всички сядайте.

— Луцифер не може да го мисли наистина — каза Кам, като клатеше глава, зашеметен. — Това е просто отчаяно последно усилие. Той не би... Вероятно просто се е опитвал да накара Лус да...

— Би го сторил — каза Роланд.

Бяха се подредили в широк кръг близо до огъня, с лице към Лус и Даниел, които седяха на люлеещия се стол. Габ беше намерила хот–догове и маршмелоу и пакетчета какао на прах в кухненския бюфет и беше устроила малък готварски пункт пред огъня.

— По–скоро би предпочел да започне отново, отколкото да изгуби гордостта си — добави Моли. — Освен това, той няма какво да губи, като заличи миналото.

Майлс изпусна хотдога си и чинията издрънча върху пода от твърдо дърво.

— Няма ли това да означава, че Шелби и аз... няма да съществуваме повече? Ами Лус, къде ще бъде тя?

Никой не отговори. Лус смутено си даде сметка за не-ангелския си статут. Гореща вълна обля върховете на раменете ѝ.

— Как така сме още тук, ако времето е било пренаписано? — попита Шелби.

— Защото те още не са завършили падането си — каза Даниел. — Когато това стане, делото е завършено и не може да бъде спряно.

— Значи имаме... — Ариана преброи полугласно. — Девет дни.

— Даниел? — вдигна поглед към него Габ. — Кажете ни какво можем да направим.

— Има само едно нещо, което трябва да се направи — каза Даниел. Всички сияещи криле в бунгалото се насочиха към него в очакване. — Трябва да привлечем всички до мястото, където ангелите са паднали най-напред.

— А то е... къде? — попита Майлс.

Много дълго никой не проговори.

— Трудно е да се каже — отвърна най-накрая Даниел. — Случи се отдавна, и всички бяхме новодошли, и не познавахме Земята. Но — той хвърли поглед на Кам — все пак имаме начини да го разберем.

Кам подсвирна ниско. Дали се страхуваше?

— Девет дни не е много време, за да установим мястото на Падението — каза Габ. — Камо ли пък да измислим как да спрем Луцифер, ако и когато все пак пристигнем.

— Трябва да опитаме — отговори Лус, без да мисли, изненадана от собствената си увереност.

Даниел огледа събраните ангели, така наречените демони, и Нефилимите. Погледът му обхвана всички тях — неговото семейство.

— В такъв случай, сме заедно в това? Всички? — Най-накрая очите му се спряха върху Лус.

И макар да не можеше да си представи утрешния ден, Лус пристъпи в обятията на Даниел и изрече:

— Винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.